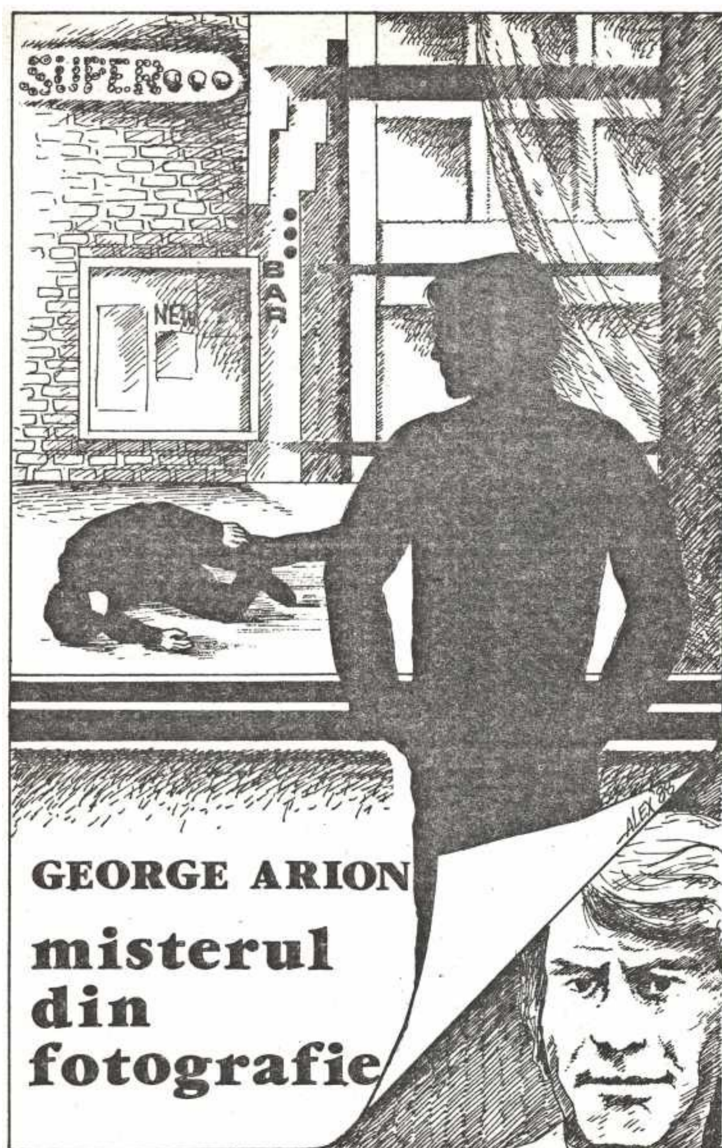

GEORGE ARION

MISTERUL DIN FOTOGRAFIE

publicat în ALMANAH FLACĂRA 1989

Romanul cu care cititorul, sigur, se va delecta în paginile următoare e o continuare (oarecum) a unui ciclu început cu Atac în bibliotecă, urmat de Profesionistul şi de Trucaj (între 1983 – 1986). Se observă că nu dau numele Autorului. Secret absolut! E vorba de o carte tinerească, de aventuri romantice (cândva i se zicea, simplu, poliţistă), lucrare de mare audienţă la „public”. Autorul (sub acest nume conspirativ vom vorbi despre el) a fost cu evidenţă enervat de uriaşul număr de nechemaţi în domeniu şi a procedat la un (impecabil) atac al bibliotecii noastre de gen,

propunându-ne cu mijloacele scriitorului de aleasă înzestrare texte profesioniste, netrucate, ce s-au bucurat de succes pe toate planurile: cronici elogioase, oferte de ecranizare, ba chiar (senzaţie! premieră mondială!) oferta de a-şi preface unul din producte în libret de operă. Un premiu al Uniunii Scriitorilor a întregit aceste biruinţe şi am fost unul ce a privit tot acest spectacol fără o prea mare uimire. Mi s-a părut firesc întru totul fiindcă îi recunosc Autorului multe (primejdios de multe) haruri. Jurnalist „înrăit”, el ne-a dat bune cărţi de interviuri (tot o Vilogie până la ora aceasta), un incitant eseu critic despre poetul Philippine, ba chiar (risc enorm!) două volume de poezii, o piesă de teatru şi, mai nou, cronici sportive (în care amândoi suntem imparţiali dar credem într-o unică Stea) şi nu m-aş încumeta să-l cred „aşezat” gospodăreşte într-un singur teritoriu al literaturii. E încă imprevizibil. Caută încă. Dar eu, care îl iubesc (încă), l-aş ruga să fie el simenonul şi agathachristoiul nostru pentru un uriaş număr de

motive. Îmi vin în minte 114 dintre ele, dar spaţiul meschin mă obligă să enumăr doar câteva.

Autorul are umor. Eroul său, Mladin, e un paşnic şi stenic tânăr (uşor răscopt), iubitor de tihnă dar şi de blonde gracile, vaporoase, ce îl obligă să devină (fără pistol asupră-i, fără cal proprietate personală) un justiţiar. Intriga poliţistă a primelor romane (ca şi a celui de faţă, dar asta rămâne între noi) e ca mâncarea la banchetele „Junimii", fudulie; la mare preţ sunt, cum am zis, umorul, construcţia abil tensionată, desenul plin de pitoresc al personajelor. Parodic de la prima virgulă până la ultimul semn de întrebare, Autorul vădeşte totuşi un oarecare respect pentru răbdarea şi apetitul nostru de neverosimil, târându-ne în aventuri din care nu crezi că se mai poate ieşi, şi totuşi, sportiv, cultivând cu fervoare slalomul special, el izbuteşte să ne ofere, sub eticheta romanului poliţist, mostre de reuşit roman-roman, adică „netextualizat", adică modern.

Nu divulg aici toate strategiile combinatoare ale Autorului (numele eroilor care totdeauna spune ceva sau... altceva), maliţia ce operează în concurenţă cu... miliţia etc... etc mă mulţumesc doar (în încheierea rândurilor prefaţatoare a căror utilitate n-o înţeleg prea bine) să-l scutesc pe cititor de mari anevoinţe spunându-i (scriind negru pe alb) doar numele criminalului. Acesta e nici mai mult, nici mai puţin decât...

Şi totuşi, n-ar fi mai bine să amân fericitul meu gest pentru... Almanahul viitor?

O singură demascare e binevenită: cel ce a scris cu simpatie confraternă rândurile de faţă e, absolut cert

GHEORGHE TOMOZEI

GEORGE ARION

MISTERUL DIN FOTOGRAFIE

...Deci iată-l pe Mladin, acest Maigret al nostru, ziarist şi detectiv de circumstanţă (dar şi prin vocaţie!), pregătindu-se pentru o acţiune care, sperăm, vă va captiva!

— An? Eşti la birou?

— Tu unde-ai dat telefon?

— La birou.

— Atunci unde-aş putea să fiu?

Harris însă n-are chef de glumă.

— Lasă bancurile. Sunt în bar la Joe. Aşteaptă-mă! Vin îndată. Am prins un pont grozav. Ceva sen-za-ţi-onal!

Râde satisfăcut de el însuşi şi închide.

Pun şi eu receptorul în furcă şi încep să zâmbesc. Ultima oară când Nick Harris a prins un pont grozav s-a dovedit a fi o asemenea aiureală încât numai farmecul nostru personal de băieţi cu lipici l-a determinat pe patronul ziarului să nu ne dea pe amândoi afară. Să urmăreşti o săptămână întreagă, prin tot oraşul, o fetişcană nostimă ascunsă sub nişte ochelari uriaşi, pe care s-o iei drept celebra actriţă Mae Est care călătoreşte incognito, să-i faci sute de fotografii şi să-i notezi flecăreala insipidă, ca până la urmă să se dovedească a fi o banală turistă, ce-i drept, e

drept, e cam greu de iertat unor reporteri de prima mână cum ne pretindem a fi.

În timp ce privesc în jurul meu zâmbetul mi se şterge de pe faţă.

Priveliştea nu-i prea grozavă. Se cunoaşte de la o poştă că afacerile mele şi ale lui Harris nu stau pe roze. Altfel, am fi angajaţi la un alt ziar unde am fi plătiţi ca nişte prinţi.

E o încăpere de douăzeci de metri pătraţi unde se află două mese de lucru. În spatele, fiecăreia dintre ele se găseşte câte un scaun. În mijlocul camerei – o măsuţă joasă cu două fotolii. Pe măsuţă – o scrumieră, inutilă acum de când Harris s-a lăsat de fumat. E bună însă pentru cei care ne vizitează.

Iar puţinii inşi care ne calcă pragul mai pot vedea un dulap cam şleampăt care adăposteşte ceea ce noi numim pompos „arhiva noastră” – câteva duzini de dosare prăfuite prin care n-o să ne mai uităm niciodată. Într-un colţ se mai află un telefon şi un interfon prin care auzim vocea

patronului. Bineînţeles, numai atunci când călcăm pe bec. Ceea ce, cinstit să fiu, se întâmplă cam des.

În rest – praf din belşug. Singura noastră femeie de serviciu vine o dată pe săptămână să-l şteargă. La ce bun? În câteva ore e la loc. Stau o clipă şi-mi închipui că pontul pe care l-a prins Harris e într-adevăr de milioane şi că el ne va scoate din marile dificultăţi financiare în care ne scăldăm de o bucată de vreme. De fapt, de când ne ştim. Fiindcă rareori în cariera noastră de reporteri am dat câte o lovitură care ne-a mai întremat puţin buzunarul.

Dar dacă de data asta Harris nu greşeşte? Dacă într-adevăr a prins de coadă peştişorul de aur? Ar cam fi timpul fiindcă nu mai suntem atât de tineri, am trecut binişor de treizeci de ani şi ar trebui ca zeiţa Fortuna să nu se mai fandosească atâta şi să aibă curajul să-şi întoarcă frumosul obraz şi spre noi. Ce, ne-ar strica s-avem şi noi câteva mi are în conturile noastre de la bancă atât

de fragile în clipa de faţă?

Să deschidem şi noi propriul nostru ziar, în care să proclamăm că scrisul nostru înseamnă numai şi numai adevărul, s-avem câte un birou lambrisat cu lemn de stejar, câte o secretară superbă şi lipsită de prejudecăţi, iar o armată de reporteri să ne aştepte ordinele şi fiecare dintre ei să fie fericit când capătă o însărcinare care să-i aducă faimă şi bănuţi buni? Prostii! Eu şi cu Harris patroni de ziar! Mai curând s-ar îndrepta turnul din Pisa decât să se-ntâmple o astfel de minune.

Arunc o privire pe calendarul de pe birou: 1 iulie 2035.2035 – „Anul Bucuriei" în Pentonville. În urmă cu 50 de ani un săltat de pe fix, căruia nu-i ajungeau câte oraşe sunt pe planetă, a hotărât să mai construiască încă unul, pe coasta Pacificului, proiectat ca să reprezinte un triumf al arhitecturii şi unde locuitorii lui trebuiau să cunoască numai prosperitatea şi fericirea.

N-a fost să fie aşa.

În primul rând, în afară de câteva clădiri mai importante, Pentonville poate fi socotit un oraş mediocru din punct de vedere arhitectonic, chiar urât. Sigur, sunt cartiere luxoase, cu vile superbe ocrotite de vegetaţia abundentă de ochii curioşi, precum şi câteva blocuri în centru, pe Bond Street, ale unor oameni de afaceri, construcţii care respectă linia elegantă promovată în clipa de faţă de arhitectura mondială, dar majoritatea lor sunt total neinspirate şi aduc mai mult cu cele din secolul trecut, pline de praf şi funingine, purtând vizibilă patina vremii. Cel care a proiectat şi a visat acest oraş a fost un om plin de bunăvoinţă şi de talent, cu idei chiar surprinzătoare uneori, dar considerente de alt ordin l-au îndepărtat de la punerea în aplicare a planurilor sale, grandioase iniţial, astfel încât s-a construit de cele mai multe ori în pripă, economicos şi fără har. Rezultatul? Un oraş morocănos, cu puţină sticlă şi aluminiu şi mult, mult beton.

Cât despre faptul că locuitorii lui ar trebui să

cunoască numai belşugul şi mulţumirea sufletească de a trăi pe aceste meleaguri, e de-ajuns s-arunci o privire pe fereastră, aşa cum fac eu acum, şi să-i vezi pe oameni cum forfotesc pe străzi, preocupaţi nu de grija zilei de mâine, ci de grija zilei de azi, îmbrăcaţi ponosit, cu veşminte cenuşii, şifonate. E drept, mulţi dintre ei urcă şi coboară din maşini, dar cele mai multe sunt demodate, au caroseriile tocmai bune pentru a fi puse sub un compresor şi făcute tablă.

N-aş vrea să se creadă că Pentonville e un oraş al săracilor. Nu. Pe străzi trec aproape fără zgomot Cadillac-uri, Jaguaruri, Packard-uri, Buick-uri, Mercedes-uri, Alfa-Romeo ultimul răcnet în care tronează bogătani îngrijoraţi doar că n-au s-apuce să-şi termine de numărat banii, sau dame în toalete scumpe şi fistichii, plictisite că numărul bărbaţilor de pe mapamond nu e totuşi destul de mare, după cum trec şi feciori de bani gata în maşini decapotabile, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe după gâtul vreunei blonde platinate,

claxonând cu furie şi băgând spaima în pietonii nu prea iuţi de picior la traversarea străzii. Se duc să se-afunde în barurile ridicate pe ţărm şi-şi îneacă amarul trândăvelii şi al plictiselii în băuturi mult prea tari pentru organismele lor delicate, după care provoacă scandalurile cele mai incredibile, în care însă poliţia nu îndrăzneşte să se-amestece fiindcă ar avea de-a face cu mahări puternici şi gata să azvârle din slujbă ca pe o zdreanţă orice poliţist cumsecade numai pentru c-a îndrăznit să-l ia de guler pe un nenorocit de beţiv şi bătăuş al cărui nume nu e trecut în cartea de telefon fiind prea select pentru a fi cunoscut de vulg.

Nu e încă ora, dar mai încolo o să-şi facă apariţia alaiul fetelor de stradă, silite să se vândă pe gologani puţini, fiindcă marfa e din belşug şi cererea slabă. Acum însă e vremea celor fără de lucru care intră din tavernă în tavernă nu pentru a bea un whisky, de cele mai multe ori falsificat, ci pentru a cere ca măcar să li se dea voie să şteargă geamurile speluncii în schimbul unei mâncări

calde, ca apoi să se ducă în maghernițele de pe Old Kent Road şi să doarmă într-un culcuş mizer, fericiţi că totuşi clima e blândă tot anul şi n-au nevoie de o sobă şi de lemne de încălzit.

Iar cine îşi alege din spectrul solar o altă culoare decât cea albă pentru piele se poate aştepta la orice: de la o banală insultă pe stradă din partea unor derbedei afumaţi până la o ciomăgeală care să-l lase pentru tot restul vieţii invalid într-un cărucior. Ori câte încercări s-au făcut pentru a lichida astfel de răbufniri bestiale împotriva populaţiei de culoare ele tot se mai repetă şi aş pune mâna în foc că numai în aparenţă nu sunt pe placul autorităţilor, interesate în fond să întreţină un climat de suspiciune şi teroare, să menţină focare de tensiune şi de nelinişte, pentru ca astfel să-şi exercite şi mai eficient puterea.

Periodic ziarele anunţă statistici îngrijorătoare despre tinerii incapabili să lupte cu o existenţă prea dură pentru ei şi care îşi găsesc

salvarea iluzorie în droguri. Din când în când poliţia reuşeşte să pună mina pe câte un transport masiv de stupefiante şi organizează razii în locurile unde băieţi şi fete, unii încă minori, se retrag pentru a gusta din deliciile „beţiei albe”. Zadarnic însă. Nicio soluţie preconizată până acum nu poate stăvili flagelul care bântuie şi face ravagii în fiecare zi, clinicile de dezintoxicare fiind arhipline.

Iar noaptea, oraşul e luat în stăpânire de tâlhari şi de criminali care visează să se îmbogăţească rapid şi fără muncă şi până la urmă sunt prinşi de poliţie şi bugetul municipalităţii se încarcă an de an datorită sporirii consumului de curent pentru scaunul electric. Şi nu în puţine rânduri printre cei care atacă vreo femeie sau un bătrânel neajutorat se află puşti a căror mustaţă nici n-a mijit bine dar au deja cazier şi o experienţă vastă în domeniul jafului şi al omorului.

Dar nu asta e dispoziţia pe care trebuie s-o aibă cineva în „Anul Bucuriei”.

În definitiv, îmi place acest oraş care îşi duce viaţa lui, mai bună, mai rea şi care, prin oamenii lui cei mai de treabă, care sunt şi cei mai mulţi, vrea să fie demn şi liber şi prosper cu adevărat şi să cunoască într-adevăr fericirea. Acel arhitect care l-a proiectat iubea cu patimă un joc la mare modă în urmă cu o jumătate de secol: Monopoly. Aşa se şi explică de ce unele străzi şi cartiere poartă nume împrumutate din varianta engleză a acelui joc: Old Kent Road, cartierul unde locuiesc săracii. Whitechapel Road, Euston Road, Regent Street şi tot aşa, până când se ajunge la cartierele luxoase cum ar fi Park Lane şi Mayfair.

Monopoly: un joc care te învaţă de mic cum să strângi cât mai multe proprietăţi, cum să speculezi cât mai ingenios greşelile adversarilor şi cum să-i duci la faliment fără ca niciun muşchi de pe obraz să-ţi tresară şi nicio umbră de remuşcare să nu-ţi bântuie sufletul. Pentru ca mai târziu, când vei fi în fruntea unei bănci sau a unui concern să procedezi exact, la fel cu cei care îţi

stau în cale, să te-arăţi fără milă şi surâzând să-i nimiceşti, să-l aduci la sapă de lemn, deoarece îmbogăţirea prin orice mijloace şi egoismul sălbatic sunt legile de bază ale societăţii în care trăieşti. Dinspre ocean o boare sărată şi umedă răcoreşte oraşul peste care începe să se lase înserarea. Stau. În continuare cu coatele pe pervaz şi privesc, cu capul sprijinit în mâini, forfota de jos.

Semenii mei!

Vin de la slujbă storşi de şefi, de certurile cu colegii, de înghesuiala din autobuze şi de-abia aşteaptă s-ajungă în familiile lor unde se refugiază până a doua zi ca într-o găoace protectoare şi unde îşi mângâie copiii şi-şi sărută nevestele şi nu mai ştiu nimic din toată nebunia acestui secol XXI în care în orice moment fiecare nerv îţi este întins nemilos, de parcă cineva ar dori să descopere cât de mult poate să suporte un om. Iar dimineaţa, când sună ceasul, se întorc pe partea cealaltă, îşi astupă cu perna urechile ca să mai fure o clipă din

neantul somnului, ca să amâne intrarea în malaxorul ăsta de măcinat sănătatea care este viaţa modernă.

Cei mai mulţi dintre oameni astfel sunt şi de aceea ţin la ei atât de mult. Datorită minţii şi braţelor lor puternice, societatea merge înainte şi va merge în aşa fel încât într-adevăr să se poată într-o binecuvântată zi să se sărbătorească nu „Anul Bucuriei”, ci „Era Bucuriei”. De jos se aude o litanie care a-nceput să fie familiară celor din Pentonville. De câtva timp, pe străzile oraşului trece un vagabond care din când în când ţipă sfâşietor: „Doare capu’, doare capu’!” E îmbrăcat într-un frac numai zdrenţe şi pe cap poartă un joben găurit iar pantofii de lac sunt scâlciaţi şi au tălpile desprinse. Nimeni nu ştie de unde a venit şi cum îl cheamă. Poliţia l-a priponit de câteva ori dar i-a dat de fiecare dată drumul. Numai dacă arunci o privire asupra ochilor lui blânzi unde arde o lumină stranie ţi se face milă. Şi într-adevăr, trăieşte din mila trecătorilor care, într-un

fel, se simt reconfortaţi la gândul că există pe lume cineva mai năpăstuit decât ei. Pe Vine Street, în dreptul blocului în care se află redacţia noastră se opreşte un Chevrolet cu aspect obosit. E maşina lui Nick Harris. Harris se dă jos cu grăbire şi aruncă o privire în sus. Îi fac semne cu mâna. Îmi răspunde la salut şi începe să-şi taie drum prin mulţime ca să traverseze strada. Înalt, clădit fără nicio grijă de economie, cu un nas cu profil vulturesc. Profită de o clipă în care nu trece nicio maşina şi se avântă spre trotuarul de vizavi. Dar n-apucă să facă decât doi paşi. Se opreşte şi se întoarce ca şi cum ar vrea să se ducă înapoi! a maşină ca să ia de-acolo ceva ce a uitat Nu face însă mişcarea completă. Se prăbuşeşte pe asfalt. O maşină venită în trombă îl ocoleşte în ultima clipă. Câteva. a femei care au văzut scena încep să ţipe. În jurul trupului inert, se adună îndată o sumedenie de gură cască.

Nici nu ştiu cum ajung de la etajul doi în stradă. Îl dau la o parte şi îngenunchez lângă

Harris…

Gloanţele l-au izbit în piept. Cămaşa îi e plină de sânge Zace pe spate. Cineva i-a scos haina şi i-a pus-o sub cap. I-a desfăcut şi cravata ca să respire mai în voie.

Ochii îi sunt închişi. Când îi deschide nu mă recunoaşte din prima clipă. Apoi pe chipul său trece ca umbra unei dureri de mult uitate.

— An!

N-am putere să-i răspund.

— M-au avut, An!

Umbra acelei dureri se pierde şi fizionomia lui Harris îşi recapătă aspectul uşor comic care i-a făcut pe mulţi să nu-l ia în serios niciodată.

— Nick!

Strig degeaba. Ar avea mai multe şanse să m-audă dacă s-ar găsi la celălalt capăt al galaxiei. Dar nu în halul în care se află acum. Îi închid încet ochii.

Între timp a apărut o ambulanţă chemată de cineva la telefon. Au apărut şi poliţiştii.

— Nu e nicio grabă, le spun eu în treacăt.

2

Nu mi-au dat răgazul nici măcar să-l plâng în linişte pe bietul Harris. Au năvălit peste mine fără să bată la uşă şi fără să se anunţe. Acum se plimbă prin faţa mea ursuzi, duri şi mândri de puterea lor. Mi-au spus să m-aşez într-unul dintre fotolii. M-am aşezat. Şi-au aruncat dezgustaţi privirile prin biroul meu – acum e numai al meu, din păcate. Locotenentul de poliţie Timothy e cunoscut ca fiind unul dintre cei mai agresivi poliţişti din oraş. Are aproape un metru şi nouăzeci de centimetri şi trece suta de kilograme. Chipul său pătrăţos e încadrat de o claie de păr negru peste care şapca de-abia stă fiind prea mică. Tot timpul ţine într-o mână trei monede pe care le plimbă de-a lungul degetelor executând cu ele un joc complicat. Ca fizic, colegul lui, Edgar, îi este exact opusul. E mult mai mic de statură, firav dar vânos şi mai

tânăr cu vreo zece ani – aproape de vârsta mea. Pe buze îi spânzură în permanenţă un zâmbet batjocoritor, care scoate pe oricine din sărite. Exact acolo şi vrea să te aducă: să-ţi ieşi din fire ca să aibă un motiv să te pocnească.

Se plimbă prin faţa mea de vreo cinci minute. În cele din urmă Timothy se opreşte în dreptul meu. Zornăie cele trei monede în pumnul său uriaş.

— Ei! Ce-ai de zis?

Glasul lui prevesteşte apariţia unui front anticiclonic.

— În legătură cu ce? Cu natalitatea din oraş? N-am destule date. În legătură cu mardeiaşii care circulă nestingheriţi pe străzi şi poliţia se preface că nu-i vede fiindcă îşi ia cotă parte din câştigurile lor? Iar n-am nicio idee de exprimat. Sau vă interesaţi de unde se pot procura stupefiante? Cunoaşteţi prea bine adresele ca să mai aveţi nevoie de ajutorul meu. Sunteţi bun, domnule locotenent, spuneţi-mi în legătură cu ce doriţi să

zic ceva?

I-am spus toate astea cu năduf ca lucrurile să fie clare de la început. Nu-mi place în general să am de-a face cu poliţia, dar în orice caz nu-mi surâde deloc să am de-a face cu Timothy şi Edgar, prea puţin deosebiţi în metodele de intimidare de mardeiaşii pe care i-am pomenit. Vreau să le-arăt că nu sunt prea lesne de înmuiat.

Spre surprinderea mea, cei doi nu se-nfurie, nu pornesc să m-ameninţe şi nici nu sar la bătaie.

O uşoară crispare le citesc pe feţe dar glasul lui Timothy, fără a se îndulci, nu răsuna mai aspru ca la început.

— În legătură cu moartea amicului tău. Metoda mea a fost bună. Dacă ataci primul, poţi să-i ţii la respect. Dar pentru câtă vreme?

— Nu ştiu nimic. Nu pricep nimic. Harris mi-a dat telefon acum o jumătate de oră. Mi-a zis să-l aştept fiindcă a prins un pont grozav.

— Ce pont? întreabă agale Edgar.

— Nu mi-a spus nimic mai mult. A-nchis

imediat.

Timothy pufneşte şi-şi reia jocul cu monedele care i se plimbă printre degete cu ti viteză ameţitoare.

— Şi noi trebuie să te credem?

— N-aveţi încotro.

Lui Edgar îi sare muştarul. Mă apucă uşurel de bărbie. Se uită ţintă în ochii mei. Se uită lung şi încruntat dar nu-mi aplec privirea.

— Chiar n-avem încotro? Dar dacă te chemăm până la secţie şi te dăm pe mâna unor băieţi care de-abia aşteaptă să-şi mai dezmorţească braţele anchilozate fiindcă n-au mai avut demult un sac de antrenament? Ce-ai să mai zici? Sau ai să dai totul în vileag după ce scapi şi-ai să trânteşti un articol despre metodele brutale ale poliţiei?

Rămân de un calm care mă surprinde plăcut şi pe mine însumi.

— Repet: trebuie să mă credeţi. Altceva n-am de declarat chiar dacă ar da în mine şi un campion mondial şi nu un nenorocit de ciomăgar. Cât

despre metodele brutale folosite de poliţia din Pentonville nu trebuie să scriu niciun articol: ele sunt cunoscute de întreaga lume. Edgar, care-şi reluase plimbarea se repede la mine să mă doboare cu o lovitură. Timothy însă se aşază între mine şi el.

— Lăsaţi-mă să-l ating măcar o dată, domnule locotenent, urlă Edgar roşu de mânie. Lăsaţi-mă să-i spun apoi de la obraz cine e.

— Cine sunt?

— Un vierme, asta eşti. Un vierme pe care nu dă nimeni niciun gologan. Umbli cu limba scoasă după ştiri aflate demult şi de sugari şi apoi îţi închipui că ne rupi gura dacă îţi apare vreun articol în fiţuica ta prăpădită pe care n-o citeşte nimeni şi n-o cumpără nimeni nici măcar ca să împacheteze o conservă. Asta eşti!

Se potoleşte dintr-odată, ca şi cum i-ar fi scârbă numai pentru că mi-a vorbit. Se îndreaptă spre fereastră şi începe să se uite în stradă.

Timothy mă priveşte gânditor; parcă ar studia

printr-o lupă un timbru rar.

— Interesant e că în amicul dumitale s-a tras chiar din clădirea asta, remarcă Edgar stând în continuare cu spatele la noi.

— Da?

— De pe terasă. Două gloanţe.

— Incredibil!

— Iar primul suspect ar fi chiar domnul ziarist An Dray.

— Cum? Aţi înnebunit!

Edgar îşi continuă discursul, netulburat.

— După telefonul pe care l-ai primit, te-ai dus pe terasa clădirii, l-ai aşteptat pe Nick Harris şi apoi i-ai expediat două plombe exact la fix. Apoi te-ai repezit în stradă ca să-i dai primul ajutor. O întruchipare a carităţii.

Timothy se posomorăşte şi mai mult.

— Las-o baltă, Edgar. E cum ai spus chiar tu mai înainte: doar un vierme. Ar face pe el în pantaloni dac-ar trebui să ţină un puşcoci în mână. Ai noroc, domnule jurnalist; mare noroc. Mi-ar fi

plăcut tare mult să te iau la întrebări aşa cum scrie la carte, dar de tras s-a tras de pe terasa clădirii vecine. Te-a văzut băcanul de vizavi chiar în clipa în care îi făceai semn cu mâna amicului dumitale. N-aveai nicio armă. Iar duliile au fost găsite acolo sus, pe terasă.

Izbucnesc:

— Cum de nu vă e ruşine? Cum de îndrăzniţi să acuzaţi de crimă pe cineva nevinovat? Aşa scrie în cartea de care a pomenit domnul locotenent? Dacă scrie aşa, scuip pe ea ca şi pe cel care a mâzgălit-o.

Timothy şi Edgar schimbă priviri nedumerite. Primul se arată chiar intrigat.

— Dar ce-ai păţit? De ce ţi-ai ieşit din pepeni?

N-ai de unde să ştii cum se conduce o anchetă. Uneori obţii nişte mărturisiri extraordinare dacă te înfigi puţin în cel luat în colimator. Totul e să nu te impresioneze nimic. De când sunt în poliţie am văzut atâtea lacrimi false încât cu ele s-ar putea umple un tanc petrolier.

Nici nu vreau să-l aud. Cu faţa întoarsă de la ei urmăresc pe parchet mersul unei furnici care în căutare de provizii s-a aventurat în redacţia noastră. Prostuţo! Ai greşit locul!

Cei doi îşi dau seama că au întins puţin cam tare coarda. Se pregătesc de plecare însă nu vor să mă lase să marchez niciun punct. Câteva minute în şir mă avertizează să nu care cumva să-mi treacă prin gând să ascund de poliţie vreo probă. Şi, mai ales, să nu-mi bag nasul în acest caz care e în exclusivitate al lor.

3

Uf! S-au dus.

Din partea mea n-aş vrea să-i mai văd niciodată.

După vreun sfert de oră sunt şi eu în stradă şi mă urc în Oldsmobile-ul meu vechi, semnalizez vreo cinci minute ca să mă înscriu în trafic, după care o întind la drum. În seara asta se circulă, nu

glumă!

Seara, oraşul nu mai pare atât de posomorât şi de neprimitor. Reclamele luminoase, acrise cu cele mai aiuritoare caractere, fac din cea mai prăpădită cocioabă un paradis. Chiar şi oamenii de pe trotuare nu se mai târăsc cu acei paşi obosiţi din timpul zilei şi capătă vioiciune în mers şi mai multă agerime în priviri.

Pe o estradă improvizată – în tot oraşul au apărut cu zecile în ultima vreme – un grup de fete destul de sumar îmbrăcate sărbătoresc şi ele, în felul lor modest şi sincer, printr-un dans frenetic, Anul Bucuriei. E ceva rău în asta? Rău e că mulţimea din jurul estradei face glume deocheate.

La un alt colţ, o altă estradă. De data asta e vorba de câţiva tineri îmbrăcaţi în cow-boy care îşi aduc omagiul unei ocupaţii de seamă odinioară pe aceste meleaguri. Învârt lasouri în care sar cu o dexteritate ce te lasă perplex, apoi continuă să le rotească în jurul trupurilor, minute în şir, fără să obosească, râzând cu gura până la urechi. E ceva

rău în asta? Rău e că lumea nu prea se uită la ei.

La un moment dat, fluxul de maşini se opreşte la un stop. Pe lângă rabla mea trece o jună cu nişte picioare până în gât. Şi când zic până-n gât, aşa şi e, fiindcă dacă în materie de femei mă pricep la ceva, la picioarele lor mă pricep. E ceva rău în asta?

Rău e că respectiva nu-mi aruncă nicio privire.

Săracu' Harris! Ce n-ar fi dat şi el să vadă în continuare splendorile de pe această lume care, chiar dacă nu este cea mai bună dintre lumile existente, îşi are şi ea farmecul său. Semaforul continua să arate culoarea roşie. Câţiva şoferi nervoşi încep să claxoneze. Un bărbat aproape fără păr pe cap îşi iveşte chipul prin geamul maşinii şi constată cu mirare:

— Parc-ar fi pictat!

În sfârşit, se face verde!

Când ajung pe Euston Road trec de pe banda de viteză pe cea de lângă trotuar şi înaintez

andante atent să descopăr un loc de parcare. În dreptul unui bloc cenuşiu, de zece etaje, mă strecor abil în locul lăsat liber de o maşină care tocmai a plecat.

Harris ocupa o garsonieră la etajul cinci. Un lift anemic mă poartă zgâlţâindu-mă până acolo. Am cheia lui Harris în mână, dar nu ştiu ce-mi vine şi apăs pe clanţă. Uşa se deschide. N-am timp să mă mir prea mult: odată intrat în micul hol universul mi se pare cuprins de panică. De mult n-am văzut o harababură mai mare! Cineva a fost mai rapid ca mine şi a făcut deja o inspecţie în toată regula. Cineva care căuta ceva foarte important. Poliţia? Nu cred. N-a trecut încă pe-aici. Altfel ar fi sigilat uşa. Atunci cine? Şi pentru ce?

De fapt, când spun că totul e cu susu-n jos exagerez. Cel sau cei care-au scotocit prin garsoniera lui Harris sunt nişte experţi în materie. Au pornit dintr-un colţ şi au cercetat încăperea cu minuţiozitate. Chiar şi în baie şi în bucătărie au

cotrobăit. Pasta de dinţi e spintecată, săpunul e tăiat felii, pe un ziar e răsturnat zahărul dintr-o cutie, alături e răscolită sarea... dar ce s-ar putea ascunde într-o pastă de dinţi sau într-un săpun?

Deodată, tresar. La uşă s-a auzit un zgomot. În cameră apare o mână la capătul căreia e ceva ce nu-mi place deloc să privesc. Un pistol mare şi negru.

Răsuflu uşurat de-abia când îi văd în cameră pe Timothy şi Edgar. Gravi şi preocupaţi.

— Salut, băieţi, le zic eu din pragul băii încercând s-o fac pe viteazul. Nu v-aşteptam dar sunteţi bineveniţi.

Sar amândoi ca şi cum cineva i-ar fi conectat la reţeaua de curent electric.

— Ce cauţi aici, vierme?

Aţi ghicit: a vorbit Edgar.

Nu iau în seamă grosolănia cu care mi se adresează şi-i răspund cu acelaşi calm care-l scoate din sărite:

— Am venit să fac un duş. La mine nu curge

apa.

De-abia se reţine să nu-mi stâlcească mutra cu mânerul pistolului.

Locotenentul intervine şi el. E şi mai puţin binevoitor ca data trecută.

— Ei, acu ce mai ai de zis? Dar mai întâi, faţa la perete şi sprijină-te cu palmele de zid. Picioarele desfăcute! Edgar, percheziţionează-l! N-am încotro şi mă supun. Chiar dacă nu-mi face nicio plăcere.

— Uşurel, uşurel… Mă gâdili, îi spun eu lui Edgar încercând să mai destind atmosfera. Ţi-ai găsit! O scenă din Molière ar face mai multă impresie asupra unui trib de papuaşi.

— Domnule locotenent, n-are nimic deosebit asupra lui, raportează cu dezamăgire Edgar.

— Ba nu, îi răspund eu în grabă. Azi nu mi-am uitat ca de obicei acasă batista.

— Să-l pocnesc? întreabă Edgar.

— Nu. Mai e vreme. Domnule An Dray, fii atât de bun şi întoarce-te cu faţa la noi. Aşa… Spune-

ne acum de ce-ai răscolit garsoniera? Ce cauţi?

Trag puternic aer în piept şi răspund dintr-o suflare:

— Nu caut nimic am venit doar că să iau nişte obiecte care-mi aparţin uşa era deschisă scenografia era ca şi acum n-am atins nimic n-am luat nimic nu vreau să iau nimic vreau doar să plec şi să beau o bere e foarte cald în seara asta şi ştiu un local grozav unde te serveşte cu bere nu din frigider ci chiar de la gheaţă e mult mai straşnică…

Locotenentul azvârle în sus cele trei monede pe care le ţine în mâna dreaptă, le prinde şi porneşte să le plimbe cu furie printre degete.

— Ia stai puţin pe scaunul ăla, isteţule! Ai putea să oboseşti. Fiindcă avem ceva de vorbit. Ceva ce nu-i bine să mai afle nimeni. Încuie uşa, Edgar!

4

Nu, nu m-au bătut, aşa cum s-ar putea crede. Mi-au pus numai nişte întrebări de rutină: de când nu l-am mai văzut pe Harris, dacă avea sau nu duşmani, cu cine se vedea mai des… A fost o discuţie confidenţială despre care n-are rost să vorbesc din moment ce mi s-a recomandat să păstrez o tăcere deplină. Ceea ce şi fac intrând în barul lui Joe. O sală spaţioasă, aflată pe Whitechapel Road, unde se bea de obicei bere amestecată cu coniac, pentru ca în acelaşi timp să te răcoreşti dar să te şi pileşti mai repede. Apoi, fuga acasă şi la somn şi la naiba cu grijile zilei.

Joe e un negru grăsun, cu o faţă mereu zâmbitoare şi cu o umbră de mustaţă pe care dacă nu eşti prea atent o poţi socoti o pată de funingine. Părul îi este scurt şi sârmos, înfipt parcă fir cu fir pe un cap mare pe care-l clatină de la stânga la dreapta şi înapoi. De treizeci de ani, fără încetare. E un tic din copilărie, când vreo câţiva golani l-au prins la înghesuială şi l-au bătut fiindcă a-ndrăznit să intre într-un magazin unde n-

aveau acces decât albii. Din fericire, astfel de restricţii nu mai există în oraşul nostru, deşi unii mai pornesc câte o prigoană împotriva negrilor care umplu apoi spitalul municipal şi fac să se consume kilometri de pansamente.

Joe tocmai îşi face de lucru la casa de bani. Nu mă zăreşte decât atunci când m-apropii de el. Fata i se luminează într-un zâmbet şi mai larg. Când e luat prin surprindere, bălăngănitul capului îi încetează o clipă. Apoi mişcarea de pendul se reia.

— Dom An! Ce faci?

— Bine. Eu fac totdeauna bine. Rău n-am făcut nimănui decât fără voia mea.

— Glumeţ, dom An! Un whisky? Da’ ce-ai pe obraz?...

În glasul lui se simte o sinceră îngrijorare. Îmi mângâi uşor obrazul.

— A, nimic... De la ras... Iar de glume nu-mi arde, Joe!

Grăsunul se nelinişteşte şi mai mult. Îmi

toarnă într-un pahar dintr-o sticlă de Ballantine’s şi aruncă în el şi câteva cuburi de gheaţă.

— Întâmplat ceva lui dom An? Pot s-ajut?

— S-au întâmplat multe. Printre altele, Nick Harris a dat ortul popii.

— Cum?

Joe încetează din nou să-şi bălăngăne capul.

— Da’ acu câteva ore a băut un Martini şi o cafea aici. I le-am adus chiar eu. Tare ostenit, sărăcuţu... Da’ vesel... Inima?

— Mai rău, Joe, mai rău. A fost ucis.

Joe e gata să scape din mână paharul pe care mi-l întinde. Reuşeşte să-l pună totuşi în faţa mea pe tejghea.

— Nu se poa! Un băiat de zahăr! Simpatic! Ce duşmani putea dom Nick să aibă? Vreun soţ pus pe harţă.

Sorb un strop de băutură. E preparată exact pe gustul meu.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Joe. A fost împuşcat în plină stradă. De faţă cu zeci de oameni. Iar

ucigaşul a scăpat.

Joe şterge preocupat tejgheaua cu o cârpă. Gesturile îi sunt automate din moment ce nu se vede nicio pată care merită să fie curăţată. Unul dintre clienţi îl strigă ca să-i mai aducă un pahar cu bere. După ce revine lângă mine îl întreb:

— Harris a fost singur aici? Ţi-a spus ceva? A vorbit cu cineva?

Îşi opreşte o clipă legănatul capului după care îl reia din nou.

— Era, cum spusei, vesel, deşi cam turtit de nesomn. Vorbi doar cu mine. Îmi povesti ultima lui aventură, îmi zise că şi-a îmbunătăţit stilul. Acu agaţă o tipă în numa zece minute chiar dacă e bărbat-su lângă ea. Da' mai zise ceva: că e prima oară când lasă din mână o puicuţă ca să-şi facă meseria.

Joe, care n-a avut niciodată trecere la femei, chicoteşte uşor.

— O forţă, dom' Nick.

Pe mine însă nu mă interesează acum

succesele erotice ale amicului meu. Susţinea uneori cu emfază că toate femeile îi stau la picioare atunci când el stă în cap. Unii îl socoteau un lăudăros fără pereche, nefiind atenţi la înţelesul frazei.

— Aminteşte-ţi bine: nu s-a întâmplat nimic deosebit aici?

— Nu. Dădu numai un telefon.

— Unul singur?

— Da. Vru să pună şi un bănuţ în farfurioară da' i-am retezat-o: dom' Nick, nu-i frumos cum procedaţi, pentru dumneavoastră e gratis chiar dacă daţi în alt oraş.

Deci, e vorba de telefonul pe care mi l-a dat mie.

— În bar se afla cineva care să-ţi fi atras atenţia?

— Nu, clienţii mei. Beau. Trăncăneau.

— Îi ştii pe toţi?

— Cum să nu... Uuu... Că uitai... Trecu şi vagabondul p-acilea... Ăl cu „doare capu'"...

— Harris a vorbit cu el?

— Nu. Era la telefon.

— Şi ce-a făcut vagabondul?

— Ceru o apă minerală. Un pahar. I-l dădui pe daiboj. A spălat iute putina. Da dom An, ce-ai la obraz e sigur de la ras?

Îi mai pun lui Joe câteva întrebări din care nu aflu nimic deosebit, plătesc cu toate protestele lui şi ies în zăpuşeala nopţii.

5

Nu pricep nimic.

Stau întins în patul meu şi zadarnic încerc s-adorm. Nu-mi iese din minte cum Harris a fost ucis sub ochii mei. De ce? Ce aflase el atât de important încât venea triumfător să mă vestească? Pe cine deranjase descoperirea lui? De aia deci nu mai dăduse trei zile pe la redacţie de făcea patronul spume la gură fiindcă avea nevoie de el ca să fotografieze nu ştiu ce reclamă bine plătită

la un ştiu ce agregat care făcea nu ştiu ce ca să ne uşureze munca şi viaţa.

Nu mai suport atâtea întrebări şi dau drumul la televizor.

Pe unul din canale e o formaţie ale cărei chitare sunt ridicate ba în slava cerului, ba sunt gata să se fărâme de podeaua multicoloră şi luminoasă. Un fum transparent care se ridică fără încetare face ambianţa şi mai psihedelică. Pe muzica asta care ar provoca nevroze şi unui caşalot pitit sub calota polară câteva perechi dansează ceva ce seamănă cu smulgerea membrelor în beciurile inchiziţiei. Schimb canalul – un film de groază. O reptilă gigantică păşeşte peste oraşele planetei aşa cum păşeşte un om peste muşuroaiele de furnici. Îmi mai încerc norocul şi nimeresc peste un reportaj despre încăierările unor huligani pe un stadion. Ar mai trebui să dau şi peste un film de animaţie. Cu animatoare, adică. Ar fi prea mult. Închid furios aparatul şi îmi fac capul sandvici între perna mare

şi perna mică pentru ca să nu mai văd şi să nu mai aud nimic din ceea ce se întâmplă în lume. Adorm imediat şi visez toată noaptea munţi peste care ninsoarea cade în valuri curate iar în jurul brazilor cete de copii murmură cântece de o tristeţe luminoasă.

6

Buimac de somn. Obosit de parcă aş fi lucrat în schimbul trei într-o carieră de piatră având ca singură unealtă un briceag dar trebuind să îndeplinesc o normă întreagă. Ceasul de pe noptieră îl zăresc pe undeva, prin Constelaţia sudului. Mi-ar trebui un braţ mai lung ca să-i dau una să tacă din meliţa lui afurisită. Dar l-aş lovi degeaba. Nu el sună, săracul! Soneria de la uşă m-a smuls din vise cu schiori alunecând pe neaua pură. Deschid cu precauţie, fără să scot lanţul de siguranţă.

— Bună dimineaţa, dom An! Ziarele!

Le iau, mormăi un mulţumesc pe care nu l-ar auzi nici cel mai fin aparat de înregistrare şi mă caţăr din nou în pat ca un alpinist cu vechi ştate de serviciu.

În toate ziarele, la loc de frunte se află ştirile în legătură cu omorârea lui Nick Harris şi necroloagele confraţilor: Ziarist ucis în drum spre redacţie, Mort la datorie, Nu te vom uita, Nick! Descopăr şi o fotografie de-a mea şi relatarea năucitoare a ceea ce-am declarat poliţiştilor.

Arunc ziarele pe parchet. Îmi face rău vorbăria asta bombastică şi nesinceră care n-o să-l învie niciodată pe Harris. M-azvârl sub duş, dau jos barba care mi-a crescut vertiginos într-o singură zi – fiind atent să evit micile zgârieturi de ieri –, şi-mi trag pe mine nişte pantaloni uşori, îmi pun o bluză ca o spumă şi încalţ nişte pantofi mai delicaţi că ai unei domnişoare invitate la un bal. Cobor la birtul de vizavi de blocul meu şi care poartă numele străzii – Regent – unde înfulec nişte ouă cu şuncă şi ca să mai iau ceva în greutate

beau şi coca cola rece.

Apoi o şterg pe plajă.

N-am de mers prea mult până la ocean. Mai ales că eu nu mă duc unde se îmbulzeşte lumea. Sub pretextul că se prăjesc la soare, femei şi bărbaţi mai mult sau mai puţin goi se holbează unii la alţii ca să se încarce de impresii inedite.

Eu am dibuit un loc unde nu vine mai nimeni. Ţărmul nu e prea înalt, se pot face sărituri în apa curată şi albastră. De obicei, înot un ceas, mă caţăr înapoi pe stânci şi mă prăjesc la soare ca un pui în frigare. E un colţişor pe care-l îndrăgea şi Harris şi veneam împreună aici când n-avea chef să curteze vreo fetişcană. Ceea ce înseamnă c-am venit mai mult singur.

Plonjez de la vreo doi metri de pe o stâncă ieşită deasupra oceanului şi încep să bat apa nu putere, ca să mă obosesc şi mai mult şi să nu mă mai gândesc la cele întâmplate ieri. Dar n-am parte să mă zbengui după pofta inimii. Dau de ceva mătăsos care-mi provoacă scârba.

— Vreo meduză, şi dau să mă îndepărtez. Ceva mă face să mă uit mai atent la apa în care mă aflu.

Nu-i nicio meduză.

Ceea ce-am atins e părul unei fete.

Şi n-am deloc de gând s-o întreb: ce mai faci? şi să leg cunoştinţă cu ea. Nu. Fiindcă nu mai poţi întreba pe nimeni ce mai face şi să mai legi şi cunoştinţă atunci când e înecat. Pluteşte între două ape: o aduc la suprafaţă trăgând-o de păr. Cu chiu, cu vai o port la ţărm, mă caţăr pe stânci cu ea în braţe şi o aştern pe o mică pajişte verde.

N-are niciun sens să-i dau primul ajutor. Stă

de prea multă vreme în apă.

E complet goală. Chiar dacă pielea i-a căpătat o culoare vineţie iar pântecele îi e umflat, oricine îşi poate da seama c-a fost o fată frumoasă.

Mă-mbrac fără să mai aştept să mă usuc, iau din maşină o pătură, o aştern peste trupul fără viaţă şi o şterg cu maximum de viteză spre oraş. De la primul telefon întâlnit în cale sun la poliţie, spun cine sunt şi ce descoperiri senzaţionale am făcut după care mă întorc de unde am pornit şi aştept venirea sticleţilor… Chiar înainte de-a vedea cine se dă jos din maşina al cărui girofar continuă să se învârtească pentru a vesti lumii ce persoane importante se află în vehicul ştiu sigur că pe ţărm vor păşi voiniceşte Timothy şi Edgar. Când e să ai baftă trebuie să ştii s-o accepţi cu smerenie. Într-adevăr, de mine se apropie cei doi, siguri pe ei şi potrivindu-şi pistoalele în tocurile agăţate la centură. Bluzele le sunt ude de transpiraţie la subsuori.

— Zi aşa, vierme, tot în drumul nostru stai?

Nu ţi-a ajuns discuţia de ieri?

De data asta cel care a vorbit primul a fost locotenentul. Fără să vreau îmi pipăi falca.

Îl las să-şi facă numărul. Se apleacă peste cadavru, trage pătura, se uită o clipă la el şi apoi se adresează unui omuleţ cu o trusă medicală în mână.

— Dumneata, doctore, ocupă-te de cei morţi. Noi o să-i luăm la întrebări pe cei vii. Răcneşte la mine atât de tare încât am impresia că individul care face schi nautic în larg din pricina strigătului său se dezechilibrează şi cade în apă.

— Ce cauţi aici?

Ia-o uşor, An! Ai un obraz catifelat ca să suporţi altceva să-l atingă decât mâna parfumată a unei femei.

— N-am căutat nimic. Însă am găsit ceva. Ceva ce nu pot păstra numai pentru mine. De-aceea v-am chemat. Nu ştiu cine e fata. O văd pentru prima oară. Plutea între ape, la vreo sută de metri de ţărm. Puteam să n-o zăresc, dar, la fel

de bine, puteam s-o şi zăresc. Zărind-o, puteam să mă, fac că n-o văd, sau, dimpotrivă, ceea ce este şi cazul, s-o aduc pe uscat. Nu m-aşteptam să mi se dea vreo medalie, dar nici să fiu luat în primire atât de grosolan. De altfel, băieţi, de când ne-am întâlnit mi-am dat seama că voi doi sunteţi nişte introvertiţi. Urlaţi şi înjuraţi ca să vă daţi mari şi să intimidaţi lumea. Unii se şi fâstâcesc când vă văd atât de iuţi la mânie. Dar e o greşeală din partea lor. În forul vostru intim, ascuns de privirile din jur, sunteţi, nu mai încape nicio îndoială, nişte oameni tare de treabă, buni taţi de familie, care ar prefera mai curând să moară de foame decât să taie gâtul unei găini.

Am fost împresuraţi de o lume curioasă. Mulţi sunt în costume de baie. Cei doi mârâie în surdină ceva dulce în legătură cu ascendenţii mei şi îşi descarcă nervii pe gloata de gură cască.

— Hai! Valea! Circu-i la altă adresă!

După care Edgar se întoarce spre mine şi-mi spune printre dinţi:

– Las că-mi pici tu în labă, puişorule! O să te scarmăn de-o să-ţi meargă fulgii. Până una, alta, să nu uiţi să treci pe la secţie să dai nişte declaraţii. Fă pân-atunci exerciţii de stil. Şi nu uita când vii acolo să-ţi laşi tolba de minciuni acasă.

În timp ce mă îndrept spre Oldsmobil-ul meu hârbuit îi răspund cu nonşalanţa care i-a înmărmurit pe mulţi:

Măi băieţi, de ce nu vă iau pe voi la un teatru pentru copii? Aţi uita ce înseamnă pâinea amară. Aţi câştiga bani frumoşi înveselindu-i pe cei mici. Sănătate maximă!

7

Ziarele de după amiază le citesc în barul lui Joe.

Grăsunul mi-a pus o sticlă de bere rece în faţă şi s-a retras la treburile lui clătinând din cap. După ce înfulec o plăcintă cu carne şi beau un strop din paharul aburit încep să răsfoiesc

gazetele fără să mă sinchisesc de larma din jur. În cazul lui Harris ancheta bate pasul pe loc. Nu s-a aflat nimic important. Poliţia însă declară optimistă vrute şi nevrute. Timothy şi Edgar, fotografiaţi în aşa fel încât par mai cufundaţi în meditaţie decât un savant gata să descopere o nouă particulă, promit elucidarea rapidă a acestui caz, socotit o bagatelă, o simplă cercetare de rutină. Ori de câte ori se exprimă o asemenea încredere, eu unul sunt convins că respectiva afacere e atât de încurcată încât n-o să-i mai dea nimeni de cap vreodată.

Într-un alt loc şi-a făcut apariţia un alt caz: cel al fetei pe care am găsit-o înecată. I s-a stabilit identitatea: e Carla Mantega, dansatoare la Cabaret’s Girls. E fotografiată pe ţărm, îi sunt fotografiate rudele îndoliate. O altă poză de pe când trăia mă convinge de frumuseţea răpitoare a fetei.

În urmă cu o seară, scriu ziarele, şi-a prezentat ca întotdeauna numărul la Cabaret’s

Girls.

Ronald Stewart, fiul celui mai bogat om de afaceri din oraş, aflat în cabaret, a invitat-o la masa lui. S-au comandat băuturi, s-a dansat, iar la închiderea localului Ronald a condus-o cu maşina acasă. Aşa susţine chiar mama fetei.

Bineînţeles, nu sunt uitat nici eu. Mi se face un portret de tot caraghioslâcul – de pildă, un confrate care nu mă înghite mă prezintă drept un salvator curajos care însă aşteaptă mai întâi ca victima să se înece. Fără să vreau, zâmbesc eu însumi. Apoi mă apucă furia când văd cât de superficial e tratată întreaga poveste. Ca pe un simplu înec. A venit un val mare şi a acoperit o fiinţă.

Dar dacă biata fată totuşi s-a înecat? Cine ştie cât o fi băut? Cine ştie dacă n-o fi apucat-o vreun cârcel?

Aşa o fi. O, cred foarte bine ca o fată să vrea să se scalde goală, noaptea, în apă caldă a oceanului. Fie şi singură.

Altceva mă deranjează. Un amănunt care le-a scăpat şmecherilor de la poliţie. Mie cel puţin mi se pare extrem de preţios.

Fata avea o urmă albă în jurul gâtului, de parcă ar fi purtat în permanenţă un colier sau un lănţişor la gât. Şi nu-mi vine a crede să-l fi scos pentru a înota mai uşor.

Dar dacă s-o fi agăţat în nişte alge marine şi s-o fi rupt? Nu-i imposibil. La fel de bine se poate ca în ziua aceea nici să nu-l fi purtat. Cu totul alandala, fără nicio legătură cu gândurile mele de până acum, îmi amintesc ce bătaie de cap a avut o dată poliţia cu un criminal care pentru a încurca urmele lăsa obiectele unei victime la următoarea victimă.

În continuare, mintea îmi zboară la o fată pe care am văzut-o la fereastra de la parter a unei case pe când treceam pe o stradă cu tei înfloriţi. O fată cu păr blond până la umeri, cu ochi de un căprui strălucitor şi cu un chip aranjat cu o migală de orfevru, de o armonie rareori cu putinţă. Ne-am

privit o clipă ca şi cum ne-am mai fi văzut într-o altă viaţă, mi-a surâs mai întâi cu bucurie, după aceea cu tristeţe, de parcă ne-am mai fi dat întâlnire într-o altă viaţă, eu am trecut mai departe şi m-am simţit brusc bătrân şi de-abia peste ani mi-am dat seama c-ar fi trebuit să mă opresc şi să-i arunc unul din merele pe care le ţineam într-o pungă sub braţ.

Iar ca tacâmul să fie complet, îmi mai amintesc şi de felul total trăsnit în care Harris desfăcea sticlele cu bere. Era de-ajuns să-şi vâre unghia degetului mare sub capacul zimţat şi acesta sărea ca smuls de un cleşte.

Îmi amintesc…

Dar câte nu-şi aminteşte un om singur?

Simt cum începe să-mi fiarbă capul de-atâta măreaţă gândire. Mai sorb un strop ca să mă răcoresc. Ceva însă nu-mi dă pace.

Ce-ar fi să-i fac o vizită familiei Mantega? Parcă numai de mine are chef acuma… Mai bine să-mi văd de treabă.

Şi totuşi…

Plătesc, ies în arşiţa care face să vibreze aerul şi o iau spre Old Kent Road.

8

A fost cândva o vilă luxoasă care a adăpostit cu siguranţă familia unui grangure. Acum e o dărăpănătură unde îşi fac veacul mai multe familii şi pe care mă mir că municipalitatea n-o şterge de pe suprafaţa pământului.

O găsesc pe mama Carlei Mantega chiar în curte, înconjurată de vecinele care o căinează. E o femeie la cincizeci de ani, slabă, îmbrăcată în negru şi cu o privire de scorpie. Se simte în centrul atenţiei şi se înfoaie de plăcere.

— Dumneata ce mai cauţi aici? mă repede ea din clipa în care află ce hram port şi ce doresc de la ea. Au fost destui sticleţi şi giornalisti pe-aici. Non ho mai dire niente.

— O simplă întrebare, doamnă, o singură

întrebare. Vă înţeleg durerea; dar aş vrea şi eu, ca toată lumea, să se facă lumină în acest caz.

— Che caso, dom'le, che caso? Mamma mia, che demonio sei! Mandare al diavolo! Mascalzone!

Aştept să i se termine rafala de invective. Nu mi-e greu să înţeleg regretul de care e cuprinsă fiindcă doica nu m-a scăpat în cap.

— Nu e niciun caz, dom'le. Certamente. Pe fata mea n-o poţi bănui de legături cu malfattori. A fost una figlia onesta, non una putana. Muncea duro ca să ne ţină pe mine şi pe il suo fratelo Tonio. Il piccolo Tonio. Ceasul rău! Momente sfavorevole! S-a dus fata să facă una bagna, per rinfrescarsi şi a prins-o vreun vârtej de-a vârât-o la fund. Certo, questo e succeso! Povera Carla!

Izbucneşte în lacrimi pe care şi le şterge cu un colţ al basmalei. Le sue lagrime nu mă impresionează deloc. Fac parte dintr-o reprezentaţie care poate să răscolească femeile din jurul ei însă pe mine mă lasă indiferent.

— Totuşi, o simplă întrebare…

— Come? Tu sei ancora qui? Cară-te! Lasciate-mi piangere mia poverina Carla! Madona mia! Che pena!

N-am încotro şi mă îndrept spre poartă. Femeia intră în casă. Vecinele au avut parte de un spectacol pe cinste şi se risipesc la rândul lor mulţumite.

De mine se-apropie un băieţandru cu ochii plânşi. Îi zâmbesc cu toată bunătatea de care sunt. În stare în clipa asta.

— Tu eşti Tonio, nu-i aşa?

— Si, signore. Dar femeia asta minte.

— Cum adică?

— Non ha amato mai Carla. Şi nici pe mine. Mereu mă bate şi mă ţine flămând oricâţi bani aducea sorella.

— Dar de ce nu vă iubeşte?

— Nu-i mama noastră bună. Nostra madre buona a murit când io natto. Ea e o mătuşă care ne-a adoptat.

Aproape că-i vine să bocească din nou.

— Uite nişte bani. Du-te să-ţi cumperi ciocolată.

Îi înşfacă iute şi-i ascunde în buzunarul larg al pantalonului.

— Dacă îi vede la tante, mi-i ia. Deşi azi a mai luat molto argento.

Tocmai vreau să ies. Chiar voiam să-i spun „ciao” puştiului. Mă opresc în loc ca paralizat

— De unde a luat bani?

— Questa mattina e arrivato una machina. Molto bella. A coborât din ea un uomo. A întrebat de famiglia Mantega. I-am arătat unde stă la tante. Pe mine m-au lăsat fuori. Dar io ho visto prin gaura della chiave come il uomo i-a dat mătuşii molto argento.

— Non ho sentito ce şi-au ditto. Apoi il uomo s-a suit în machina şi e andato.

— Ce marcă avea maşina?

— Era un Buick decapotabil. Azzuro.

M-aş fi mirat ca un puşti să nu reţină un astfel de amănunt.

— Numărul l-ai văzut?

— Si. Însă nu mi-l ricordo.

— Bărbatul cum arăta?

— Biondo, tânăr şi con un viso bianco.

Îi mai dau câteva bancnote scoase dintr-un portofel care ţine cam demult cură de slăbire.

— Spune-mi, te rog, sora ta purta la gât un colier sau ceva asemănător?

Îmi răspunde precipitat, ca un şcolar, care ştie lecţia şi e fericit că e chemat la tablă.

— Mia sorella aveva un colier de perle la care ţinea foarte mult. Cadou de la mama noastră buona. Îl purta tutto il tempo, deşi n-avea una valoare grande. De fapt, n-avea nicio valoare.

— Nu-l scotea niciodată de la gât?

— Niciodată.

Hotărât lucru, interesante lucruri afli de la un puşti!

Se uită la mine cu ochii lui mari, negri, fixaţi într-o faţă mică şi negricioasă. Parcă ar vrea să-mi mai spună ceva şi nu îndrăzneşte.

— Ce mai e?

— Mai e că mia sorella nu ştia nuotare. Atunci come si andato nuotare durante la notte într-o apă atât de profonde?

Dă din mână, izbucneşte în plâns şi o ia la goană. Mă uit în urma lui şi nu mai zic nimic. Cum oare aş putea să-l consolez?

Mă îndrept spre maşină. Unul din cauciucuri e pe geanta. Opera vreunui ştrengar, li zic ceva de dulce în gând, şi fiindcă n-am roată de rezervă o iau pe jos până la un atelier de vulcanizare din apropiere. Nu fac prea mulţi paşi. De mine se apropie un vuiet care creşte înspăimântător. Ce se-ntâmplă? E vreun concurs de motocros organizat prin împrejurimi? întorc capul şi văd cum doi motociclişti încalecă trotuarul şi o iau drept spre mine. Sunt groaznici la vedere cu căştile lor pe cap şi îmbrăcaţi în combinezoane negre. Deasupra capetelor rotesc nişte lanţuri. O iau la fugă spre celălalt trotuar şi m-adăpostesc în dosul unui stâlp. Se opresc în dreptul meu, cu

motoarele în funcţiune.

— E o greşeală, încerc eu să le explic pe un ton cât mai amical cu putinţă. Platoul de filmare e mai încolo.

Nu reuşesc să le văd feţele. Şi dacă le-aş vedea, la ce mi-ar folosi?

— Ce cauţi la familia Mantega? urlă unul dintre ei şi izbeşte cu lanţul în stâlpul de beton cu o asemenea putere încât sar aşchii.

Inspiraţia mea de moment mi-a fost adeseori salvatoare. Apelez din nou la ea.

— Carla Mantega a fost iubita mea. Am venit să aflu cum s-a întâmplat nenorocirea…

— Minţi, secătură! Eşti o iscoadă! Dar o să-ţi piară cheful să mai pui întrebări cui nu trebuie.

N-are niciun rost s-ascult mai mult. Fentez spre dreapta şi o zbughesc spre stânga. Un mijlocaş la grămadă de la rugby nu s-ar descurca mai bine. O iau pe după un bloc în speranţa de a găsi vreo uşă prin care să intru şi să m-ascund. Nu găsesc niciuna. În schimb ochii mei descoperă cu

neplăcere spaţiul vast al unei câmpii. Nu mai am cum să mă-ntorc. O iau la fugă în zigzag şi le doresc celor doi să-şi termine benzina şi să se lase păgubaşi. Ţi-ai găsit! Pana prostului numai eu aş putea s-o fac. Se cunoaşte, că sunt născut în aprilie, luna florilor de mai. Încep să se rotească în jurul meu. Tot mai aproape de mine. Apoi încep să mă lovească. O dată, de două ori, de trei ori... Nu-i fier pe fier ca să sară scântei. E fier pe carne omenească din care ţâşneşte sânge. Zadarnic încerc să-mi apăr cu braţele capul şi să mă răsucesc în toate direcţiile de aş stârni până şi invidia unui şarpe căruia i se cântă cu fluiericea. Una dintre lovituri mă nimereşte din plin. Era şi timpul. Nu mai suportam atâta vacarm. Intru în neant fără ca măcar să-mi spun, aşa cum am obiceiul, deoarece sunt un om politicos, noapte bună.

Prima senzaţie pe care o am e aceea că pe cap mi-a căzut o bucată de fontă. A doua senzaţie e ca prima. Abia pe urmă reuşesc să deschid un ochi. Chiar în dreptul lui e un fir de iarbă semeţ. Ce idilic! apoi îl deschid şi pe-al doilea. De data asta nu mai e idilic. Văd cum pe mâna dre, aptă mi-a crescut o brăţară uriaşă şi ruginită. În jurul încheieturii e înfăşurat capătul unuia din lanţurile cu care am fost cotonogit. Stând încă pe iarbă încep să perorez ne dezmeticit şi ţinând ochii întredeschişi.

— Dragilor, ce-aveţi cu mine? Am pus şi eu nişte amărâte de întrebări. Sunt ziarist şi deci curios. Ziceţi c-am greşit? De-acord cu voi. Aveţi argumente convingătoare. Atunci hai să facem pace. Eu uit de Carla Mantega iar voi îmi daţi drumul s-o şterg acasă. Mai trebuie să trec şi pe la o vulcanizare. Am mar a nevoie să mă-ntind pe pat. Oricât aş iubi natura, tot mai bun e somnul pe nişte cearşafuri curate decât pe un pământ fie el şi de o calitate superioară cum e cernoziomul.

Aud o mişcare lângă mine după care răsună un glas binecunoscut.

— Ăsta-i nebun!

E glasul lui Egdar.

Deschid ochii cât cepele şi mă uit în sus. Văd aplecaţi deasupra mea mai mulţi poliţişti printre care şi Timothy şi Edgar.

— Ce surpriză plăcută! Mulţumesc! Aţi venit la ţanc. Altfel mă snopeau în bătăi. M-aţi salvat.

— De cine te-am salvat?

— De bluze negre. Voiau să mă bată. M-au şi bătut. Nu se vede? Sunt plin de sânge. Au vrut să mă intimideze. N-au reuşit.

Uneori îmi place şi mie să mă dau grande.

— Te-am salvat, zici? Nu era mai bine să-i salvăm pe ei?

Sunt încă în ceaţă. Reuşesc să mă ridic în picioare şi s-arunc o privire în jurul meu. Cu toată zăpuşeala, dinţii încep să-mi clănţăne îndată cu o asemenea rapiditate încât mi se face teamă ca nu cumva să se macine.

Cei doi motociclişti zac la pământ şi nu se vor mai urni decât culcaţi pe câte o targă.

— De ce i-aţi împuşcat? Nu erau prea fini, dar nu era nevoie de atâta cruzime…

Timothy rânjeşte. Monedele îi dansează în palmă. E nervos din moment ce pe una o scapă şi trebuie să se-aplece cu greutate ca s-o culeagă de jos.

— Nu se făcea, nu?

— E doar o părere.

Intervine şi Edgar.

— Mă vierme, nu i-ai curăţat tu?

— Copii, dacă vreţi să-mi puneţi în cârcă două asasinate nu ţine. N-am avut niciodată pistol şi nu ştiu să trag cu nicio armă. N-am făcut armata pe motiv de platfus.

— Nu pe motiv de minte plată? se schimonoseşte din nou Timothy.

Nu-l iau în seamă.

— Cum de m-aţi găsit?

— Nişte cetăţeni au văzut cum te urmăreau

derbedeii ăştia. Să mori de râs şi mai multe nu: un vierme alergat de doi huligani. A fost oprită o maşină de patrulare a poliţiei care a anunţat prin staţie în oraş ce se întâmplă şi apoi s-a repezit pe câmp. Prea târziu. Dacă nu i-ai omorât tu, cine putea s-o facă în pustietăţile astea?

— Habar n-am. S-a întâmplat în absenţa mea. Trăgeam un pui de somn. Dar ascultă, Edgar, dumneata n-ai un vocabular pe-acasă?

Se uită la mine năuc.

— Ba da. De ce?

— Ar trebui să-l mai răsfoieşti, din când în când. Ai o exprimare prea săraca. În loc să-mi spui tot timpul „vierme” ai mai putea descoperi şi alte expresii, poate chiar mai valoroase, cu care să m-alinţi.

— Năpârcă!

— Vezi? Cum ţi-am pomenit de dicţionar, cum ţi-a venit în minte alt cuvânt.

— O să te prindem noi odată şi odată cu ceva. O să-ţi muşti mâinile şi-o să ceri îndurare.

— Posibil. Dar nu de data asta. Acuma ziaristul An Dray, ameninţatul, ciomăgitul ia uşurel drumul spre casă fără ca nimeni să-i mai facă vreun rău. Pe curând! Şi nu uita de dicţionar, Edgar!

Cu un tupeu care mă uluieşte în primul rând pe mine mă îndrept spre blocurile din zare unde mi-am lăsat maşina. Am alergat, nu glumă, de m-am depărtat atâta! îi las pe poliţişti să-şi bată singuri capul cu asasinarea celor doi în bluze negre. Pentru mine e mai nimerit să fac un nani lung.

10

În ziarele de dimineaţă povestea mea şi a celor doi motociclişti face să curgă multă cerneală tipografică. O fotografie pe care o găsesc în mai multe jurnale mă arată deosebit de încântat de faptul că mai sunt în viaţă. Nu se observă însă vânătăile de pe efemerul meu trup şi uriaşul cucui

însângerat din creştetul capului pe care toată noaptea am ţinut comprese cu gheaţă ca să-i mai retez din altitudine.

Înainte de a face un duş ţin o alocuţiune în oglindă:

— Nu-ţi ajunge, domnule An Dray? Ai fost ameninţat, ai fost lovit cu lanţul. Oraşul te-arată cu degetul ca pe-un ciumat. Lasă totul baltă! N-ai cum să-ţi răzbuni prietenul! E treaba poliţiei, doar ţi s-a spus limpede. Chiar nu-ţi mai place viaţa? Ai intrat; într-o încurcătură în care cu siguranţă sunt amestecaţi oameni duri şi puternici. Or să te strivească numai dacă mişti un deget într-un fel în care să nu le convină lor. Cum spune Edgar? Ca pe-un vierme! îmbrăcat într-un costum uşor continui să gesticulez şi să dau din gură de data asta în faţa oglinzii fixate pe una dintre uşile apartamentului.

— La ce bun să te agiţi atâta? Totul se va rezolva şi fără să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Fii rezonabil, domnule An Dray! Aşa o să ai

mai multe şanse să-ţi plimbi nepoţii prin parc.

Prin fereastra deschisă se aude binecunoscuta litanie a vagabondului. O ascult o clipă distrat. După care mă apropii şi mai mult de oglinda care mă arată tot de un metru şi optzeci şi doi, tot plin de vânătăi şi tot fleţ. Fiindcă n-am reuşit deloc să mă conving că trebuie s-aştept cu braţele încrucişate desfăşurarea evenimentelor. N-aş mai fi eu dac-aş proceda aşa. De aceea cobor din trei în trei scările blocului în care stau şi m-arunc în maşină. Pornesc într-o direcţie absolut nebunească: spre cartierul Mayfair, la reşedinţa lui Cain Stewart. Nu pentru a sta de vorbă cu marele om ci cu fiul acestuia, Ronald.

O oarecare emoţie tot mă încearcă atunci când opresc în dreptul unui grilaj de fier cu ornamentaţii complicate dincolo de care o alee asfaltată şi mai netedă ca-n palmă se duce spre orizont.

La poartă se află doi paznici îmbrăcaţi într-o uniformă specială, confecţionată pentru servitorii

domnului Cain Stewart. Multe fireturi şi alte zorzoane mai potrivite pentru nişte clovni. Dar uriaşele pistoale pe care le poartă la brâu în tocuri de piele deschise curmă orice pornire spre râs.

— Ce doriţi? mă întreabă cel mai tânăr dintre ei, firav ca o trestie deloc gânditoare dar care probabil e multiplu campion la judo. Nu-i voie să opriţi aici.

Părul lui de un blond spălăcit îmi atrage privirea. Nu poartă nimic pe cap şi de aceea i s-o fi decolorat atât de tare podoaba capilară.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Ronald Stewart.

— Cine sunteţi?

— Ziaristul An Dray.

— O clipă.

Face un semn colegului său, un soi de urs brun pe care-l deosebeşti de acest gingaş animal numai prin uniformă.

— James! Vezi dacă domnul Ronald e acasă. Numitul James se duce cu mişcări incredibil de

agile spre o clădire paralelipipedică aflată la câţiva metri de poartă de unde probabil dă telefon. Dacă domnul Ronald e acasă? Dar ce, e pasăre ca să se strecoare pe lângă cei doi şi ei să nu ştie?

James se întoarce cu acelaşi pas pe care l-ar invidia şi o dansatoare de bar.

— Dă-i drumul, Tom!

Grilajul se deschide acţionat de o comandă electrică. Noroc că mi se dă voie să merg cu maşina, altfel aş face febră musculară până când aş ajunge la casa înconjurată de copaci înalţi şi umbroşi.

Casa am zis? Uneori dau dovadă de pripeală. Oricine a văzut castelele construite de copii pe o plajă poate să-şi formeze o imagine aproximativă despre felul cum arată casa lui Cain Stewart. Ea e rodul unei imaginaţii dezlănţuite fără opreilişti, – de parcă planurile mai multor arhitecţi au fost din întâmplare amestecate iar constructorul a clădit după ce le-a pus în ordine după cum s-a priceput.

La capătul scărilor mă aşteaptă un valet cu părul cărunt care mă conduce printr-un traseu complicat până la Ronald Stewart, un tinerel cam de douăzeci de ani, blond, cu o faţă nefiresc de albă şi cu buze subţiri. M-aşteaptă tolănit pe burtă pe nişte perne în mijlocul un „ei încăperi cu mobilier modern şi atrăgător. În mâna dreaptă are un pahar cu băutură iar în stânga ţine o revistă ilustrată. Are aerul că se plictiseşte teribil. La picioarele lui dormitează un câine uriaş şi probabil foarte blând din moment ce nici nu-şi deschide ochii când îmi fac glorioasa apariţie.

Ronald se răsuceşte puţin spre mine dar nu catadicseşte să se ridice.

— Domnul An Dray? Sunteţi o celebritate în ultimele zile.

— Vi se întâmplă chestii bizare.

Râde ca şi cum ar fi spus un banc bun. Nechez şi eu ca să-i fiu pe plac.

— Cu ce vă pot fi de folos? Vă rog să fiţi cât mai precis şi mai concis. Sunt groaznic de ocupat.

Poate aţi auzit, particip la o regată importantă.

În sinea mea îmi spun: sigur, eşti ocupat să umbli beat după fete şi să cheltuieşti la jocuri de noroc banii bătrânului, dar cu glas tare şi mieros spun cu totul şi cu totul altceva:

— N-am să vă răpesc mult timp. Din câte am citit în ziare, dumneavoastră aţi condus-o acasă pe Carla Mantega. O cunoaşteţi de mult? Tresare sau e. doar o părere? Nu-mi dau prea bine seama. În orice caz îmi vorbeşte cât se po, ale de liniştit.

— În seara aia am văzut-o prima oară. Am condus-o cu maşina după închiderea cabaretului la ea acasă. Ne-am propus să ne mai vedem. Asta-i tot.

— La ce oră aţi plecat de la cabaret?

— Pe la patru.

— N-aţi mai trecut prin altă parte?

— Nu.

— Sigur, sigur? zic eu şăgalnic.

Nu pare să-şi piardă răbdarea însă în tonul lui începe să se simtă o oarecare iritare. Ca la o

poruncă, blajinul câine se ridică în picioare. E cât un viţel. Dar un viţel n-are asemenea colţi şi nici uitătura asta feroce.

— Rex, stai jos… Am lăsat-o la ea acasă. Nu ştiu nimic mai mult. Din ziare am aflat de moartea ei.

— N-aţi văzut dacă purta un colier la gât? O bijuterie ieftină.

Atacul a venit prin surprindere. De data asta tresărirea nu mai e o părere.

— Nu… N-am băgat de seamă… Ba nu, acum sunt sigur, n-avea nimic. Purta o rochie decoltată şi i-am propus să-i cumpăr o podoabă pentru minunatul ei gât.

Se ridică în sfârşit de pe pernă. Din punctul lui de vedere discuţia noastră e încheiată. Îmi iau rămas bun după ce-i mulţumesc pentru amabilitatea de-a mă fi primit.

Când să ies din încăpere mă strigă:

— Domnule Dray!

Mă întorc la fel de încet ca şi unul dintre

omuleţii care se rotesc într-un turn cu ceas când bate ora exactă.

— De ce vă interesează fata asta? V-a fost cumva iubită?

— Nu.

— Atunci de ce?

— Să zicem fiindcă mă interesează orice nenorocire ce se abate asupra oamenilor.

— Vorbe mari, domnule Dray.

— Vorbe care s-au cam uitat, domnule Ronald Stewart. Pot să pară şi umflate. Dar ăsta e felul meu de-a fi şi n-am cum să mă schimb la aproape patruzeci de ani. Orice victimă îşi poate găsi în mine un aliat.

— Dar Carla Mantega nu e o victimă. S-a înecat şi basta

— Nu s-a înecat. A fost omorâtă.

— Cum?

— Carla Mantega nu ştia să înoate. Am aflat lucrul ăsta de la cineva foarte apropiat ei. Deci mi-e greu să cred că s-a dus când mijeau zorile să

facă o baie în ocean. Nu ştiu de ce, dar mi-e tare greu să cred aşa ceva.

Rămâne perplex.

— Nu ştia să înoate? Mai există cineva în ziua de „azi care să nu ştie să înoate?

— În plus, am mai aflat un lucru care n-a apărut încă în presă dar pp care mi l-a şoptit un prietenar de la morgă. În plămânii fetei, la autopsie, s-a găsit apă dulce şi nu sărată, cum ar fi fost firesc. Şi mai e ceva: ieri, în faţa casei ei, a coborât, dintr-un Buick albastru decapotabil, un bărbat, l-a dat mătuşii Cariei o mare sumă de bani. Pentru ce? Poate aşa i-a cumpărat tăcerea. Aşa s-a măsluit realitatea. Ca să se construiască versiunea pe care au publicat-o ziarele. Cum că fata a venit acasă iar după aceea, pentru a scăpa de zăduf, s-a dus să înoate.

E din ce în ce mai uimit.

— Un Buick albastru decapotabil? Eu am un astfel de Buick…

— Eu n-am vrut să spun nimic. Nu acuz pe

nimeni. În oraş sunt sute de astfel de maşini. Şi printre proprietarii acestor maşini sunt zeci de bărbaţi blonzi. Şi foarte mulţi sunt tineri. Eu am venit doar să aflu dacă n-aţi văzut la gâtul fetei un colier de perle. Un modest colier de perle. Nu-l avea când s-a întâlnit cu dumneavoastră. Am aflat tot ce voiam să aflu. La revedere, domnule Ronald Stewart! Mult succes la regată! Carla Mantega ar fi fost mândră să vă aplaude victoria!

Îi simt privirea aţintită în ceafă în timp ce ies din încăpere. O privire mai ascuţită ca andreaua unei bunicuţe.

11

Din nou acasă.

E aproape ora prânzului dar nu mi-e deloc foame.

În capul meu e un haos cum n-a mai fost niciodată. Nu m-ar mira ca în curând să trec şi eu pe străzi îmbrăcat într-un frac ferfeniţit şi cu un

joben pe frunte şi să îngân necontenit: „doare capu', doare capu'!"

După discuţia cu Stewart cel mic am fost la redacţie. Patronul m-a chemat în biroul lui şi mi-a pus în vedere bă mă zboară dacă mai am de gând să intru în încurcături cu poliţia.

I-am promis solemn să mă ţin cât mai departe de orice altă belea.

Aiurea! Parcă pot!

Ceea ce nu înţeleg cu niciun chip e de ce Ronald m-a minţit în legătură cu colierul fetei. O simplă vizită la cabaretul unde lucra Carla mi-a confirmat că îl avea la gât şi în noaptea când s-a înecat. Dar atunci unde l-a pierdut? Sau l-a dăruit cuiva. Imposibil, l-o fi fost luat? Pentru ce? Chiar şi Toni spunea că n-avea nicio valoare.

Iar pe cei doi motociclişti cine să-i fi omorât? îngerul meu păzitor? Ar fi curat misticism să cred aşa ceva. Atunci cine? Şi de ce?

Şi cine i-a pus să mă ameninţe şi să mă bată? Cine avea ştire că mă voi duce la casa Carlei

Mantega? şi de ce dintre toţi ziariştii care au trecut pe-acolo numai eu am luat-o pe coajă? Iar pe Bietul Harris cine să-l fi omorât? Ce pont aşa grozav aflase?

Cam multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. Ca să-mi abat atenţia în altă parte pun un disc cu Adagio de Albinoni. Mă aşez într-un fotoliu acoperit cu o husă uzată şi încerc să mă cred într-un univers unde guvernează tandreţea. Dar vraja muzicii o rupe telefonul. Mai întâi vreau să nu răspund. Apoi închid pick-up-ul şi ridic receptorul.

La celălalt capăt al firului răsună o voce necunoscută. Vocea unui om mai în vârstă. Nu foarte în vârstă.

— Domnul An Dray, ziaristul?

— Domnule An Dray ziaristul. Cu cine vorbesc?

— N-are importanţa. Văd că vă interesaţi de cazul Carlei Mantega.

— De unde ştiţi? îl reped eu.

— Urlă ziarele, domnule Dray.

— Şi ce-i dacă mă interesez de cazul ăsta?

— Se pare că întâmpinaţi greutăţi. Aş putea să v-ajut să prindeţi un fir. Care v-ar lămuri situaţia.

— Şi pentru asta ce-ar trebui să fac? Să vă dau bani? N-am.

— Nu cer nimic. Doar să m-ascultaţi. Vreau să vă spun o scurtă poveste. O minunată scurtă poveste.

— Tocmai am venit de la un orelist. Mi s-a ascuţit auzul.

Dacă îmi închipui că îl înveselesc pe individ cu bancul ăsta idiot mă înşel amarnic.

— În urmă cu o seară Carla Mantega a plecat de la cabaretul unde dansa însoţită de un bărbat cu un Buick albastru decapotabil.

— Ştiu. Împreună cu fiul lui Cain Stewart.

— Vă rog să nu mă întrerupeţi…

— De ce nu? Din moment ce nu-mi spuneţi nimic nou… Ronald a condus-o pe fată la ea acasă.

Glasul devine sever.

— Vă înşelaţi. Maşina s-a îndreptat spre vila familiei Stewart.

Parcă mi-ar fi dezvăluit locul unde s-a scufundat Atlantida.

— Cum?

— Este exact aşa cum aţi auzit. Era trecut de orele patru. Era încă beznă. Peste aproximativ o oră acelaşi Buick a ieşit pe poarta vilei. De data asta numai un singur personaj era în maşină: Ronald. Cel puţin la prima vedere. S-a îndreptat spre golf, acolo unde se află ancorate o mulţime de ambarcaţiuni printre care şi iahtul personal al lui Ronald. Temerarul. L-am văzut pe Ronald cum urcă pe iaht împreună cu o persoană care părea beată. Era Carla Mantega. S-ar putea să nu fi fost beată ci doar violată şi violentată şi din pricini pe care încă nu le ştiu să mai fi fost în clipa aceea şi foarte moarta. Iahtul a ieşit în larg şi a revenit peste vreo jumătate de oră. De pe el n-a mai coborât decât Ronald. S-a urcat în Buick şi s-a dus

acasă. Ce zici? Cumperi povestea asta?

— Ţi-am mai spus: n-am bani.

— Atunci să zicem că ţi-o dăruiesc. Să văd ce faci cu ea.

N-am timp să mai zic nimic. Necunoscutul a închis.

Ce-a mai fost şi asta? O farsă de prost gust? Vrea cineva să m-aţâţe ca să-mi pierd pielea definitiv?

Ce mai încolo şi-ncoace, e o aiureală. Acuzaţia împotriva lui Ronald Stewart e prea cusută cu aţa albă. Un adversar al bătrânului vrea să profite de prilej şi să-l împroaşte cu noroi pe fiul acestuia. Oricâte bănuieli aş avea în legătură cu el, de o crimă nu-l cred în stare. Dar dacă totul e cât se poate de real? Dacă Ronald a invitat-o pe fată în apartamentele lui şi a încercat s-o violeze iar aceasta s-a opus iar progenitura milionarului, a forţat nota şi-a omorât-o? Iar apoi s-a dus cu ea în larg şi a aruncat-o de pe puntea iahtului?

Poate că răspunsul se află chiar pe iahtul cu

pricina. O vizită acolo ar fi cât se poate de nimerită. O vizită, bineînţeles, a mea.

12

Iahtul Temerarul e o ambarcaţiune frumoasă, zveltă şi nu prea mare. Pe ea sunt invitaţi de obicei cam 30 de musafiri. Cel puţin aşa susţin ziarele mondene atunci când reporterii lor năvălesc la recepţiile organizate de Ronald Stewart. Recepţii zic? Adevărate chiolhanuri. De multă vreme ştiu scârba colegilor mei de la ziarele astea care dacă în schimbul icrelor negre şi a şampaniei existente din belşug la bord prezintă în paginile pe care le scriu toalete scumpe şi maniere alese, atunci când sunt cu mine între patru ochi îmi înşiră lucrurile ce se petrec acolo în adevărata lor lumină de mă fac până şi pe mine, om trecut prin multe, să roşesc.

În clipa de faţă Temerarul e cufundat în întuneric. Câteva parâme groase îl ţin de trei

stâlpi de susţinere. Apele liniştite ale golfului îl clatină uşor.

Nu e nicio pasarelă aruncată pe ţărm dar un salt e un fleac pentru un fost baschetbalist. Aterizez într-o linişte aproape perfectă pe punte. Arunc din nou o privire în jur. Nimeni. Ca şi cei care au căutat în camera lui Harris îmi încep la rândul meu cercetările. Metodic. De la pupa spre prova. Cabină cu cabină. Ungher cu ungher. În fiecare loc unde mă aflu încerc să nu-mi evoc ce s-a întâmplat acolo de-a lungul timpului. Reuşesc cu mare greutate. Pretutindeni canapele îmbietoare, baruri bine garnisite. Mare curaj să laşi fără pază o asemenea comoară. Curaj? Mai curând ar dovedi curaj cine-ar îndrăzni să se atingă de Temerarul. Oare ce vreau să găsesc? Cum de m-am luat după vocea aceea anonimă? Nu cumva e o maşinaţiune a lui Timothy şi Edgar, dornici să-mi ia scalpul?

O clipă încremenesc. Aud paşi pe ţărm. Apoi răsuflu uşurat. E vagabondul care nu încetează să se lamenteze: „Doare capu', doare capu'…" Se

îndepărtează încet de iaht. Iar eu continui să bântui ca o fantomă pe puntea lui. O cabină, altă cabină… Niciuna nu-i închisă. Mai intru într-o încăpere, de data asta mai largă. Tot mai dezamăgit. În clipa următoare regret c-am închis uşa în urma mea. Dintr-un pat ţâşnesc două umbre. După formele de relief, un bărbat şi o femeie. Bărbatul ţine în mână un pistol. Eu nu ţin decât o lanternă chioară care începe să-şi bâţâie fasciculul de lumină.

— Nu! urlă femeia. Nu trage, Paul, te implor! Amândoi sunt în cel mai puţin costisitor costum creat vreodată. Se înfăşoară fiecare cu câte un cearşaf. Femeia se îndreaptă spre comutator şi aprinde lumina.

Acum ştiu cu cine am de-a face. Una dintre persoane mi-e cunoscută din fotografii. E soţia lui Cain Stewart. Amelia Stewart. Bondoacă, frumoasă încă, blondă şi de moravuri foarte uşoare. De când a părăsit cariera de actriţă pentru care n-avea nicio chemare şi-a găsit ocupaţii

pentru care înzestrarea îi e evidentă. Pe tinerelul care încă se mai agită cu pistolul în mână şi nu ştie ce să facă nu l-am văzut niciodată.

— Îmbracă-te, Paul! ia-ţi hainele şi pleacă. Seara asta e stricată. Nu fi îngrijorat: aranjez eu totul.

Feciorașul îşi adună de pe jos hainele şi pleacă să se îmbrace în altă parte. Peste câteva minute un zgomot de maşină ne vesteşte că ne-a părăsit definitiv.

Sincer să fiu sunt cam jenat. Un cavaler ar trebui totuşi să se retragă. Furat de viteza cu care s-au derulat evenimentele n-am reuşit să iau nicio hotărâre.

În sfârşit, Amelia Stewart rupe tăcerea stânjenitoare.

— Cât?

— Poftim?

— Cât ceri?

— Pentru ce?

— Ca să nu spui nimic Te-a trimis bărbatu-

meu, nu-i aşa? Vrea să scape de mine.

— Nu.

— O, atunci lucrăm pe cont propriu! Suntem şi mai scumpi, nu-i aşa? Ai făcut şi vreo poză pentru vreuna din gazetele de scandal? Ai pierdut, amice! Chiar dacă ai încerca să publici ceva bărbatul meu te-ar zdrobi ca pe-o muscă.

Iată-mă trecut de la vierme la muscă. O fi vreo evoluţie?

— Regret, doamnă, dar nu vreau să mă înţelegeţi greşit. Nu v-am urmărit şi n-am nicio intenţie să vă şantajez. Sunt aici întâmplător. Nu din pricina dumneavoastră.

Femeia nu crede o iotă din ce-i îndrug.

— Atunci de ce te afli aici? E o oră destul de înaintată, zice ea cu ironie.

— V-aş ruga să-mi permiteţi să mă retrag. Am fost invitat pe iahtul unor prieteni care dau o petrecere. Se pare c-am greşit vasul.

— Să fii sigur c-ai greşit. Cel mai bun lucru ar fi să pleci cât mai repede. Uitând tot ce-ai văzut.

Altfel…

— Altfel… ştiu ce s-ar putea întâmpla. Tinerelul pe care nu l-am văzut lângă dumneavoastră ar putea deveni şi mai nervos şi-ar putea să-mi transfere în piept jumătate din încărcător. Sau aş putea fi pescuit în apele golfului şi ziarele să urle a doua zi că m-am înecat încercând să fac o baie noaptea. Sunt multe posibilităţi ca să dispar. Cine v-ar cere socoteală? Am auzit de multe dintre ele. Niciuna nu-mi convine. Mai bine uit ca un gentleman ce sunt c-am fost vreodată pe Temerarul. Vă doresc în continuare distracţie plăcută. Poate tinerelul n-a plecat acasă. Poate aşteaptă prin preajmă. Dacă îl văd vi-l trimit ca să nu vă stric chiar toată seara.

Se uită la mine printre gene. De câte ori se uită la mine astfel o femeie ştiu ce urmează.

— Să strici seara unei femei e indecent, dar să-i strici şi noaptea e de-a dreptul monstruos. Dacă n-ai fi atât de obraznic ai fi acceptabil… Tot ai venit, să te servesc cu o băutură. Sau vrei o

cafea? O ţigară bună?

— Mulţumesc, nu fumez şi nici nu beau cafea.

— Suma viciilor trebuie să fie însă aceeaşi. Adică egală cu doi.

— N-am băgat de seamă, zic eu în doi peri. O să fiu mai atent cu chestia asta. Dar mi-aţi permite să iau ca amintire acest minuscul obiect? Nu pare a fi de valoare.

M-aplec şi culeg de pe podea o perlă. O perlă desprinsa dintr-un şirag. O perlă falsă.

Se uită la mine ca la un nebun. Şi nici eu nu-s prea sigur că n-are dreptate.

— Dacă vă trebuie, zice ea din nou ironică şi brusc se dezinteresează de mine.

Cu o reverenţă ce l-ar fi făcut invidios şi pe un gentilom de la curtea regelui ăluia de-şi zicea şi Soare, ies din cabina unde aerul a devenit aproape sufocant nu atât datorită căldurii de arară cât mai ales tensiunii a ceea ce s-a întâmplat înăuntru.

Acasă gândesc cel mai bine. Dar nu în clipa

de faţă.

Necunoscutul de la telefon a avut dreptate: Carla Mantega a fost pe iahtul Temerarul. Vie? Moartă? De unde să ştiu? Şi dacă aş şti, ce-aş face? Aş scrie un articol trăsnet împotriva celui mai răsfăţat fiu din oraş, Ronald Stewart? Sau m-aş duce la poliţie să le spun ce bănuieli am? Haida de! M-ar zvârli în brânci chiar dacă n-aş da ochii cu Timothy şi Edgar. Privesc la mărunta perlă pe care o ţin în palmă şi mi-o închipui alături de suratele ei din colierul purtat de Carla Mantega. Avea un atât frumos. Merita o podoabă mai scumpă. Afară s-a luminat de-a binelea dar mie nu mi-e somn deloc. Dimpotrivă, ard de nerăbdare să întreprind ceva. Dar nu ştiu ce anume.

Dacă ar fi lângă mine Harris aş vedea lucrurile mai limpede. Bietul de el! Ancheta în legătură cu moartea lui bate pasul pe loc. N-a apărut niciun indiciu din ziua în care a fost doborât. Oare se va afla vreodată adevărul? N-aş crede! Cine să se intereseze în ziua de azi de un

pârlit de gazetar?

Un leu de-abia prins şi pus în cuşcă ar fi mai puţin agitat decât sunt eu în încăperea unde îmi primesc puţinii oaspeţi care mă vizitează din când în când ca să bem câte un pahar şi să vorbim câte-n lună şi-n stele. Cealaltă încăpere e alcovul unde pătrund junele care socotesc – din ce pricini, numai ele ştiu – că-l am pe vino-ncoace.

Ceasul arată era opt. Ora opt dimineaţa. Ar fi bine să-nfulec ceva şi să mă-ndrept spre redacţie. Să zac pe un scaun şi s-aştept ca patronul să aibă mărinimia să mă propulseze ca pe o săgeată pe e traiectorie care să mă ducă spre marea izbândă publicistică.

Aş! N-are niciun rost să-mi fac visuri. Pentru mine nu mai există nicio speranţă. Sunt prea plictisit ca să mai cred în ceea ce mâzgălesc pentru o fiţuică nenorocită. Cum spunea Edgar? Nu-i bună de împachetat nicio conservă. Tocmai am hotărât să nu postesc. Tocmai mă îndrept spre bucătărie cu gândul la o omletă. Tocmai atunci

sună telefonul.

Ridic receptorul ca pe o halteră la stilul smuls. La celălalt capăt al firului e necunoscutul. Învăluit în mister şi de o politeţe rece.

— Domnul An Dray?

— Da.

— Aţi fost pe iaht?

— Fost.

— Ce-aţi găsit?

— O perlă.

— Cum?

— O perlă. Care-a făcut porte din colierul purtat la gât de Carla Mantega. Îl avea asupra ei şi în noaptea când a murit.

— Interesant. Altceva?

— Nimic.

Nobleţea care mă caracterizează mă îndeamnă să nu zic nicio vorbă despre doamna Stewart şi flăcăiaşul cu care precis nu admira cum se răsfrânge luna în apele oceanului.

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

— Cel mai înţelept ar fi să mă duc la poliţie şi să le spun ce-am găsit.

— Oare? Poliţia ar lua vreo măsură? în definitiv, e vorba de fiul celui mai bogat şi mai influent om din oraş. Suflarea întreagă e la ordinele lui Cain Stewart.

— Tocmai asta mă face să şovăi. Nu ştiu ce să fac. O omletă m-ar ajuta să iau o hotărâre.

— Ce?

— M-am gândit să-mi fac o omletă. Din când în când mi-e foame.

La celălalt capăt se lasă o tăcere de câteva clipe.

— Domnul An Dray?

— Da, vă rog!

— Vă puteţi face omleta liniştit. Carla Mantega a fost răzbunată.

— Adică?

— Ronald Stewart e mort. Împuşcat.

— Cum? N-am înţeles prea bine.

— Ba aţi înţeles prea bine: Ronald Stewart a

fost împuşcat.

— De unde ştiţi?

În glasul omului se simte un început de isterie pe care lupta s-o stăpânească.

— Ronald Stewart n-o să-şi mai facă de cap. Nu va mai, bea până când îşi va pierde minţile şi nu va mai agăţa fete pe care, dacă nu-i vor ceda, le va ameninţa, le va bate şi chiar le va omorî. Junele a spus adio pentru vecie la petrecerile în care cheflii de teapa lui îşi făceau mendrele cum voiau. Când cântăreşti cu două gloanţe mai mult e greu să-ţi mai faci de cap. Şi e greu – să nu-ţi pierzi cumpătul când auzi ceea ce-am auzit eu.

— Ce-i aiureala asta? Cine eşti de fapt?

— N-are importanţă. N-ai să ştii niciodată. Dar nu-ţi fie teamă de mine. Du-te în garsoniera prietenului tău Harris. Acolo ai să-l găseşti pe Ronald. Mai ţeapăn ca o scândură de construcţie.

— Tu… l-ai omorât?

La celălalt capăt al firului nu se mai află nimeni.

14

Sunt în garsoniera lui Harris şi privesc ca prostit pe cel care a fost Ronald Stewart. N-o să mai dea nicio raită prin oraş gonind ca un bezmetic în multele sale maşini ultimul răcnet. Singurul traseu pe care-l va mai urma va fi cel spre morgă iar de acolo în cripta familiei din cimitirul oraşului. Aşa cum zace în fotoliu pare să se fi sinucis. Dar dacă şi-a tras două gloanţe în cap ar fi trebuit să facă şi efortul de a ascunde arma. Fiindcă în încăpere nu e. Deodată, în minte îmi vine imaginea lui Timothy şi Edgar şi de data asta mi se face frică. O frică de animal încolţit de un altul mai puternic. Ce să fac? S-ascund cadavrul? Unde? Şi mai ales de ce? O clipă mă blestem pentru lipsa de inspiraţie de a fi venit de unul singur până aici. Trebuia să fi anunţat de la început poliţia. Dar dacă ar fi fost o farsă? Mi-ar fi fost oare mai moale? La urma urmei, ce-a căutat

Ronald Stewart în garsoniera lui Harris? Cum de a reuşit să intre? Nu se vede nicio urmă de forţare a uşii. L-o fi ademenit cineva până aici? Cine anume? De ce? Evident, misteriosul necunoscut de la telefon. Sau el poate fi doar un martor întâmplător.

Mă duc la baie şi-mi pun capul sub robinetul cu apă rece şi-i dau drumul să curgă. Nu m-ar mira s-aud cum sfârâie apa în contact cu ţeasta mea înfierbântată de-atâtea întrebări.

N-am încotro şi oricât mi-ar displăcea felul cum acţionez dau un telefon la poliţie şi îi caut pe Timothy şi pe Edgar. Sunt în patrulare prin oraş. În câteva vorbe îl lămuresc pe individul morocănos şi plictisit care mi-a răspuns de ce îi caut pe cei doi. Brusc se înviorează. Promite să-i anunţe prin staţie pronto. Îmi ia şi datele personale şi mă avertizează că n-are niciun rost s-o şterg fiindcă sunt mijloace de-a se da de urma mea. Îl liniştesc cu meşteşug. Voi veghea lângă Ronald până la anii de pensie dacă nu exista în

oraş niciun poliţist liber să vină până încoace şi să vadă cum e aranjat decorul şi care sunt personajele. Mârâie ceva care aduce mai curând a înjurătură şi închide. Timothy şi Edgar îşi fac apariţia în trombă. Ochii le strălucesc de plăcere. Vor fi în continuare în centrul atenţiei şi din partea presei şi din partea concetăţenilor noştri. Doar le-a încăput pe mână un caz gras! Fiul unui milionar a fost ucis şi cu o rapiditate demnă de invidiat de orice criminalist au şi pus mâna pe făptaş. Iar acesta nu poate fi decât al dumneavoastră pentru totdeauna, ziaristul An Dray!

După ce mă percheziţionează din cap până-n picioare cu o minuţie care i-ar face pe profesorii lor de la şcoala de poliţie să le dea entuziasmaţi cele mai mari note şi după ce răscolesc şi mai mult garsoniera fără a găsi nimic deosebit, îmi spun să m-aşez pe un scaun iar ei încep să-mi pună întrebări pe un ton dur. E, din câte îmi dau seama, o mostră de interogatoriu în cruciş. Lipseşte doar lampa-n ochi.

Timothy: Ce cauţi aici?

Eu: Printre lucrurile lui Harris sunt şi câteva obiecte care-mi aparţin. Nişte cărţi, vreo două dosare cu însemnări personale... V-am mai spus asta. Am. venit să le iau. Data trecută când ne-am întâlnit n-am reuşit.

Edgar: De când îl cunoşti pe Ronald Stewart? Eu: Cine nu-l cunoaşte... Faptele Lui au făcut demult înconjurul oraşului”.

Timothy: Gura! De când îl cunoşti?

Nu răspund.

Cei doi se-apropie de scaunul meu. În mâna lui Timothy monedele zornăie ameninţător. Oare ce face cu ele când doarme? Le pune sub pernă ca să nu i le ia copiii lui şi să le vâre în puşculiţă?

Eu: Dacă mi se strigă „Gura!” e clar că trebuie să tac. V-aş fi recunoscător să vă hotărâţi dacă vreţi să vorbesc sau să nu mai scot o vorbă.

Timothy: De când îl cunoşti?

Eu: Ieri i-am vorbit pentru prima oară. Edgar: De ce l-ai chemat aici?

Eu: Nu l-am chemat eu. L-am găsit aici. Timothy: Hai să fie aşa... De ce l-ai omorât? Eu: Cu ce? N-am ţinut în viaţa mea o armă în mână. V-am mai spus-o doar. Or, rănile pe care le are un par să fie făcute cu nimic altceva decât cu o armă. N-am competenţa dumneavoastră, dar asta e impresia mea.

Edgar mă atinge uşurel pe bărbie.

Eu: Dacă ştiam despre o astfel de mângâiere, m-aş fi ras de dimineaţă...

Edgar se repede blestemând la mine. Mă feresc şi cad cu scaunul.

Eu (ridicându-mă de jos): Băieţi, am inima slabă. Nu vă jucaţi aşa. Mai bine v-aţi potoli şi m-aţi lăsa să spun ce ştiu. Asta în eventualitatea că vreţi să faceţi lumină în acest caz, Bătrânului Stewart nu-i trebuie o victimă inventată. El îl vrea cu siguranţă pe adevăratul făptaş.

Uneori mintea mea e traversată şi de idei bune. Se lasă amândoi mai moale, Iar monedele din mâna lui Timothy execută o mişcare mai lentă,

chiar graţioasă.

Timothy: Lasă-l naibii, Edgar! Să-l auzim ce ciripeşte.

Eu: Am venit, aşa cum v-am mai spus, să-mi iau câteva obiecte care-mi aparţin. Am găsit uşa deschisă. Am intrat fără să am nicio bănuială. Când l-am văzut cu ţeasta sfărâmată mi-a venit mai întâi să fug. Apoi mi-am învins frica şi mi-am zis că trebuie să anunţ poliţia. M-am gândit la cei mai buni prieteni pe care îi am în poliţie: Timothy şi Edgar. Ei trebuiau să fie cei dintâi înştiinţaţi. Cât timp v-am aşteptat nu m-am atins de nimic. Am dat doar drumul la robinetul cu apă rece de la baie şi mi-am răcorit capul. Cam asta-i povestea mea. Timothy îşi aţinteşte asupra mea privirea lui metalică.

— „Cam scurtă poveste.

— Într-adevăr, recunosc eu, dar asta-i situaţia. De la ea trebuie să vă porniţi cercetările. Edgar se scarpină gânditor în claia lui de păr negru. De-abia acum vede că pumnul meu drept a

stat închis tot timpul interogatoriului. Se repede victorios şi mi-l desface.

— Ce-i asta?

— Exact ce se vede: o perlă. O perlă falsă. Nu face niciun gologan. Dar îmi aminteşte de cineva la care am ţinut foarte mult. E porte-bonheur-ul meu.

Mint cu o seninătate care îmi provoacă mie însumi nelinişte. De câtăva vreme spun cam multe minciuni şi ascund cam multe probe. De pildă, nu ştiu de ce, dar nu-mi vine deloc să le spun celor doi de telefoanele necunoscutului şi de ceea ce am descoperit pe iaht. Dar dacă le-aş spune, oare m-ar crede?

La plecare promit să trec din nou pe la secţia de poliţie ca să mai dau o declaraţie. Patronul are de ce să fie nemulţumit: singurele mele pagini scrise în ultimele zile au fost aceste declaraţii.

Îi las pe Timothy şi pe Edgar să-şi frământe creierii împreună cu toată cohorta de indivizi care se adună ori de câte ori e omorât un om.

15

Lucrurile au devenit mai limpezi măcar dintr-un punct de vedere: patronul m-a pus pe liber. În cuvinte precise şi fără putinţă de replică m-a anunţat că prezenţa mea la ziar nu mai poate fi tolerată. Publicaţia nu-şi poate permite să aibă ca angajat un individ care în loc să ancheteze în stânga şi-n dreapta, este el însuşi subiect de anchetă. Aşa că domnule An Dray, fii mata aşa drăguţ şi treci pe la casierie să-ţi iei banii care ţi se mai cuvin şi-apoi ia-ţi tălpăşiţa încotro vezi cu ochii.

La urma urmei nici nu sunt mai amărât decât eram până acum. De când a murit bietul Harris nu inşi am niciun rost în biroul ăsta sărăcăcios. Îmi lipseşte verva dezlănţuită a lui Nick. Nimic nu mă amuza mai mult decât ce i se întâmpla în materie, de femei şi la ce tertipuri apela ca să le cucerească. Culmea e că multe dintre ele nici nu

erau invenţii, încotro s-o apuc? De la un chioşc de ziare cumpăr jurnalele de seară. Cu ele sub braţ intru din nou în barul lui Joe unde e animaţia obişnuită pentru această oră. Joe vrea să lege o conversaţie dar îl rog cu delicateţe să mă lase singur într-un separeu ca să mănânc o gustare caldă şi să beau o bere. După ce-mi aduce pe o tavă ce i-am cerut se retrage fără să rostească o vorbă.

Ziariştii au înnebunit. De multă vreme n-au mai apucat subiecte atât de grase. Un gazetar omorât în drum spre redacţie, o balerină moartă în condiţii suspecte. Împuşcarea a doi huligani pe motociclete şi pe deasupra şi uciderea lui Ronald Stewart. Au de ce să crească tirajele!

În barul lui Joe se aude o chitară melancolică. Dar eu sunt atent la ce susţin ziariştii în articolele lor. Supoziţiile sunt de-a dreptul trăsnite. Dar toţi remarcă legătura dintre asasinate. E vorbă de urmă şi acelaşi caz. Un caz al naibii de complicat şi de neobişnuit. Un caz pe măsura unui oraş plin

de trufie ca al nostru. Despre Anul Bucuriei se vorbeşte în treacăt, ca despre un eveniment oarecare. De aceea descopăr cu surpriză în Steaua dimineţii cel mai puternic ziar din Pentonviile, o declaraţie a lui Cain Stewart formulată în termeni lipsiţi de echivoc: „Asupra oraşului nostru s-au abătut evenimente tragice. În aceste zile şi-au pierdut viaţa un ziarist, o dansatoare de cabaret, doi tineri care ar fi putut, cu ajutorul nostru, să devină nişte cetăţeni de nădejde. Toţi patru au fost omorâţi. Eu însumi am suferit o grea pierdere. Unicul, iubitul meu fiu Ronald a fost împuşcat. Din ce motive – nu ştiu. E fapta vreunui dement sau a unui dornic de parvenire. E mârşăvia pusă la cale de vreun rival politic. A unui afacerist veros. Poliţia acţionează cu mult calm şi profesionalism şi cu siguranţă va descoperi până la urmă pe făptaş sau pe făptaşi şi pe eventualii complici. Durerea mea, a rudelor îndoliate, durerea oricărui cetăţean cinstit nu poate fi exprimată în cuvinte. Dar eu, având mari responsabilităţi în viaţa acestui oraş

nu pot să accept ca să stăm cu braţele încrucişate până când vinovaţii îşi vor primi binemeritata pedeapsă. Suntem urmaşii unor oameni energici. Înaintaşii noştri au construit cu truda braţelor şi cu agerimea minţii lor un oraş unde au visat ca noi să cunoaştem numai fericirea, Iată, în acest an se împlinesc 50 de ani de când au fost puse temeliile Pentonville-ului. Nu trebuie să ne lăsăm covârşiţi de durere. Ea este reală şi nu va putea fi smulsă niciodată din inimile noastre. Dar ar fi o pată ruşinoasă pe care am arunca-o pe amintirea înaintaşilor dacă am rămâne în expectativă. Trebuie să ne îngrijim în continuare de bunul mers al vieţii din oraş. Uzinele trebuie să lucreze, serviciile trebuie să funcţioneze mai bine. Duşmanii noştri de-abia ne-aşteaptă năruirea şi-şi freacă mâinile de bucurie ori de câte ori asupra noastră se abat necazurile. Să nu le acordăm satisfacţie! Fiecare la locul său, indiferent de importanţa lui, să-şi facă datoria conştiincios şi cu vrednicie. Numai aşa ne vom ridica la înălţimea

celor care ne-au premers. Numai aşa îi vom cinsti cum se cuvine”. Emoţionante cuvinte. Cineva îşi pierde fiul şi totuşi are destule resurse pentru a face un apel la strângerea rândurilor în vederea bunului mers al vieţii în oraş. Uzinele să producă mai mult şi mai bine, serviciile să funcţioneze ireproşabil. Orice defecţiune pe circuit ar atrage după sine pagube Adică mai puţini bani în teşchereaua bătrânului Cain Stewart. Emoţionant, bătrânul. Aproape că-mi dau lacrimile.

16

Nici nu ştiu cum ajung din nou în garsoniera lui Harris

Fiindcă stând în barul lui Joe într-o dispoziţie melancolică, provocată de chitara care cânta în surdină, mi-am adus fulgerător aminte de un lucru petrecut în urmă cu ani, într-o perioadă cumplită pentru Harris, aceea când s-a lăsat de fumat.

A fost o perioadă când nu te mai puteai

înţelege cu el. Era mereu nervos dar ştia că n-are încotro: medicii îi spuseseră că dă în primire înainte de termen dacă nu renunţă la ţigări sau măcar s-o lase mai piano cu ele.

N-a putut să scape dintr-odată, aşa cum procedează cei cu o voinţă puternică. A redus treptat din cele 50 de ţigări pe care le fuma zilnic. La un moment dat nu mai fuma decât o ţigară sau două pe zi, împrumutate de la colegi. Atunci mă rugase ceva: să-i pun într-o ascunzătoare din garsonieră un pachet de ţigări de care să n-aibă ştire. Când disputele noastre ajungeau la paroxism şi nu mai rezista să nu fumeze, îmi cerea o ţigară ca să se mai liniştească. După ce trăgea cu sete câteva fumuri îl vedeam cum devine alt om. Îi făcea bine să ştie că în casa lui există un pachet de ţigări de care poate oricând profita. Deşi, pentru asta, avea nevoie de ajutorul meu.

Ascunzătoarea îi era la îndemână însă n-a descoperit-o niciodată. Sub pervazul ferestrei am găsit o scobitură nu prea adâncă dar în care un

pachet de ţigări stătea la adăpost de orice ochi indiscret şi nu era atacat nici de ploi şi nici de soare deoarece îl puneam într-o pungă de plastic şi-l agăţam într-un cui.

Atunci când Harris a renunţat cu totul la ţigări mi-a cerut să-i spun unde-i ascunzătoarea. Când a aflat a izbucnit în râs şi mi-a mărturisit că deseori, noaptea, când pentru a face rost de o ţigară ar fi trebuit să iasă în stradă, a încercat zadarnic să dea de ea. I se părea nemaipomenit de ingenioasă. Mie mi se părea doar extrem de funcţională. De atunci a trecut destulă vreme şi de aceea am uitat de existenţa ei. Iar când mi-am adus aminte, m-am şi repezit într-un suflet să controlez dacă nu cumva cei care răscoliseră garsoniera lui Harris ar fi trebuit s-arunce o privire şi-n ungherul acela. Din moment ce căutau ceva ce poate fi ascuns şi într-un tub de pastă, nu văd de ce prietenul meu nu l-ar fi pus în cel mai sigur loc din garsonieră.

Deschid fereastra şi n-aş vrea să fiu înţeles

greşit dar mă simt cuprins de o vagă tulburare. Nu din pricina înălţimii. Mă aplec peste pervaz şi încep să bâjbâi cu mâna. Dau de ascunzătoare. Victorie! Punga de plastic e acolo, iar în ea se simte un obiect mic şi rotund. O desprind cu grijă din cui, ca nu cumva să cadă în capul vreunui trecător, şi apoi, ajuns în mijlocul camerei, o desfac. Înăuntru este un tub metalic. Ce-ar putea să ascundă un tub metalic atât de mic? Ce-ar putea fi atât de preţios în el încât să justifice asasinarea lui Harris?

Deşurubez capacul tubului şi-i vărs conţinutul pe masă Un mic sul înfăşurat într-o hârtie albă. Desfac şi hârtia, şi în faţa mea apare un clişeu fotografic: negativul, încep să-l cercetez cu luare aminte. Înfăţişează, din câte îmi dau seama, două personaje: doi bărbaţi. Dar cine-ar putea fi? Şi de ce, prezenţa lor unul lângă altul ar avea vreo importanţă?

N-am încotro şi ies rapid din garsoniera lui Harris şi literalmente ţâşnesc cu maximum de

viteză spre redacţie. Fac în aşa fel încât să nu mă-ncurc în drumul patronului şi intru în laboratorul fotografic. Acolo îl rog pe un coleg fotoreporter – pardon, un fost coleg – să-mi facă fotografii după clişeu.

Dar când am în mână un teanc încă nu de ajuns de uscate nu mă simt deloc mai lămurit. În poze sunt într-adevăr doi bărbaţi care stau cât se poate de paşnic de vorbă. Dar nu pot să înţeleg nici în ruptul capului pentru ce i-a trebuit lui Harris să-i fotografieze. Fiindcă unul este Cain Stewart. Mândru, puternic, cu coama sa leonină

căruntă şi expresiile energice ale chipului tăiat parcă într-un granit cât se poate de dur. Iar celălalt… Incredibil, dar celălalt e vagabondul.

Ce legătură poate să fie între cel mai puternic magnat din împrejurimi şi cel mai umil dintre cei mai umili locuitori din Pentonville? Aceeaşi planeta însă alţi oameni!

Hotărât lucru plin de surprize a mai fost Harris Dar dacă totuşi fotografia are o semnificaţie care mie îmi scapa? Se prea poate să fie aşa. Mai mult ca sigur. Dar care-o fi? Arunc din nou o privire mai atentă la fotografii. Gain Stewart este îmbrăcat într-un costum alb cu o croială de mare clasă. Vagabondul e în obişnuitul său frac în zdrenţe. Cain arată contrariat, cum nu l-am văzut niciodată în fotografiile care apar cu duiumul, iar pe chipul vagabondului se citeşte ceva care iarăşi n-am mai văzut pe faţa lui. Ceva ce aduce a rânjet batjocoritor.

Unde s-ar fi putut întâlni cei doi? Şi de ce? Numai din întâmplare? Locul nu-l pot identifica. E

o stradă pe care n-o cunosc, bău poate o cunosc dar detaliile din preajma celor doi nu m-ajută s-o dibuiesc. S-ar părea să fie Coventry Street, dar nu-s sigur.

De jos, prin fereastra deschisă a fostului meu birou se aude binecunoscuta tânguire: „doare capu', doare capu'!"

Şovăiala mea durează mai puţin decât viaţa unui fluture într-un plisc de vrabie. Apoi mă reped ca un nebun pe coridor şi pe scări în stradă. Nu m-ar mira să se audă şi hangul sonic la o asemenea iuţeală. Femeia de serviciu cu care dau nas în nas se poate întoarce liniştită acasă. În goana mea am ridicat tot praful.

17

E un dialog între nebuni. Noroc că nu ne-aude nimeni. Niciunul dintre cei care trec pe lângă noi nu ne acordă prea mare atenţie.

— Tot mai doare capul?

— Doare, doare…

— Nu vrei să-ţi dau o pastilă? Îţi ia durerea cu mâna.

— Nu vrei, nu vrei.

— De ce nu te duci la doctor?

— Fost, fost…

— Şi?

— Doare capu', doare capu'…

— Poate n-ai fost la cine trebuie. De unde eşti de fapt?

— Nu ştii, nu ştii…

— Dar cum te cheamă ştii?

— Uitat, uitat…

Pe chipul vagabondului trece o lumină blândă. Pentru prima oară rosteşte mai multe cuvinte.

— Nume frumos. Tare frumos. Mama striga şi veneam din grădină în casă. Grădina mare. Frumoasă. Casă mare. Frumoasă. Eu îmbrăcat frumos. Ca şi-acum. Place fracul meu?

— E formidabil.

Simt cum încep să-mi pierd răbdarea. Vagabondul nu mai ştie de el însuşi de multă vreme. Probabil au încercat prin spitale să-l readucă la realitate. Zadarnic. O ţine pe-a lui şi pace. Doar ca să m-aflu în treabă îi arăt fotografiile în care e alături de Cain Stewart. Aproape urlă de fericire, li vine să se tăvălească pe jos. Nici nu mi-aş fi putut închipui că-i voi face o asemenea bucurie.

— Io sunt, io sunt. Tii! Grozav mi-s! Dau nasture de metal pentru una.

— Nu-s de vânzare. Dar dacă îmi răspunzi la întrebări le capeţi pe toate. Cine e lângă tine? Se posomorăşte.

— Un om.

— Sigur, un om. Un bărbat mai în vârstă. Ştii cum îl cheamă?

— Nu ştii, nu ştii…

— Dar cum de te-ai fotografiat lângă el?

— Nu ţii minte, nu ţii minte…

— De Cain Stewart ai auzit?

— N-auzit, n-auzit…

— Dar bine, e cel mai bogat om din oraşul ăsta. E omul cu care stai de vorbă în fotografie. Se uită la mine neîncrezător şi în acelaşi timp se înfioară de plăcere.

— Măiculiţă mamă! Nu minţi?

— Nu mint. De ce-ai stat de vorbă cu el? Se uită la mine cu o privire lipsită de înţelegere.

— Nu ţii minte, nu ţii minte…

— Atunci cum de v-aţi fotografiat împreună? Ochii îi sunt tot mai goi. Începe să-şi legene tolba uriaşă pe care o ţine pe umărul stâng. Nu mai suport şi-l înşfac de zdrenţe.

— Răspunde odată! Ce-aţi vorbit?

Am ridicat glasul cam tare. Câţiva trecători se uită la mine cu mult reproş. Vagabondul începe să scâncească.

— N-am făcut nimic, dom şef. N-am furat. N-am omorât. Doare capu', doare capu'…

Dar dacă la urma urmei are dreptate? Dau drumul ruşinat la reverele fracului care mă mir că

nu s-au rupt când am tras de ele. Vagabondul o ia la fugă. Se întoarce de câteva ori ca să vadă dacă nu-l urmăresc. De lângă mine cineva îmi zice cu dispreţ:

— Ce-ai cu el, dom’le? Nu vezi ce amărât e? îl mai chinuieşti şi mneata…

18

Numai în disperare de cauză procedează cineva ca mine în clipa asta.

Sunt în faţa proprietăţii lui Cain Stewart din Mayfair şi am nebunia de a cere să stau de vorbă nici mai mult, nici mai puţin decât cu marele om de afaceri. Numai şi numai cu el. Cele două gorile se uită la mine ca la un căzut din lună. Ce zic din lună, din cel mai îndepărtat astru cunoscut de mintea omenească. Şi totuşi, nu-şi pierd câtuşi de puţin din prestanţa şi politeţea pe care protocolul bine strunit al casei le cere să le arboreze indiferent dacă în faţa lor se află regele petrolului

sau un amărât de gazetar fără slujbă ca mine.

— Aveţi fixată o întâlnire cu domnul Cain Stewart? mă întreabă cel cu părul de un blond spălăcit. S-ar putea ca noi să nu fi fost informaţi. Pe agenda de întâlniri a domnului Stewart nu figurează numele An Dray.

— N-am fixată nicio întâlnire. Dar trebuie să-l văd urgent. E în interesul domniei sale.

— Nici nu mă-ndoiesc, zice de data asta ursul brun pe un ton aproape şăgalnic. Dar mi-e teamă că în momentul de faţă e ocupat. Extrem de ocupat.

Desface braţele care acoperă brusc orizontul şi dă din umeri a neputinţă.

— Atunci când l-aş putea vedea? nu mă dau eu bătut.

— Daţi-i un telefon la birou. Biroul domnului Cain Stewart e pe Bond Street. Telefonul de-acolo figurează în carte. Secretara o să vă fixeze o întâlnire.

— Eu nu vreau să mă întâlnesc cu nicio

secretară. Eu vreau să vorbesc cu domnul Cain Stewart.

Blondul spălăcit are o încercare de-a răbufni însă se stăpâneşte admirabil. Vorbeşte rar, ca să-şi alunge mânia. Îmi explică de parcă aş fi debil mintal.

— Nu e vorba să vă întâlniţi cu secretara. Ea o să vă fixeze o întâlnire cu domnul Stewart. Pricepeţi odată, acum nu vă poate primi. Doar ştiţi, nu se poate să nu ştiţi, fiul său a fost ucis. Ar trebui s-aveţi înţelegere şi să-i respectaţi durerea fără a-l deranja cu probleme mărunte.

Toţi trei ne uităm la o frunză de arţar care se învârteşte prin aer ca elicea unui elicopter.

— Dacă aştept să mi se fixeze o întâlnire când credeţi că mă va putea primi?

— Ştiu eu? Într-o lună, două... Asta numai dacă aveţi noroc. Domnul Cain Stewart e foarte ocupat. Dar asta, parcă v-am mai spus-o.

— E-adevărat. Însă întâlnirea pe care o solicit este în interesul său. Şi eu parc-am mai spus

Cei doi nu se mai pot abţine şi izbucnesc în râs.

— Ce zici, Tom? Aşa că-i bună?

— Individul are haz, afirmă Tom ţinându-se cu mâinile de burtă ca să nu-i plesnească de atâta voioşie. Mult haz, James. De ce nu scrie pentru revistele de umor? Ar face gologani buni.

— N-o fi ştiind ce zace în el. Să-i dăm noi o scrisoare de recomandare.

Veselia lor mă calcă pe nervi. Le întind un plic cam boţit. În el se află cartea mea de vizită şi una din fotografiile în care multimilionarul e alături de vagabond.

— Ce-i asta? întreabă Tom fără nicio curiozitate. A sosit poşta?

— Vă rog să faceţi în aşa fel încât plicul ăsta s-ajungă la domnul Cain Stewart Dacă îl interesează conţinutul lui va face în aşa fel încât să mă primească şi să stea de vorbă cu mine. Dacă nu, să zicem c-am pierdut toţi trei vremea de pomană. N-ar fi pentru prima oară. N-ar fi pentru

ultima oară.

Tom şi James, se uită unul la altul. Al doilea îmi ia plicul. Îl cântăreşte în palma lui care-ar acoperi ca pe o nucă şi o minge de rugby. S-ar putea săpa cu ea şanţuri.

— Nu cumva să fie vorba de vreun şantaj c-ai dat de dracu’, mă pune el în gardă. Nu te mai scoate nimeni teafăr din mâinile mele.

S-a dus naibii eticheta. Manierele alese. Vorbele căptuşite cu vată.

— Fiţi fără grijă. Mie-mi place şantanul nu şantajul.

Nu gustă gluma. N-o gust nici eu. E cam proastă. Vâr mâna în buzunar ca şi cum aş vrea să-i dau un bacşiş gras pentru bunăvoinţa pe care o are faţă de persoana mea. Dar o scot la iuţeală. Fiecare dintre ei câştigă pe zi mai mult decât câştia eu într-o luna.

James încalecă pe una din cele două motociclete cu ataş de lângă poartă şi o porneşte fără zgomot pe aleea care se pierde în zare. Drum

bun! li zic în gând şi mă întorc la maşina mea pe al cărei acoperiş încins s-ar putea prăji seminţe. Tom se dezinteresează total de mine, se trage la umbra unui copac aflat aproape de intrare şi începe să-şi lustruiască preocupat pantofii cu un pluş scos din buzunar. Are ochi buni din moment ce vede vreo pată acolo unde eu mi-aş putea aranja mustaţa dacă aş avea-o. A fi la umbră nu e o idee rea şi dând în marşarier descopăr mai încolo un pom cu o coroană bogată sub care opresc şi sting motorul. Ca să-mi mai omor timpul, mi-l închipui pe James cum ajunge la treptele unde îl întâmpină valetul cu păr argintiu, cum acesta îi ia plicul din mână şi-i spune s-aştepte, apoi cum valetul străbate lungi coridoare până când dă de secretar şi-i înmânează plicul iar acesta, după ce-l pune pe o tavă de argint sau poate chiar suflată în aur bate cu sfială la o uşă capitonată dincolo de care îşi ascunde plictiseala marele om, mi-l imaginez pe acesta cum se încruntă şi ia cu vădit dezgust plicul din hârtie ordinară şi şifonat (dacă nu cumva între

timp a fost călcat şi dezinfectat într-o etuvă), îl deschide şi aruncă o privire distrată pe cartea mea de vizită şi o privire mai interesată la fotografie, după care îi spune secretarului să-i zică valetului să-i comunice lui James să mă lase să intru…

Grilajul din faţa proprietăţii se dă în lături acţionat de comanda electrică. James e încă în şaua motocicletei. Tom îmi face semn să iau loc în ataş. Amândoi se uită la mine cu mai mult respect din moment ce am fost primit atât de rapid de magnatul inaccesibil marelui public.

Şi-acum stau în faţa lui şi să fiu al naibii dacă nu mă-ncearcă o oarece stânjeneală. Nu prea mare. Atâta câtă e nevoie pentru a-mi ţine în stare de alarmă celulele cenuşii. Bruma pe care o mai, am la vârsta asta.

Poartă un halat de casă larg, vişiniu, iar la gât o eşarfă dintr-un material moale. Cu toate că de afară, din pricina copacilor din parc, n-ar pătrunde mai deloc lumina şi căldura, obloanele sunt trase

iar în încăpere e aprins un candelabru a cărui mulţime de becuri am s-o număr atunci când voi avea un răgaz. Nicăieri nicio urmă de doliu. Nici pe chipul domnului Cain, nici în ambianţa în care ne aflăm.

— Domnule An Dray, vă stau la dispoziţie şaizeci de secunde, îmi zice el fără să-mi răspundă la salut şi-şi scoate de la mână ceasul-brăţară, bineînţeles de aur şi mai mult ca sigur de o mare exactitate. Ce doriţi să demonstraţi cu fotografia pe care mi-aţi trimis-o? E o încercare de şantaj? Nu înţeleg absolut nimic.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit. Daţi-mi voie ca mai întâi să vă prezint condoleanţele mele. Eu sunt cel care l-am descoperit pe fiul dumneavoastră.

— A, da, îmi amintesc… doreşti probabil bani… Glasul lui sună dispreţuitor. Întinde mâna ca s-apese pe butonul soneriei şi să-şi cheme secretarul. Adică: fii te rog atât de amabil şi dă-i domnului An Dray suma de… cam la cât vă

evaluaţi osteneala, domnule ziarist? o sumă cu patru zerouri la coadă v-ar mulţumi?

Îi fac un semn înainte de-a apuca să cheme pe cineva. Rămâne cu mâna în aer şi încruntă din sprâncene.

— M-aţi înţeles greşit, domnule Stewart. Complet greşit. N-am venit să vă storc de bani.

— Am nevoie nici de recompense şi nici nu vreau să vă şantajez. Am venit la dumneavoastră pentru a mă ajuta să lămuresc un caz. Nu ştiu dacă sunteţi la curent dar prietenul meu, ziaristul Nick Harris, a fost împuşcat sub ochii mei, în stradă.

— A, da... parc-am citit ceva...

E de mirare că-şi mai aduce aminte de asasinarea unui pârlit de ziarist.

— Înainte de-a fi ucis mi-a dat un telefon prin care m-anunţa c-a picat pe-un pont grozav. N-a mai „apucat să-mi spună mai multe. A fost omorât. În garsoniera lui am găsit de curând, într-o ascunzătoare de care nu ştiam decât noi doi, un

negativ. Am făcut după el fotografii. Una dintre ele se află pe biroul dumneavoastră. Vreau să văd dacă între moartea lui şi acest clişeu nu-i cumva vreo legătură.

— E uimitor de interesant ce spuneţi, zice el apatic.

Apasă pe butonul soneriei. Uşa se deschide fără a face mai mult zgomot, decât cel al unei frunze când atinge pământul. În prag apare secretarul. Un tinerel cu ochi speriaţi, ca şi cum s-ar teme în fiecare clipă să nu greşească executarea ordinelor.

— Ce beţi, domnule An Dray? Ar merge un coniac? Un coniac bun şi vechi? Eu aş avea chef să beau unul.

— Voia dumneavoastră.

Secretarul dispare. Cain Stewart uită pentru câteva clipe de prezenţa mea. Aletje nişte file din dosarele împrăştiate în faţa lui, pe o masă ale cărei picioare ar putea sprijini şi un elefant. Eu am timp să privesc mai pe îndelete uriaşa încăpere.

Multe tablouri semnate de nume celebre, covoare de preţ – numai vânzând unul dintre ele aş trăi regeşte un an –, statuete de bronz şi de fildeş risipite capricios pe parchetul pe care orice patinator fără frică s-ar simţi mai în largul lui decât pe gheaţa artificială. Încep să număr din două în două, ca să-mi ia mai puţin timp, becurile candelabrului care mă mir că nu smulge tavanul sub greutatea lui dar mă las păgubaş fiindcă n-ajung decât la douăzeci şi secretarul reapare. E însoţit de valetul care împinge un gheridon. Pe el se află două boluri frumoase de cristal, o sticlă cu o etichetă necunoscută mie şi sofisticat desenată şi înăuntru cu un lichid auriu ce pare a fi strâns în el soarele multor zile frumoase şi două pahare înalte alături de o sticlă de apă minerală. Valetul execută cu gesturi elegante ceremonialul umplerii paharelor, într-o tăcere deplină care-ar face să se-audă şi cum îşi sapă o cârtiţă galeriile în parcul domnului Cain, dacă i-ar fi permis vreunei fiinţe să-i răscolească sacrul pământ.

Secretarul şi valetul dispar. Moliciunea cu care se mişcă mă face să moţăi.

Cain Stewart iese de după terenul de fotbal unde a stat până acum şi se apropie de gheridon, la un bol şi mă invită să-i urmez exemplul. După care soarbe încetişor, ca şi cum n-ar vrea să piardă nimic din aroma binefăcătoare.

— Delicios! Orice cunoscător s-ar da în vânt să-l aibă.

Încuviinţez din cap iar în sinea mea îmi spun că în astfel de boluri orice poşircă ţi s-ar părea ambrozie.

— Foarte ciudat, îmi spune Cain Stewart aşezându-se din nou în spatele biroului şi punând cu grijă lângă el băutura densă şi parfumată. Nu ştiu ce-i cu mine. Ţi-am spus că-ţi acord doar un minut şi deja a trecut aproape un sfert de oră.

— Într-adevăr. Şi n-am înaintat deloc în ceea ce priveşte problema pentru care am venit aici. Se uită la mine ca şi cum m-ar vedea pentru prima oară.

— Pentru ce-ai venit?

— Pentru fotografie. Cum de e posibil ca omul cel mai bogat din Pentonville să stea la taclale cu ultimul vagabond?

Izbucneşte fără să se mai poată stăpâni.

— Fotografii ăştia! N-au altă treabă decât: să vâneze orice personaj celebru. Oriunde s-ar afla. Pe stradă, la teatru, în localuri. Actori şi actriţe, oameni de afaceri, scriitori sau pictori, toţi sunt pentru ei o apă şi-un pământ. Cum îi zăresc, chiar dacă se scobesc în nas, ţac! apasă pe butoanele aparatelor de fotografiat şi cred c-au tras lozul cel mare. Gazetele de scandal nu trăiesc decât din indiscreţia şi mârşăvia unor astfel de indivizi care n-au pic de probitate profesională şi de conştiinţă şi-şi arogă dreptul de-a câştiga un ban vânzând porcăriile lor pe care unii mai au pretenţia, să le numească şi artistice. De unde, pentru numele lui Dumnezeu, să ştiu cine e individul ăsta zdrenţăros şi ce-aş fi putut vorbi cu el? Nu vezi că-i absurd?

— Lui Nick Harris nu i s-a părut a fi absurd.

Şi nici celui care l-a curăţat. Enigma se află în fotografia asta.

— Sigur?

— Mie-n sută.

Pe naiba! Mint de se formează gheaţă la mal în paharele cu apă minerală. Dar o fac şi eu pe mintosul. Poate cade ceva şi-n plasa mea dacă sunt încăpăţânat şi torn baliverne. Privirea sus! Fruntea-nainte! Impecabil!

— Aiureli, zice cu glas obosit Cain Stewart. Nu ştiu ce mă împiedică să-mi chem oamenii ca să te conducă la maşină. Ai venit cu maşina, nu?

— Da.

— Scuză-mă o clipă.

Dispare pentru un minut sau două, timp suficient pentru a admira frumosul nud al unei fete care plonjează în mare de pe o stâncă. Poate aşa a plonjat şi Carla Mantega. Poate era plictisită se viaţa ei de la cabaret, de bărbaţii care îi cădeau la picioare seara şi o părăseau dimineaţa, de băuturile tari şi de sărăcia din care nu se putea

smulge. Iar eu încerc să văd în moartea ei amestecul nu ştiu cărui asasin feroce.

Îmi aduc aminte de becurile din candelabru. Douăzeci şi doi, douăzeci şi patru, douăzeci şi şase…

Cain Stewart revine într-o dispoziţie mai bună.

— Încă un pahar?

— Nu, mulţumesc. Aici e foarte plăcut. E aer condiţionat în clipa în care o să ies în arşiţa de-afară o să mi se urce precis la cap. Am să mai beau totuşi un pahar cu apă minerală.

— Serveşte-te! Eu am să-mi mai torn puţin coniac.

Se aşază din nou pe scaunul lui care seamănă cu tronul unui rege. De altfel, pentru o bucăţică din această planetă el este un rege. Orice dorinţă a lui devine imediat o necesitate stringentă. Orice poruncă a lui se execută fără crâcnire.

Ia din nou în mână fotografia pe care i-am adus-o. Se uită la ea cu mare atenţie.

— Cine zici că-i individul?

— Un vagabond. Cel mai pitoresc vagabond din oraş. Trece pe străzi şi se vaită: „Doare capu’, doare capu’”... Trăieşte din mila unuia şi-a altuia.

— Ar trebui să-l ia la vreun azil. Sau la vreun spital. Sau la poliţie.

— Nu face niciun rău. Nici măcar nu cerşeşte. Oamenii îi dau bani din propria lor iniţiativă. Iar de la spital şi de la azil a fugit. Nu-i place acolo.

— Cum adică nu-i place acolo?

Cain Stewart este în clipa asta un monument de uimire.

— Cum adică, e lăsat să circule nestingherit pe străzi un om în zdrenţe, un parazit care nu munceşte şi n-aduce niciun folos colectivităţii noastre? Am să intervin imediat ca să fie alungat. E o ruşine pentru noi.

— Aveţi dreptate. Dar mai înainte ar trebui alungaţi alţii. Cei care jefuiesc pe bătrâni şi pe femei, cei care câştigă averi fabuloase într-o singură noapte la jocurile de noroc practicate în

mod deşănţat în Pentonville sau pe cei care vând droguri unor oameni prea slabi pentru a lupta cu o existenţă aspră şi-şi caută refugiul în paradise artificiale.

Monumentul de uimire a mai crescut cu câţiva centimetri.

— Se petrec în oraşul nostru astfel de lucruri? Iar eu, care îi sunt ca un părinte, nu sunt informat?

Sare deodată în mijlocul camerei şi începe să se plimbe agitat pe spaţiul unuia din covoarele cele mai mici. La tâmpla stingă i s-a umflat o venă gata-gata să plesnească. Îşi frământă mâinile şi-şi desface eşarfa de la gât de parcă n-ar mai avea destul aer.

— Îmi pare rău că tocmai eu trebuie să vi le-aduc la cunoştinţă. Însă gazetele scriu zilnic despre ele.

— Nu citesc gazetele. N-am timp. Doar tăieturile pe care mi le selectează colaboratorii mei. Dar o să iau măsuri. N-am să mai îngădui ca

în Pentonville, tocmai în Anul Bucuriei, să mai fie astfel de fărădelegi. De fapt, voi face în aşa fel ca de-acum înainte să nu mai fie niciodată.

Secretarul îşi face neauzit apariţia în cameră. Cu un semn discret îi arată lui Cain Stewart ceasul. Învolburarea bătrânului se risipeşte ca prin farmec.

— Iartă-mă, dragul meu... cum îţi spune... An Dray. Sunt aşteptat. Am o întâlnire importantă. Suspină din adâncul inimii.

Ceva în legătură cu funeraliile fiului meu. Dar aş vrea să mai discutăm. Mi-ar face mare plăcere, Eşti un om îndrăzneţ şi cunoşti bine viaţa. Îmi plac astfel de oameni. Vei fi totdeauna binevenit în casa asta. Am să dau instrucţiuni personalului meu ca să fii primit oricând doreşti. Acum însă la revedere. Sunt într-o întârziere groaznică. Iar timpul mi-este drămuit minut cu minut.

Iese cu paşi mari din încăpere şi mă lasă ca pe un caraghios în fotoliul din care n-am avut nici când să mă ridic. Secretarul se uită la mine şi-

aşteaptă într-o poziţie respectuoasă. Nu reacţionez în niciun fel. Atunci îşi face de lucru la gheridon. Parcă ar avea darul ca oriunde ar călca să anuleze gravitaţia. Nu i se-aud deloc paşii. Mai beau o înghiţitură de apă minerală, mai arunc o privire în încăperea în care am asistat la desfăşurarea unui spectacol senzaţional, mai număr patru becuri de la candelabru, realizez c-am ajuns cam la jumătate cu numărătoarea, mă ridic şi ies la rândul meu. N-am aflat nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Ne iertaţi, domnule An Dray. Noi suntem în doliu.

19

A rămas în urmă Mayfair cu vilele lui elegante, cu piscinele lui în aer liber şi cu droaia de bogătani care întorc bănetul cu lopata. Oldsmobil-ul meu înghite kilometru după kilometru dintr-o şosea pustiită de soarele amiezii. Frige-al naibii, cu toate c-am lăsat geamurile în

jos. Mai bine aş scoate şi parbrizul. Până la ţărmul oceanului spre care gonesc am toate şansele să mă rumenesc şi să devin crocant. Mare pişicher bătrânul Stewart! M-a lăsat mai în ceaţă decât eram înainte de a-i vizita bârlogul. Acum nu mă mai mir cum de-a făcut o asemenea avere. Dacă pe toţi i-a sucit ca şi pe mine nu pot decât să-i admir talentul de actor. În aparenţă a trăncănit vrute şi nevrute, dar de fapt, a ţesut în jurul meu o plasă de vorbe din care să nu pricep nimic. Iar după ce şi-a rostit tirada a dispărut de pe scenă fără a mai aştepta aplauzele pe care le-ar fi meritat cu prisosinţă.

N-am putut stabili nicio legătură între el şi vagabond. Niciunul dintre ei nu mi-a zis ceva demn de reţinut. Unul a vorbit prea mult, celălalt prea puţin. Legea compensaţiei în lingvistică. Există un singur stoc de cuvinte. Dacă unul ia mai mult din el, altul e obligat să se mulţumească şi cu mai puţin.

Dar nu cumva lui Harris doar i s-a năzărit c-a

prins pontul cel mare? N-aş crede: vulpoiul meu prieten, de o lene proverbială, n-ar fi depus niciun efort pentru o fotografie lipsită de valoare. Precis există o explicaţie, însă în creierul meu tumefiat de căldură şi toropit de stropul de coniac, marca nu ştiu care, e imposibil să se prezinte în haine de gală vreo idee mai acătării.

Dau drumul la radio. Ultimele ştiri. Un tren a deraiat în apropierea unei localităţi de care n-am mai auzit, câţiva gangsteri au atacat o bancă într-un oraş în care ziua când nu e jefuită o bancă rămâne ca amintire peste generaţii, câţiva derbedei au violat o minoră. Iar la noi, în Pentonville, Anul Bucuriei continuă. Chiar dacă poliţia s-a împotmolit ca într-o mlaştină în cercetările ei privind moartea lui Nick Harris, a Carlei Mantega, a lui Ronald Stewart şi a celor doi motociclişti. Dar dacă nimeni nu e interesat să-i descopere pe făptaşi? întrebarea mea nu-l tulbură câtuşi de puţin pe crainicul care anunţă cu glas voios prima audiţie a unui cântec ce-i aparţine

celui mai celebru compozitor din oraşul nostru. L-am văzut de câteva ori: deşirat şi slab, cu părul de la ceafă lung până la umeri deşi pe ţeastă e mai neted că o minge de fotbal. Idolul puştanilor de azi. Îi obişnuieşte de mici să suporte cu stoicism cele mai bizare zgomote care s-ar putea produce pe planeta noastră. Cu tot ce face timpanul să vibreze ca şi cum i s-ar dori să capete o altă funcţie decât cea pentru care s-a calificat în atâtea sute de mii de ani.

După primele acorduri care seamănă cu scrâşnetul pe care-l face un ferăstrău de tăiat lemne când dă într-un trunchi de un cui închid aparatul. Se mai aude doar cum maşina mea continuă să-şi croiască drum prin asfaltul topit al şoselei. Deodată desluşesc un ţăcănit care parcă n-ar trebui să se-audă. Se pregăteşte o pană de motor şi la primul refugiu opresc sub un copac. Însă zgomotul se-aude în continuare. Un ţăcănit regulat. Un ţăcănit ca al mecanismului de ceasornic. Mai am doar o clipă de şovăială. Într-un

sprint care-ar lăsa visător şi pe campionul mondial al probei o zbughesc din maşină şi m-arunc la vreo sută de metri de ea. Oricine m-ar zări şi-ar zice c-am scăpat de la balamuc. Noroc că nu mă vede careva. Norocul lui, vreau să zic. Fiindcă oricine mi s-ar afla în preajmă n-ar apuca să se mire prea tare şi mai ales să mai şi povestească şi altora ce-a văzut. O explozie puternică zguduie pământul. Iar maşina a cărei ultimă rată de asigurare n-am plătit-o se transformă într-un zglobiu foc de tabără în jurul căruia, din fericire, nu dănţuie nimeni.

20

Am o altă dilemă decât cea a binecunoscutului danez. Eu mă întreb dacă sunt un păgubos sau un norocos.

Ţinând cont de priveliştea pe care mi-o oferă resturile Oldsmobil-ului meu care încă mai fumegă răspunsul nu poate fi decât unul singur. Dar dacă mă gândesc că nu mi s-a clintit niciun fir de păr de

pe cap şi doar pantalonul şi bluza cu care sunt îmbrăcat s-au umplut puţin de praf când m-am trântit jos răspunsul este cu totul şi cu totul altul.

Însă iar nu ştiu care e de fapt răspunsul fiindcă lângă mine sunt două personaje de care m-am săturat până-n gât: Timothy şi Edgar. La fel de importanţi, la fel de gravi, la fel de lipsiţi de blândeţe. Şi-au parcat maşina cu girofarul încă în funcţiune în spatele epavei care scoate fum. Au alungat mulţimea care mă compătimea. Şi-au scos carnetele şi pixurile ca să înregistreze răspunsuri. Iar monedele din palma lui Timothy execută o mişcare deloc prevestitoare de lucruri vesele.

— Bravo, băieţică, zice el fără nicio urmă de ranchiună în glas. Ne jucăm de-a artificiile. Ce probă ai vrut s-ascunzi de poliţie de ţi-ai aruncat în aer maşina?

Bucuria lui nu e molipsitoare. Cel puţin eu unul sunt imun la ea. Îi răspund posac.

— N-am vrut s-ascund nicio probă.

Edgar se vâră şi el în vorbă atoateştiutor.

— Atunci e vorba de o primă de asigurare. Te-ai săturat de hârbul pe care-l aveai şi-ai vrut să-ţi cumperi altul.

— Asigurarea mi-a expirat, zic eu din ce în ce mai mohorât. Căutaţi un alt motiv. Eu unul n-am găsit. Ştiu doar c-am fost în vizită la domnul Cain Stewart. Am parcat maşina la umbra unui pom ca să nu se încingă tabla prea tare. Am revenit, am pornit motorul iar la un moment dat am deschis radioul. L-am închis peste câteva clipe. Atunci am auzit un ţăcănit ca de mecanism de ceas. Am sărit din maşină, am luat-o la goană şi m-am aruncat la pământ. Aşa am scăpat. Maşina s-a făcut zob. Dacă eram în ea…

N-am cui să-i frâng inima.

— Ştim pe unde-ai fost şi ce-ai făcut, zice agale Timothy. Pentru o clipă monedele din mâna, lui nu mai execută acel du-te-vino complicat. Îmi trece prin gând că vrea să mă pocnească şi mă încordez ca un arc. Dacă dă în mine îl sfâşii. Nu-mi mai pasă de nimic.

Dar monedele îşi reiau traiectoria lor fascinantă.

Edgar se uită la mine ca la o vietate nou apărută în nomenclatorul naturii.

— Nu cumva vrei să spui că în timp ce stăteai de vorbă cu domnul Stewart oamenii lui ţi-au strecurat în maşină un dispozitiv care să declanşeze o explozie la câtva timp după ce-ai porni! radioul?

— Cum o să-mi închipui aşa ceva! Maşina era la o depărtare destul de mare de poartă. Oricine se putea furişa până la ea fără să poafă fi observat de paznicii domnului Stewart. Însă cine ştie dacă dispozitivul respectiv n-a fost instalat înainte de-a veni în Mayfair. N-am mai deschis radioul de multă vreme.

Amândoi se îmblânzesc ca două fiare în cuşcă la vederea unui prânz copios.

— Aşa te vrem, băieţică. Dacă ai ceva glagore în tărtăcuţă să nu cumva să împroşti cu noroi pe cel mai de vază cetăţean al oraşului. Acum şterge-

o! Am auzit c-ai rămas fără slujbă. Nu-i bine. Lipsa de bani te poartă pe căi deocheate. Ţine-te departe de ele. Altfel ai de-a face cu noi. Şi n-o să-ţi fie deloc moale.

— Nici nu mă îndoiesc, copii. Fiţi pe pace. Am să mă ţin cât mai departe de voi. S-auzim de bine. Şi nu uitaţi să răsfoiţi, ca în fiecare seară, codul manierelor elegante. Vi le însuşiţi grozav. Faceţi întotdeauna o impresie nemaipomenită! Iar ţie, Edgar, îţi mulţumesc că te mai joci din când în când cu dicţionarul ăla. Faci progrese. Azi nu mi-ai spus „vierme”.

21

E una din acele seri în care dacă n-ai nevastă cu care să te cerţi, copii pe care să-i baţi sau vecini arţăgoşi la care să ţipi, pur şi simplu nu ştii ce să faci.

zac în pat înconjurat de zeci de ziare şi de reviste din ultimele zile şi caut să pun cap la cap

tot ce mi s-a întâmplat mie şi tot ce s-a întâmplat, altora fără a reuşi să-mi dau seama după ce logică ar trebui aşezate faptele.

Dar dacă nu e niciun înţeles!? Dacă în oraş s-a instalat vreun dement care vrea să vâre spaima în noi?

Oricât ar exagera ziarele, este clar că locuitorii sunt cuprinşi de panică. Or fi ei obişnuiţi cu tâlhăriile şi crimele din Pentonville, dar toate evenimentele care s-au petrecut până acum la noi, le puteai pricepe. De data asta cineva acţionează din umbră şi loveşte exact acolo unde te aştepţi mai puţin.

Însă cel puţin o ţintă a ratat-o. E vorba de mine.

O clipă mă-nfoi de mândrie. Imediat însă sar din pat direct la uşă şi verific dacă am încuiat-o şi dacă am *pus* lanţul de siguranţă. De-abia după aceea răsuflu uşurat şi dau drumul în continuare la operaţiile de pe scoarţa cerebrală.

E-adevărat, de data asta m-a ratat. Dar cine îl

va opri ca data viitoare să fie mai exact în acţiunile sale? Mai exact în acţiunile sale este o expresie elegantă, ca să n-o folosesc pe cea mai nimerită: data viitoare mă poate curăţa ca pe-o muscă atunci când dai cu pliciul în ea. Ce să fac? Procesele mele de gândire îmi sunt din ce în ce mai anevoioase. Să dau drumul la televizor? S-ascult radioul? Mai bine pun din nou Adagio de Albinoni. Dacă tot e să mă car de pe lumea asta cel puţin s-o fac în acordurile unei muzici de care nu mă mai satur. Noapte bună, An Dray! Dar mai înainte de-a adormi mai pune un scaun în dreptul uşii. Şi cumpără-ţi un sale blindat care se închide pe dinăuntru. Şi ascunde-te acolo şi uită până şi tu cifrul!

22

De câteva zile îmi petrec vremea la cea mai mare bibliotecă din oraş. De dimineaţă, de la ora deschiderii, până seara, la ora închiderii.

Frumoasa bibliotecară care tronează pe un podium înalt la o masă încărcată cu cărţi şi supraveghează sala ca nu cumva vreun cititor pătimaş să fugă cu un raft de hârţoage în spate crede că doar pentru ea vin şi doar mă prefac bolnav de patima lecturii. Nu, domnişoară, greşiţi. Daţi-mi vă rog colecţiile de ziare de acum cincizeci de ani. De acum patruzeci de ani. Vă mulţumesc. Sunteţi foarte drăguţă. Ochelarii ăştia cu lentile mari vă prind de minune.

Lectura unor ziare vechi e de-a dreptul captivantă. Fac mari eforturi să nu-mi abată atenţia nicio relatare care n-are vreo legătură cu ceea ce caut. Şi în definitiv, ce caut eu cu-atâta înverşunare? Ştiri. Cât mai multe ştiri despre familia Stewart. Şi sunt din belşug. Întotdeauna sunt ştiri despre marile averi. Iar William Cain, tatăl lui Stewart, a moştenit o avere colosală. O forţă a industriei. O forţă a finanţelor, iată-l la o recepţie însoţit de soţia sa, iată-l la vernisajul unei expoziţii de artă abstractă. Sau la premiera unei

opere, zâmbind trufaş din lojă. Acelaşi zâmbet pe care-l are şi Cain Stewart. Zâmbetul celor care înving. Un zâmbet care pe mine nu mă prinde deloc.

Teancuri de ziare poposesc pe masa mea şi după ce le răsfoiesc şi-mi iau din când în când note sunt înlocuite de altele. Dar însemnările mele sunt puţine şi lipsite de importanţă. Nicio legătură cu ceea ce mă interesează.

Parcurg mai departe maldărele de publicaţii cu un ochi din ce în ce mai distrat… Deodată însă ceva mă scoate din indiferenţă. Într-o fotografie care îi înfăţişează pe William Stewart şi pe soţia sa apar şi doi copii în scutece pe care îi ţine o doică. Iar lungul articol însoţitor anunţă lumii vestea apariţiei în familia Stewart a doi gemeni: Abel şi Cain.

Abel şi Cain! Pe Cain îl ştiu. Dar unde e Abel? Ies din sală ca să-mi mai adun gândurile şi mă plimb un sfert de oră pe sub platanii bătrâni care n-ar lăsa nicio rază de soare să le străbată

frunzişul. Apoi revin la locul meu şi citesc mai departe ziarele îngălbenite şi zdrenţuite pe la margini, Iată fotografii ale celor doi copii, surprinşi de fotoreporteri la joacă, la şcoală sau pe stradă. Seamănă ca două picături de apă. Nici n-aş şti care-i unul şi care-i altul. Dar un gând nu-mi dă pace: de ce n-am auzit niciodată de Abel Stewart? Unde-ar putea fi acum? Ce a ajuns? O fi cumva oaia neagră a familiei şi nimeni nu mai vrea să ştie de el?

De-abia a doua zi, după mai multe transporturi de ziare, mă lămuresc ce s-a întâmplat cu Abel. Şi-n clipa aceea rup descurajat hârtiile pe care mi-am făcut notiţe. Fiindcă în mai multe ziare, în chenar negru, se anunţă dispariţia în condiţii tragice a lui Abel Stewart. Faptele sunt cât se poate de clar expuse într-unul din articole: „Ieri noapte Abel Stewart, în vârstă de douăzeci de ani, unul din cei doi fii ai marelui nostru concetăţean William Stewart şi-a găsit moartea într-un accident de automobil. Abel era student şi

profitând de zilele de vacanţă şi-a permis o escapadă la un bar de la marginea oraşului. După ce s-a distrat în compania mai multor prieteni a plecat singur spre casă. A luat-o spre oraş pe drumul care străbate faleza de deasupra oceanului. Nu se ştie din ce motiv a pierdut controlul volanului, probabil vreo defecţiune tehnică, a intrat în parapetul de lemn şi s-a prăbuşit în ocean. Nu s-a dat încă de trupul său dar nu e nicio îndoială că nu s-a putut salva după o cădere de la asemenea înălţime. Suntem cu toţii alături de familia atât de greu lovită”.

Totuşi, nu după multe zile, cadavrul lui Abel a fost pescuit din ocean. Ziarele publică fotografii şi articole de la înmormântarea băiatului, de la prezentarea de condoleanţe. Iar apoi, bătrânul William e tot mai rar pomenit în paginile ziarelor. O ştire îi anunţă moartea. La puţin timp şi soţia lui dispare. În schimb intră în arenă, tot mai strălucitor, Cain Stewart care se mută în Pentonville şi devine curând cel mai influent om

din aceste locuri, al cărui cuvânt e ascultat fără crâcnire de toată suflarea din oraş.

Şi cu asta, gata domnule An Dray. E bine c-ai mai trecut şi tu printr-o bibliotecă publică. Luat de viitoarea evenimentelor nu mai ştiai ce linişte poate fi într-un asemenea locaş unde nu se aude decât foşnetul paginilor întoarse uşor. Însă ce-ai descoperit e un zero la pătrat.

23

Din nou dimineaţă, din nou amiază, din nou noapte. Viaţa merge înainte. Nick Harris, Carla Mantega, Ronald Stewart, cei doi motociclişti în bluze negre au fost înmormântaţi. Fiecare potrivit rangului său, fiecare în funcţie de locul ocupat în societate. Viaţa merge înainte. Despre ei se spun tot mai puţine cuvinte la radio şi la televizor, se scriu articole tot mai scurte, aproape nişte simple însemnări care bat apa-n piuă, viaţa merge înainte. Oricine ai fi, dispariţia ta n-are cum s-o

oprească în loc, Chiar şi An Dray merge înainte. A primit o slujbă de reporter la un ziar şi mai obscur decât cel la care lucrase până acum. Sfânta foame nu ţine cont de faptul că ţi-a murit cel mai bun prieten. Dacă vrei să-l răzbuni trebuie să trăieşti. Să munceşti, să primeşti bani, să mănânci şi să te îmbraci în aşa fel încât să nu întoarcă oamenii capul după tine. An Dray şi-a reluat locul în angrenajul social. An Dray a redevenit cuminte. An Dray nu mai este o problemă pentru poliţie, pentru patron, pentru mai marii zilei.

Până într-o seară când stai cu ochii pironiţi în gol şi asculţi pentru a mia oară muzica lui Albinoni care până şi pe guralivul şi fluşturaticul Harris îl făcea să se emoţioneze şi să se întrebe în gura mare cu ce l-a crescut maică-sa pe individul ăsta care ar face să bocească şi pe un soldat întors din războiul de 30 de ani. Până într-o seară în care e atâta pustiu în casa ta încât eşti gata să ieşi în strada şi să te agăţi de prima femeie întâlnită şi s-o iei de nevastă şi să-i faci o droaie de copii şi s-o

pui să-ţi gătească numai pentru a şti în peregrinările tale că undeva un suflet te aşteaptă şi se gândeşte ţa tine. Numai pentru atât. Întotdeauna în astfel de ocazii norocul îl aduce telefonul. Orice elan matrimonial dispare când se aude ţârâitul lui. Pe marşul lui Offenbach să bată pasul alţii. Dacă sună telefonul înseamnă că nu mai eşti singur. Cineva te caută, cineva are nevoie de persoana ta.

— Alo?

— Domnul An Dray?

Un sloi de gheaţă îmi aluneca pe şira spinării. E necunoscutul. La fel de calm ca şi ultima oară.

— Ce doreşti? Mai vrei să-mi anunţi vreo crimă?

— Vai, ce nervoşi suntem! Dar ce ţi-am făcut, domnule Dray, de te porţi aşa urât cu un prieten?

— Halal prieten! Era să mă-nşface poliţia din pricina unei astfel de prietenii.

— Dar nu te-a înşfăcat nimeni.

Glasul îi e cât se poate de liniştit în

continuare.

— Ce mai doreşti?

— Ascultă-mă cu atenţie: n-ar fi rău să te duci la cazino. E tocmai ora potrivită. Ai să întâlneşti printre putregaiurile de-acolo unul cu care ai mai dat probabil ochii. O actriţă ratată, care de când nu mai face film fiindcă i s-a făcut şi ei ruşine de cum joacă, a devenit o alcoolică şi-o nimfomană. Soţia lui Cain Stewart. Uită-te cu atenţie la ea dacă nu-i cunoşti încă purtarea şi formează-ţi o părere despre cum trăieşte. O depravată care întinează numele de soţie şi de mamă.

— Cine eşti tu de mă trimiţi de colo, colo? Ce sunt eu? Un pion în mina unui jucător de şah pe care n-am dreptul să-l văd? Nu mă duc nicăieri. Şi nu-mi mai da niciun telefon. Ai auzit? Niciodată!

— Du-te la cazino, domnule An Cray! N-ai să închide mai înainte de-a mai apuca să-i spun şi alte cuvinte bine alese din repertoriul uzual pentru enervări. Pun receptorul în furcă şi dau din umeri. Nu ştiu cât stau aşa în întuneric. Dar la un

moment dat, dintr-o pornire pe care n-o pricep nici eu, încep să mă îmbrac în costumul meu de seară cel mai buri.

24

Baccara, chemin de fier, ruletă, pocher… Viaţa merge într-adevăr înainte. Oare chiar înainte? Nu mai face şi ea vreun ocol? N-o mai ia şi în răspăr? Domnule An Dray, nu aici e locul unde să faci filosofie de trei lulele. Într-un cazino se intră pentru distracţii. Chiar dacă intrarea înseamnă salariul tău pe-o săptămână. Chiar dacă nu-ţi mai rămâne niciun sfanţ ca să te apropii de vreuna din mesele unde se joacă în disperare. Baccara, chemin de fier, ruletă, pocher… Măcar regulile le ştiţi? ia spune-ne dumneata dacă un brelan e mai bun sau nu decât un ful? Dar careul de aşi ce putere are?

Ca să nu mai zic de chinta roială… De ce taci, domnule An Dray? Ţi-a pierit piuitul când vezi iuţimea cu care banii trec dintr-un buzunar într-un altul? Dar dacă indivizii care pierd din greu îşi păstrează cumpătul, dumitale ce-ţi mai pasă? Sunt bani care nu-ţi aparţin. Te înţeleg, ai porniri umanitariste… Te gândeşti la ce-ar putea folosi tot bănetul ăsta… Câţi copii ar putea să mănânce şi să se-mbrace… Câte spitale ar primi aparatura nouă… Câte aziluri de bătrâni şi-ar cumpăra pături noi… Domnule An Dray, dar eşti un caraghios cu sentimentalismele astea de duzină!

zău aşa! Nicăieri nu se vede mai limpede ca într-un cazino modul cum cel puternic croieşte legea aşa cum îi convine. Adică numai în favoarea sa.

Mişună în asemenea hal încât la început îmi provoacă ameţeală. Apoi, după ce dau peste cap două pahare de şampanie luate de pe o tavă purtată de un chelner prin sală – băutura e cuprinsă în costul, biletului de intrare – încep să mă dezmeticesc. Încăperea a fost în aşa fel construită încât în acelaşi timp să creeze senzaţia de spaţiu vast şi totodată, datorită unor coloane de marmură, să-ţi dea impresia şi de intimitate. Pereţii sunt acoperiţi din loc în loc de tapiserii lucrate cu mână de maestru. În porţiunile rămase libere sunt inscripţii în latină care îndeamnă la cumpătare. E o ironie sau o scăpare din vedere? N-am cui să-i pun nicio întrebare. Fiecare e atent la jetoanele pe care le are în faţă şi urmăreşte încordat să le sporească numărul.

Doamna Amelia Stewart e la una din mesele de ruletă. E îmbrăcată într-o rochie simplă de

vară, puternic decoltată şi n-are ca podoabă decât o brăţară uşoară de aur la mâna stângă. E machiată cu discreţie şi ori de câte ori crupierul strigă „Faites vos jeux mesdames et messieurs” strânge puţin din buzele ei cărnoase şi dictează unui tinerel de lângă ea pe ce numere şi culori să mizeze. N-aş pune mâna în „foc, dar nu mi se pare flăcăiaşul de pe iaht. În stânga doamnei se află un bărbat mai în vârstă, elegant, care îi ţine paharul de şampanie. Doamna Stewart, sub ochii mei, e din ce în ce mai beată. Se contrazice cu crupierul, îşi ameninţă însoţitorii. La un moment dat, jigniţi, aceştia îi întorc spatele şi o lasă să se descurce singură. Din delicateţe, nimeni nu bagă în seama gesticulaţia mult prea „vioaie a doamnei, locvacitatea ei deplasată. În clipa în care e gata să se întindă pe parchet cât e de lungă sunt dintr-un triplu salt lângă ea şi o prind în braţe. Deschide o clipă ochii şi-mi zâmbeşte recunoscătoare.

— Eşti foarte amabil. Pe deasupra şi drăguţ. Nu vrei să mă conduci acasă? Am venit cu doi

cavaleri care m-au părăsit. Scârboşii! Scârboşi şi laşi. Aşa sunteţi voi, bărbaţii. Hai, puiule, du-mă acasă. Maşina mea e pe undeva prin parcaj. E şi un şofer în ea dacă-mi aduc bine aminte. Nu te formaliza. E obişnuit să fie mut. Monologul a obosit-o. Închide ochii şi se lasă să atârne cu toată greutatea. Nu m-a recunoscut. În halul în care e, ar fi fost şi greu. Cei din jur se prefac atenţi numai la desfăşurarea jocurilor. O târăsc pe distinsa doamnă cum pot mai civilizat până la scară şi de-acolo o iau în braţe până jos. Portarul îmi deschide uşa cu grăbire şi-l cheamă pe şoferul doamnei Stewart să tragă maşina în faţa intrării. Niciun muşchi nu-i tresare în timp ce execută operaţiile astea. Nici şoferul nu pare emoţionat de starea în care se află soţia domnului Cain Stewart. Deschide una din portierele din spate şi m-ajută s-o urc pe femeie pe banchetă. După care închide uşa la loc. Pune o întrebare pe un ton cât se poate de respectuos:

— Unde vreţi să vă duc cu doamna?

— Te rog s-o duci direct la ea acasă. Dacă poţi să faci în aşa fel încât să n-o vadă domnul Stewart, ar fi cu atât mai bine.

— Desigur, domnule.

— Şi nu mai sta te rog cu şapca-n mână. Doamna doarme. Nu te vede.

— Am înţeles, domnule.

Curând, Rollsul argintiu se pierde în întuneric.

— Splendidă noapte, îi zic eu omului în uniformă cu fireturi aurii.

Se uită la cerul înstelat şi clatină uşor din cap.

— Nu vreau să vă contrazic, domnule, dar tare mi-e teamă că peste vreo două ore începe furtuna. E prea zăduf şi nu se simte nicio adiere.

— Se poate, îi răspund eu. Cu atât mai mult e cazul s-o şterg cât mai repede de-aici ca să nu m-apuce ploaia. Nu de alta., dar toate umbrelele pe care le-am avut au rămas doar ca piese de decor. Ştii de ce nu le-am folosit?

— Nu, domnule.

— Pentru simplul motiv că nu s-au aflat niciodată asupra mea când începea să toarne cu găleata.

Portarul îşi încreţeşte fruntea.

— E un motiv cât se poate de întemeiat. Nu m-aş fi gândit niciodată la el. Noapte bună, domnule. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Vă rog să mai poftiţi pe la noi.

25

Portarul de la cazino ar fi un remarcabil meteorolog dacă s-ar mulţumi cu un câştig mai puţin substanţial decât bacşişurile încasate deschizând şi închizând o uşă. După ce parcurg pe jos, în marş forţat, câţiva kilometri, deasupra oraşului se produce o rupere de nori care transformă splendidul cer al nopţii într-un poligon unde artilerişti cu pregătire deosebită experimentează tunete, fulgere şi trăsnete, făcând

risipă de imaginaţie şi, mai ales, de energie. Oricât încerc să m-adăpostesc pe sub balcoane, pe sub portice, ajung acasă murat din cap până-n picioare şi mai deprimat decât un cotoi pe care stăpânii nu-l mai primesc deoarece umblă mai mult brambura. Singurul meu costum mai de doamne-ajută îmbibat de apă şi stropi de noroi, l-ar face să strâmbe din nas şi pe cel mai cunoscut vagabond al oraşului.

De-abia apuc să mă şterg cu un prosop din cap până-n picioare şi să îmbrac un halat pufos că telefonul şi începe să zbârnâie. E aproape trei dimineaţa. O clipă îmi vine să nu răspund, bănuind că e vreo greşeală de număr. Cine să mă sune la ora asta?

— V-aţi distrat bine, domnule An Dray? Pe cât se pare, cam scurt.

Aici necunoscutul are dreptate: am dat leafa mea pe-o săptămână ca să beau două pahare de şampanie, să port în braţe o femeie mai în vârstă ca mine şi să port o discuţie simandicoasă şi

instructivă cu un portar.

— Dom’le, nu vrei să încetezi odată cu telefoanele asta cretine? Ce vrei de la mine? Cum îţi permiţi să mă urmăreşti? Cine eşti, de fapt, dom’le? O să-mi pun telefonul sub urmărire şi-am să te dau pe mâna poliţiei. Cunosc doi poliţişti ageri care de-abia aşteaptă să te întâi receptor se aude un gâlgâit batjocoritor.

— E cam greu să fiu dat pe mâna poliţiei. De fapt, e imposibil. Dar ce impresie ţi-a făcut doamna Amelia Stewart? Respectabila doamnă Amelia Stewart care nici n-a aşteptat să i se răcească fiul în groapă şi iar a luat-o de la capăt cu chefurile…

— Eşti un ticălos… Îţi place să vorbeşti de rău oamenii… Poate că femeia vrea să uite… Poate că n-a găsit o altă cale decât în băutură şi în jocuri se noroc.

Argumentele mele sunt cam subţiri dar individul mă enervează şi vreau cu orice preţ să-l contrazic.

— O, cu ce, cavaler am de-a face! Nu cumva ai căzut pe bec după ea!

— Termină cu bancurile idioate!

Glasul lui sună însă împăciuitor.

— Nu e bine să te enervezi. Adrenalina se varsă în sânge şi medicul dumitale s-ar putea îngrijora. Să revenim la doamna Stewart. Îţi place cum bea? Îţi place cum risipeşte banii cu ghiotura?

— În definitiv, sunt banii ei, zic eu şovăitor.

— Mai bine zis, ai bărbatului ei. Dar n-are importanţă. Cum n-are nicio importanţă nici faptul că se culcă-n stânga şi-n dreapta cu cine îi cade în raza vizuală. După cum e o bagatelă şi faptul că se droghează.

— Ce-ai zis?

— Se droghează. Beţia cu alcool te face să vorbeşti mult, să-i simţi pe cei din jur mai prietenoşi iar obiectele să ţi se pară tandre. Dar la un moment dat ai nevoie de mai mult. Şi atunci apar drogurile. În ţigări, în injecţii, în tablete.

Efectul? Lumea îşi pierde orice asperitate, trupul ţi se face dintr-odată uşor şi parcă participi la o feerie în care devii dintr-odată eroul principal. Pentru o actriţă ratată ca Amelia Stewart drogurile au ajuns refugiul ideal. Acolo sunt succese, interpretări memorabile, aplauze şi flori. Dar de ce să-ţi mai înşir biografia doamnei Stewart din moment ce o aperi cu atâta înverşunare?

— N-o apăr…

— Ba o aperi. O aperi deşi ştii că în fruntea unui oraş; nu poate ce se afle o femeie stricată ca Amelia Stewart. Închizi ochii şi treci mai departe. Din îngăduinţă însă se naşte răul. Necunoscutul iar e purtat de valurile isteriei.

— Eu însă nu pot să rămân nepăsător. Eu pedepsesc răul pe care-l face să se-ntindă în lume o depravată ca soţia lui Stewart. Marele, invincibilul Stewart. De-aceea am lovit. Am lovit ca şi în cazul acelei lichele de Ronald. Aproape că-mi cade receptorul din mână.

— Ce spui?

— E aşa cum ai auzit. Dama are o vilă în Park Lane Proprietatea ei. E foarte uşor s-o găseşti. Pe Heet Stree la numărul 26. Dacă nu i-a ridicat nimeni până acum, doamna Amelia Stewart şi şoferul spilcuit de pe Rolls zac în dormitor, îmbrăţişaţi în patul cu baldachin, goi cum i-a făcut mama lor şi cu câteva gloanţe în ei. Nu ştiu câte, nu le-am numărat.

— Ce spui, nebunule! Crimi-na-lu-le! Zi că-i o farsă!

Valurile de isterie s-au domolit. Necunoscutul îmi vorbeşte glacial ca şi la început.

— Nu-i nicio farsă, domnule An Dray. Du-te acolo şi-ai să te convingi. Şi să nu mai spui niciodată că sunt un criminal: eu împart doar dreptatea!

26

Nu mai vreau să cad mesa şi vizita la vila din

Park Lane o fac împreună cu poliţia. Întâmplător, Timothy şi cu Edgar sunt de serviciu. Mârâie cu mulţumire când vin să mă ia de pe Regent Street, din faţa blocului unde stau. Pe drum, în maşina lor de patrulare mă fac de câteva ori atent ca nu cumva să fie vreo far" să ia mijloc fiindcă mi-am dat foc la valiză, îi las să-şi desfăşoare repertoriul obişnuit dar inima mi-e cât o gămălie de chibrit.

Vila de pe Fleet Street numărul 26 are toate ferestrele luminate. E aşezată într-un cadru deosebit de pitoresc, înconjurată de mulţi copaci în care o cucuvea n-are de lucru şi face vocalize. Timothy îşi scuipă în sân.

— Du-te pe pustii!

E somnoros, ca de altfel şi Edgar. Numai mie nu mi-e somn cu toate că în curând o să se crape de ziuă. Nici foame nu-mi mai este. Sunt omul ideal, care n-are nevoie de nimic. Timothy îşi potriveşte cu mâna în care ţine monedele – nu Te-a zornăit deloc de când ne-am văzut – şapca aşezată ca întotdeauna strâmb. Sună la soneria pe

care o descoperă sub o acoperitoare metalică.

Nu răspunde nimeni. Din casă se aude doar muzica de la un radio. Edgar apasă pe clanţă şi uşa se deschide. Păşim într-un hol cu ceramica pe jos unde un pluton ar putea face nestânjenit instrucţie. În salon e lumină dar nu se-arată nimeni. Doar la radio se tânguie un saxofon. Nu-i mai suport vaierele şi-l închid. Pe o masă lungă de stejar se văd câteva pahare în care sunt resturi de băutură.

Între timp Timothy şi Edgar au urcat scara care duce la etaj. Într-o clipită sunt lângă ei. Pe coridor e aşternut un covor în care ai impresia că te scufunzi până la gât. Cei doi deschid la întâmplare uşi şi le închid la loc. Îmi aruncă priviri tot mai furioase. Ca să-mi fac curaj şi ca să contribui şi eu la cercetări strig din spatele lor:

— Hei! E cineva pe-aici?

Sar ca puşi pe o tavă cu cărbuni aprinşi. În mâini le-au apărut pistoalele.

— Tacă-ţi fleoanca!

Mai bine ar recunoaşte că s-au speriat. Cum să nu te sperii când intri într-o casă unde peste tot e numai lumină, pe o masă sunt pahare cu băutură însă nu se zăreşte nicio fiinţă care să vină să întrebe: dumneavoastră ce doriţi la ora asta? Aici e o casă particulară. Barul de vizavi e deschis toată noaptea.

Deodată îl aud pe Timothy cum exclamă:

— L-am găsit!

Eu şi cu Edgar ne bulucim pe o uşă care duce în dormitor. E o încăpere în care acelaşi pluton de soldaţi, temeinic pregătiţi, pot să declanşeze operaţii militare de anvergură. Covoare groase cu motive îndelung studiate, fotolii din care nu-ţi vine să te mai scoli, o mare risipă de perne de diverse culori şi un pat cu baldachin unde zac două trupuri. Doamna Stewart şi cu fandositul şofer care n-o să mai stea niciodată cu şapca în mină ca să deschidă portiera de la maşină.

În salon se-aude cum bate pendula şi zgomotul are un ecou sinistru. Edgar se repede la

telefon ca să cheme doctorul, fotograful, întreg alaiul de experţi în criminalistică. Timothy îşi vâră monedele în buzunar şi se-apropie cu paşi înceţi de mine.

— Să nu dai!

Expresia de pe chipul meu e probabil îngrozitoare din moment ce se opreşte nehotărât şi-şi lasă greutatea când pe un picior, când pe altul. Mai face un pas şi mă înşfacă de guler şi urlă de zăngăne geamurile:

— Nenorocitule, de-acuma nu-mi mai scapi. Tu ai făcut-o, scârnăvie, şi mai ai şi curajul ca să vii să ne anunţi crimele şi s-o faci pe nevinovatul. De data asta ţi-am venit de hac! Nu te mai salvează nimeni! Ţi-o jur!

27

S-a jurat degeaba. Nu s-a putut formulă împotriva mea niciun cap de acuzare. E adevărat, a trebuit să spun şi despre necunoscutul care mi-a

telefonat noaptea ca să m-anunţe moartea doamnei Stewart. Numai de telefonul ăsta am pomenit. Nu sunt complet scos din cauză.

Rămân în continuare la dispoziţia poliţiei. Dar nici măcar Cain Stewart, chemat în grabă la vila din Park Lane n-a crezut de cuviinţă că trebuie să fiu pus la păstrare. Aşa că după ce Timothy şi Edgar au mai răcnit la mine şi m-au făcut să mă simt cea mai măruntă gânganie de pe Pământ s-au lăsat păgubaşi şi m-au trimis acasă.

Dar degeaba am încercat să dorm măcar câteva ceasuri. Blestematele de gânduri încâlcite nu mi-au dat pace o clipă. Niciodată n-am fost vârât într-o treabă mai urâtă şi mai lipsită de sens. Oricât aş recapitula faptele şi-aş încerca să le descopăr o logică nimic nu se leagă. Prin fereastra deschisă oraşul îşi trimite până la mine porţia de zgomote care mi se cuvin. Trec maşini în viteză scrâşnind din pneuri când intră în curba de lângă blocul meu. Negustori ambulanţi îşi strigă marfa cu glasuri mieroase iar copiii ţipă de parcă i-ar

fugări cete de câini turbaţi. Mai bine închid geamul. Am să mă sufoc de căldură dar hărmălaia de-afară se va auzi mai încet.

Înainte de a-l închide m-aplec peste pervaz. Zadarnic sunt pomii în floare: niciun miros îmbătător n-ajunge până la etajul şapte. Doar miros de praf şi de benzină arsă.

— Doare capu', doare capu'…

Vagabondul se strecoară încet prin mulţimea de pe trotuar. Îşi flutură, ca întotdeauna, tolba în care ţine probabil zdrenţe, resturi de mâncare şi cine ştie ce alte obiecte care în ochii lui capătă importanţă devreme ce le culege de prin lăzile de gunoi, îi fac un semn cu mâna dar nu mă vede. Adună toată ziua şi seara duce tot ce-a agonisit într-o maghernită de pe Old Kent Road, chiar la marginea oraşului. Oare n-ar trebui să-i fac o vizită? Tot mi-a cerut patronul un reportaj despre condiţiile mizere în care locuiesc unii dintre concetăţenii noştri. Ce-ar fi să-ncep chiar cu „doare capu'”?

28

Vizuina vagabondului este o casă izolată, mai mult ruine, care nu cred să fi arătat niciodată mai ca lumea. Doamnelor şi domnilor, aici a fost un hol nu prea spaţios, dincoace un salon la fel de puţin ospitalier iar aici un dormitor din care probabil doreai s-o zbugheşti cât mai repede ca să nu te sufoci. Aerul poluat al oraşului pare o dulce mireasmă din paradis faţă de atmosfera din încăperile acestei locuinţe părăsite. În dormitor e o saltea umplută cu paie care îşi arată fără nicio ruşine conţinutul. Pretutindeni sunt aruncate fotolii şi scaune vechi, bune doar de pus pe foc. Multe haine zdrenţuite atârnă prin cuiele bătute alandala în pereţi. Mormanele de fiare vechi ar umple de bucurie inima oricărui metalurgist. Un întreg bazar de obiecte disparate şi inutile. Oare ce am crezut că voi găsi aici?

În tavanul bucătăriei e o spărtură care duce

în pod. Dar nu se vede nicăieri nicio scară. Deşi, iată, câteva urme de noroi încă neuscat arată că totuşi cineva s-a încumetat să urce până acolo. În ce scop? Curios, pun trei scaune unul peste altul şi încerc s-ajung în piscul acestei piramide improvizate. De-abia sosit în vârf piciorul unuia dintre scaune se rupe fără să m-anunţe şi aterizez drept într-o tingire ruginită. O iau de coadă şi o azvârl pe uşă. Stau câteva clipe buimac., M-am enervat. Ies din casă şi îi dau ocol. În spatele ruinelor descopăr într-un lăstăriş o scară de lemn. O iau la Braţ ca pe o veche prietenă. În sfârşit, proptesc scara de perete şi o escaladez la iuţeala, nu înainte de-a încerca trăinicia fuşteilor. Ajuns la gura podului rămân o clipă în ascultare. Parcă s-a auzit un zgomot. Sau a fost o părere. Ba nu. Prin faţa mea trece într-un galop nebun şi cu ochi scânteietori un şobolan cât un iepure. Ca să nu-mi dau drumul pe scară şi s-o iau la sănătoasa îmi spun că de fapt este un iepure cât un şobolan. Mă sprijin în mâini ca atunci când trebuia la şcoală să

evoluez la bară fixă spre încântarea răutăcioasă a colegilor şi iată-mă în pod. Miroase a mucegai şi a încins. Deschid lucarna ca să intre aer proaspăt. Apoi arunc o privire jur-împrejur cu grija ca nu cumva să calc pe iepure. Nu sunt decât

Râie putrezite şi câteva mobile desperecheate.

unic interesant. Străbat podul de la un capăt la altul şi încerc să nu-mi închipui ce aer imbecil pot să am. Târându-mi de zor picioarele prin paiele care se fărâmiţează când le ating mă împiedic de ceva şi iar exersez căderea liberă a corpurilor. În ultima clipă reuşesc să nu intru într-un piron ruginit cu mâna.

Obosit şi descurajat de-atâtea întâmplări duşmănoase stau pe paie şi încerc din plictiseală să văd în ce m-am împiedicat. Dau paiele la o parte şi în faţa ochilor mei uimiţi apare o cutie de lemn dreptunghiulară foarte bine conservată. O deschid şi dacă m-ar vedea dentistul n-ar mai spune niciodată că nu ştiu să ţin gura larg

deschisă. În cutie sunt, piesele demontate ale unei puşti cu lunetă. În loc de patul de lemn are un cadru metalic care se pliază. Mai dau la o parte din paie şi descopăr o altă cutie, de carton, unde sunt două revolvere de curând unse şi alături de ele se află muniţie din belşug. Oricât mai scotocesc prin pod altceva nu mai găsesc. Iar ce-am găsit n-aş zice că aparţine iepurelui. Mai curând aş crede că ele sunt ale unui bărbat care trece prin Rentonville şi îngână „doare capu', doar capu'” şi-o face pe sărmanul cu duhul. Mai cumpănesc doar câteva clipe nişte fapte în gând şi-o tulesc vijelios pe scară. Nici o-o mai pun la loc. Acum înţeleg aproape totul. În orice caz, înţeleg că viaţa lui Cain Stewart este în mare primejdie.

23

Chiar, dac-am luat un taxi am ajuns prea târziu. Întotdeauna ajung prea târziu. Sau prea

devreme. Rareori la timp. Numai atunci când nu e ceva important.

Grilajul de la intrarea pe proprietatea lui Cain Stewart e dat în lături. Motocicletele lui Tom şi James sunt la locul obişnuit. Ceva mai încolo zac trupurile paznicilor. Au crescut în greutate cu multe gloanţe fără s-apuce să-şi scoată pistoalele din tocurile de piele de la şold. De aceea îşi aţintesc cu nedumerire ochii spre cerul de un albastru curat. N-au pic de înţelegere în legătură cu ce li s-a întâmplat.

O iau la goană spre casă pe o scurtătură pe care am zărit-o ultima oară când am fost aici. Trec prin perdelele de ploaie ale unor aspersoare, sar peste nişte tufe de zmeură şi ajung gâfâind la cele zece trepte de marmură. Nu-mi iese niciun valet în întâmpinare. De-abia fac câţiva paşi în hol şi dau de cadavrul secretarului prăbuşit lângă un vas mare de ceramică în care încearcă să se simtă ca la ecuator un palmier. Cineva a cam făcut risipă de muniţie prin zonă.

În casă nu se-aude niciun zgomot. Pe furiş, cu infinite precauţii, înaintez până la încăperea unde am fost primit cu toate becurile de la un candelabru aprinse. Prin uşa întredeschisă răzbate o voce autoritară care mă face să încremenesc.

— Alo! Poliţia? Aici e Cain Stewart. Aşa cum ai auzit. Cain Stewart. Ce? Nu-ţi vine a crede? Am fost atacat de un nebun care a comis mai multe crime în casa mea din Mayfair. Veniţi de urgenţă!

Cuvintele pe care le-aud îmi iau o piatră de pe inimă: Marele om e teafăr. Intru voios să-l felicit pentru norocul pe care l-a avut. Tresare când, mă zăreşte şi îndreaptă spre mine un pistol. În cealaltă mână mai ţine încă receptorul la care tocmai a vorbit. Ne privim cu luare-aminte timp de câteva secunde. Apoi mă recunoaşte şi pune pistolul pe o sugativă aflată pe masa la care stă ca şi în ziua când ne-am văzut prima oară.

— M-ai speriat! Ce-i cu dumneata aici?

— Am venit să vă salvez. Să vă salvez pe toţi. Am încercat să vă prind la telefon dar n-am reuşit.

Numărul dumneavoastră secret nu-l ştiu ca să fi putut să vorbesc direct cu dumneavoastră. Cel cu care am vorbit – probabil secretarul – mi-a zis să-mi văd de treabă şi să nu mai umblu cu gogoriţe. Acum stă la umbra unui palmier şi-l încearcă zadarnic regretele. M-am urcat într-un taxi şi-am venit cât am putut de repede ca să vă avertizez de pericolul care vă paşte. Din păcate am sosit prea târziu. Bine măcar că dumneavoastră v-aţi salvat. Unde e vagabondul? A fugit?

M-a ascultat cu cea mai mare atenţie pe care mi-a acordat-o cineva vreodată. E în continuare muncit de gânduri contradictorii. Îşi aduce aminte de întrebarea mea şi face cu mâna un gest obosit. Privesc înspre direcţia arătată: în dreptul şemineului, cu un pistol în mână, îmbrăcat în fracul lui zdrenţuit, cu tolba pe umăr, vagabondul îşi doarme somnul de veci. Dintr-o rană oribilă la cap picură pe covor sânge, alcătuindu-i un nou desen. Nu l-am zărit de la început deoarece în cameră stăpâneşte semiobscuritatea. Obloanele

de la ferestre sunt date în lături iar candelabrul nu mai e aprins.

— M-am apărat singur. Deşi a năvălit pe neaşteptate şi a început să mă ameninţe cu un pistol cu surdină. Cel pe care-l are în mână şi-acum. N-am înţeles ce-avea cu mine. N-am înţeles ce voia de la mine. Fără doar şi poate, moartea fiului meu şi a soţiei mele sunt tot opera lui. E de neînchipuit cum astfel de indivizi rătăcesc pe străzi nestingheriţi, sub ochii poliţiei.

Se ridică din tronul său uriaş şi începe să măsoare cu paşi largi încăperea încercând să nu se uite la trupul chircit.

— Ce scandal o să iasă… Dar nu înţeleg cum de s-a putut strecura pân-aici. Ce-au făcut paznicii?

— Au fost luaţi prin surprindere. Amândoi sunt morţi. Şi secretarul dumneavoastră.

— L-am văzut, zice el cu glas amar. Ceilalţi din personalul meu au avut mare baftă. Azi au liber. Bine gândită lovitura. Dacă erau toţi acasă

ar fi fost nevoie de o mitralieră. Dar ce i-o fi căşunat pe mine?

Până când vine poliţia încercăm să descoperim care ar putea fi mobilul unui astfel de carnagiu. Ajungem în cele din urmă la o singură concluzie: individul a avut un ascuţit complex al sărăciei şi a vrut să se răzbune pentru frustrările sale lovind în omul cu cea mai mare avere din oraş.

30

N-am mai văzut niciodată atâţia poliţişti adunaţi laolaltă, strigând unul la altul, agitându-se de multe ori fără rost şi transformând parchetul şi covoarele din casa lui Cain Stewart într-un câmp de bătălie plin de praf şi pe alocuri de noroi. Dar milionarul nu zice nimic. Nu răspunde decât la întrebările pe care i le pune personal şeful poliţiei, un bărbat înalt, trupeş, cu o expresie de intelectual rasat datorită ochelarilor cu o ramă

foarte subţire şi aurită pe care îi împinge din când în când spre rădăcina nasului. Timothy şi cu Edgar sunt bineînţeles şi ei prezenţi, dar nimeni nu-i bagă în seamă, alţii mai mari conduc ostilităţile şi din când în când cei doi îmi aruncă priviri pe furiş, ca şi cum n-ar înţelege de ce relaţiile dintre mine şi-acest bogătaş din Mayfair sunt atât de cordiale.

Profit de o clipă în care şeful poliţiei îl lasă în pace şi-i spun domnului Cain Stewart cu un oarecare reproş în glas:

— V-am mai avertizat doar asupra individului. De la început mi-am dat seama că în mintea lui bolnavă cloceau planuri necurate. Trebuia să mă ascultaţi şi să fiţi cu mai mare băgare de seamă. N-ar mai fi avut loc măcelul ăsta. E de-a dreptul distrus când îmi răspunde pe un ton ce-ţi provoacă mila:

— Ai dreptate, domnule An! Imprudenţa mea m-a costat mult. A costat vieţi omeneşti.

Îi arunc o privire pânditoare. Pe chip i s-a întipărit o suferinţă vizibilă. Mâinile au căpătat un

uşor tremur iar umerii i-au căzut. Impresia falnică pe care o avea cina ne-am cunoscut s-a dus pe râpă.

Poliţiştii sunt gata de plecare. Nu mai au ce să mai deranjeze în casa asta unde un taifun ar fi provocat mai puţină dezordine. Cadavrele au fost strânse, cei care au luat amprente îşi vâră în genţi ustensilele, anchetatorii îşi închid carnetele şi-şi pun capacele la stilouri.

Ce să spun, halal idei îmi mai trec prin cap! Tocmai acum îmi vine să-mi dreg glasul ca o primadonă înainte de-a ataca o arie şi să strig cât mă ţine gura:

— Domnilor, vă rog puţină atenţie!

Aşa sunt eu, n-am pic de astâmpăr!

Fiecare rămâne în poziţia în care se afla în clipa aceea, ca într-un joc din copilărie al cărui nume mi-a dispărut din memorie. Şeful poliţiei se întoarce greoi spre mine.

— Ce doriţi?

Aş vrea să-l întreb ceva pe domnul Stewart.

Îmi permiteţi, domnule Stewart?

Se uită la şeful poliţiei cu mirare, se uită şi la mine şi îmi acordă cu mărinimie, dând din cap, dreptul la cuvânt.

— Domnule Stewart… nu vă supăraţi… poate vă tulbur… poate nu-i momentul… în sfârşit… ce să ne mai ascundem după deget, hai să pun întrebarea pe şleau… dar să nu mă-nţelegeţi greşit… mai ales când azi s-a întâmplat ce s-a întâmplat… toţi suntem nervoşi… speriaţi… obosiţi… dar dumneavoastră aţi avut un frate? O umbră fugară îi trece pe frunte.

— Da. A murit la 20 de ani. Într-un accident de maşină. Bietul Abel! A fost o tragedie în familia noastră.

— Nici nu mă-ndoiesc. E cât se poate de normal. Dar nu v-aţi pus niciodată problema că poate a rămas în viaţă?

Domnul Stewart are un început de râs nervos.

— Cum să rămâie în viaţă când l-am văzut întins pe catafalc şi l-am condus la cimitir?

Răspunsul lui nu mă surprinde nepregătit.

— Într-adevăr, aţi plâns la catafalc şi aţi participat la înmormântare. Dar nu v-a trecut prin minte că s-ar putea să fi fost cadavrul altcuiva?

Întreaga asistenţă abia mai respiră. Dacă mai continuăm tot aşa în curând n-o să mai avem nevoie de atmosferă.

Domnul Stewart îşi pierde răbdarea. Pur şi simplu zbiară la mine, la şeful poliţiei…

— Cum îţi permiţi să terfeleşti nişte amintiri sfinte? Cum îi permiteţi măscăriciului ăsta să dezgroape trecutul unei familii onorabile? S-arunce cu noroi pe el?

De-abia acum se trezeşte şeful poliţiei din transă

— Domnule An Dray, sunteţi obosit… O să rog gn echipaj să vă conducă până acasă.

Îmi sare şi mie ţandăra.

— N-am nevoie de niciun echipaj, mă răstesc eu înfuriat cum n-am mai fost de când mă ştiu. Apoi mă-ntorc spre domnul Stewart şi-l ţintuiesc

cu cea mai rea privire pe care o am în dotare.

— Abel Stewart, te acuz în faţa tuturor celor prezenţi şi sunt gata să te acuz şi în faţa unui complet de judecată de omorârea cu premeditare a ziaristului Nick Harris, a lui Ronald Stewart, a celor doi tineri motociclişti trimişi de fiul lui Cain să mă ameninţe şi să mă bată, a Ameliei Stewart, a paznicilor Tom şi James, a secretarului domnului Cain şi a domnului Cain Stewart însuşi, fratele tău geamăn.

— Scârnăvie! Cum îi permiteţi să mănjosească în halul ăsta? urla Stewart scos din minţi.

— Dacă pentru a spune adevărul trebuie să fii o scârnăvie, ei bine, sunt exact aşa cum zici, îi răspund eu deodată răcorit nu se aerul condiţionat ci de faptul că m-am eliberat de tot ce-aveam pe suflet.

31

Încă mai durează visul acesta care e viaţa mea. Numai într-un vis întâlneşti oameni încremeniţi aşa cum sunt aceştia care mă înconjoară, cu ochii dilataţi de oroare şi de uimire şi neîndrăznind să scoată nicio şoaptă.

În cele din urmă, complet zăpăcit, şeful poliţiei se hotărăşte să întrerupă tăcerea.

— Ce tot spuneţi? Domnuie An Dray, cum puteţi să acuzaţi de crimă pe cel mai respectabil om din oraş?

— Pe cel mai respectabil om din oraş tocmai l-aţi dus cu targa la morgă. Acela a fost Cain Stewart care timp de 40 de ani, de când a venit în oraşul nostru, a strâns grămezi de bani prin mijloace la fel de necinstite ca şi cele ale unui borfaş de rând. Nu-i plâng deloc dispariţia. Respectabil ziceţi? De mic copil a fost dornic să aibă cât mai mulţi bani. N-a ţinut niciodată la nimeni. Nici la părinţi, nici la fratele său Abel. Mai târziu, nici la soţia lui Amelia, care avea poate tot dreptul în asemenea condiţii să decadă aşa cum a

decăzut şi nici la fiul său, Ronald, care, lăsat să-şi facă de cap, fără nici o supraveghere, nu e de mirare c-a ajuns până la crimă. Carla Mantega e victima lui. Întâmplătoare, e-adevărat, dar victimă. În vreme ce Cain Stewart nu se interesa decât să-şi sporească avutul. Încă un milion… încă unul… Fără să-i pese de nimeni.

Domnul Stewart se linişteşte brusc.

— Vă daţi seama c-aveţi de-a face c-un nebun. La balamuc cu el! Noi ceilalţi avem şi treburi. Ameninţările lui mă lasă mai rece decât aerul condiţionat din încăpere.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat ca Abel Stewart să rămână în viaţă şi să apară după zeci de ani în Pentonville. Am citit nişte ziare îngălbenite însă nu m-am lămurit. Sigur e doar un lucru: cel din faţa noastră este Abel Stewart care a cutreierat timp de câteva luni oraşul nostru îmbrăcat în vagabond şi şi-a pregătit lovitura. Azi şi-a atins scopul final: şi-a ucis fratele, l-a îmbrăcat în fracul lui zdrenţuit, iar el i-a luat

hainele şi tocmai se pregătea să intre în rolul marelui bogătaş când am apărut eu.

— Dovezi? întreabă sec şeful poliţiei.

— Da, chiar, ce dovadă ai? întreabă batjocoritor şi Stewart.

Mai sunt şi alte întrebări onorată instanţă? îi cuprind cu privirea pe cei din cameră. Nimeni nu zice nimic.

— Dacă nu, să-i dăm drumul. Prima mea dovadă este candelabrul.

Am contat pe efectul ăsta: se uită la mine ca hipnotizaţi.

— Da, da, candelabrul. Când am intrat în cameră candelabrul nu-şi avea becurile aprinse. Cain Stewart nu suporta lumina naturală. Când ieşea în lume purta mereu ochelari de soare. Acasă trăgea obloanele şi aprindea lumina.

— Prostii! pufneşte în râs Stewart.

— Bine! Aşa să fie! Altă dovadă: de faţă cu toţi cei prezenţi i-am spus falsului Cain Stewart că presimţirile mele în legătură cu vagabondul s-au

adeverit. A fost de acord că n-a acţionat cu prudenţă, şi şi-a recunoscut greşeala. Dar eu nu i-am zis niciodată să se ferească de vagabond. Niciodată!

Stewart e din ce în ce mai liniştit.

— Aiureli! Cum se poate verifica aşa ceva?

— Aceasta a fost doar o dovadă pentru mine însumi. Cel mai simplu lucru, care ar convinge pe toată lumea, ar fi ca să-l chemăm pe dentistul lui Cain Stewart. Atunci n-ar mai fi nicio îndoială cine e adevăratul proprietar al acestei case.

— Nu vă înţeleg, cum staţi şi ascultaţi balivernele unui gazetăraş fără slujbă? Doar ştiţi c-a fost dat afară…

— M-au primit în altă parte. Dar mai am o slujbă pe care nu mi-o poate lua nimeni orice-ar face. Am fost şi voi rămâne în slujba conştiinţei mele, Abel Stewart! Dar să încheiem comedia asta. Vorba cuiva: „doare capu', doare capu'”. Eu zic să-l luaţi de-aici.

Avem nevoie de aer curat.

Şeful poliţiei are o şovăială care îl face să-i tremure cu nervozitate buzele. Se miră şi el de curajul cu care dă un ordin:

— Puneţi-i cătuşele!

Abel Stewart se retrage într-un colţ al încăperii, vânăt la faţă de furie.

— Nu m-atingeţi! Toată viaţa am visat clipa în care mă voi răzbuna pe fratele meu şi-i voi lua locul. Numai eu ştiu prin ce-am trecut din clipa în care un ucigaş plătit mi-a mărturisit ce soartă mi-a pregătit Cain ca să rămână el singurul moştenitor. I-am dat ucigaşului o sumă de bani şi mai mare ca să mă cruţe. Apoi am înscenat acel accident. Am avut noroc: în acele zile s-a înecat un tânăr. Cadavrul lui a fost identificat ca fiind al meu. Din clipa aceea am răsuflat uşurat: puteam să-mi construiesc o nouă identitate. Cu ajutorul ucigaşului plătit care mi-a devenit prieten am devenit şi eu ca el. Dar de fiecare dată când trăgeam într-o victimă îl vedeam pe Cain. Pe Cain şi numai pe Cain. Care mi-a răpit viaţa mea

confortabilă şi m-a silit să învii într-una plină de riscuri, l-am urmărit destinul fulminant dar n-am vrut să-l dobor decât atunci când ar fi ai uns la apogeu. Să-l nimicesc încet, ca să sufere pentru toţi anii mei de suferinţă. La câtva timp după ce-am venit în Pentonville s-a întâmplat ca o dată să mă aflu în preajma lui şi chiar să-i şi vorbesc. Arogant, suficient, batjocoritor, ca şi în tinereţe. De-abia m-am stăpânit ca să nu-l ucid pe foc. Un nenorocit de fotograf m-a văzut şi-a declanşat aparatul. L-am curăţat. Nu ştiam ce-a aflat, cât a aflat, cum a aflat. Eu sunt căutat de poliţia din mai multe ţări. Nu puteam să risc nimic. Apoi mi-a venit o idee: să-l folosesc pe amicul lui ca un martor al compromiterii cu încetinitorul a marelui Cain. Da, eu i-am omorât pe Nick Harris, pe Ronald, pe Amelia… Eu i-am omorât şi pe cei doi motociclişti. O, nu de dragul tău, An Dray! Dar aveam nevoie de tine în viaţă. Te trimiteam la locul potrivit şi poliţia nu mai avea cum să muşamalizeze lucrurile. Nu-i aşa că-i bine gândit?

Clatin din cap a îndoială.

— Bomba tu mi-ai pus-o? E singurul lucru neclar în toată povestea.

— Da. Nu ştiam ce-ai discutat cu Cain. Nu eu te trimisesem acolo. Pe urmă mi-am dat seama că nu reprezinţi nicio primejdie. Nu ştiai nimic. N-ai ştiut niciodată nimic. Şi totuşi mi-ai stricat toate planurile. Mie, care-ar fi trebuit să iau puterea acestui oraş! M-aţi fi ascultat ca nişte sclavi!

— A rostit cineva cuvântul balamuc? Bineînţeles, cel care-a vorbit sunt eu.

Abel Stewart m-ar arde din priviri.

— Să ştii că n-ai să scapi. Mi-am luat toate măsurile de apărare. N-ai fost decât o unealtă ca bătrânul Cain să nu poată aranja lucrurile cum i-ar conveni şi ca să se acopere de munţi de ruşine, înainte de a muri. N-ai să scapi fiindcă un mecanism, odată pus în funcţiune, nu mai poate fi oprit.

Îşi trage din nou răsuflarea. I-ar face bine un pahar cu apă... Se uită batjocoritor la oamenii

care îl ascultă în continuare înmărmuriţi.

— Nenorociţilor! N-o să mă atingeţi cu labele voastre puturoase.

Scoate fulgerător un mic pistol din buzunar – instinctiv mă uit spre masă, celălalt e încă acolo – şi până să intervină careva îşi vâră ţeava boantă în gură şi apăsă pe trăgaci.

De-abia se aude un zgomot înăbuşit. Ce-a fost asta? Nimic. Umbra unui sunet. Şi pe planetă e un ticălos mai puţin.

32

O noapte întreagă am lucrat la articolul despre fraţii Stewart.

L-am scris aşa cum n-am scris niciodată: cu ură şi venin. Mi-a ieşit uh rechizitoriu îndreptat nu numai împotriva celor doi fraţi nenorociţi ahtiaţi după avere şi putere ci şi contra unei lumi care permite să se declanşeze în om asemenea porniri dezumanizante. Şi tot timpul cât am bătut la

maşină mi-a apărui printre rânduri chipul prietenului meu Nick Harris.

Mă ridic de la birou şi-mi trosnesc oasele amorţite. Nici n-am băgat de seamă că am lucrat cu fereastra închisă. O deschid şi respir cu nesaţ. Aerul în primele ceasuri ale dimineţii e curat şi înviorător. Pe terasa blocului de vizavi străluceşte ceva. O rază de lumină mi se plimbă pe obraji mângâietoare. Clipesc încântat şi apoi realizez că asupra mea e îndreptată o puşcă. Prin luneta ei mă ţinteşte un bărbat îmbrăcat într-o vestă verde şi cu o şapcă de jocheu pe cap. Ezit o fracţiune de secundă care mi-este fatală. Pieptul parcă îmi explodează dar nu simt nicio durere. Încep să cobor ca pe aripi de fluturi într-un hău din care nu mă voi mai întoarce niciodată din moment ce de-acolo răzbate până la mine tot mai puternică muzica de o tandreţe învăluitoare a lui Albinoni.

33

Haralambie Necşulescu n-are de lucru. Îmi sună la uşa apartamentului la ora opt dimineaţa.

— Fericire, bătrâne, îmi zice el şi se-ntinde cât e de lung, ca la el acasă, pe canapeaua din biblioteca Arăţi cam cheltuit. Vreo damă? Vreun chefuleţ? La alţii nu te gândeşti…

După o noapte de scris în draci nu-mi prea arde de glumele lui Hara. Dar el, ca întotdeauna, nu-şi dă seama când e în contratimp cu ceilalţi şi sporovăieşte mai departe.

— Ce asculţi? Albinoni? Bun băiat. Cu ce l-o fi crescut maică-sa pe individul ăsta care-ar face să bocească şi pe-un soldat întors din războiul de 30 de ani?

Se răsuceşte într-un cot.

— Ce-i cu maldărul ăla de foi? Mamma mia! Sper să nu fie articole. N-o să mai avem loc în gazetă din pricina ta, Andrei Mladin!

Îi explic acru.

— Am terminat de scris o carte!

E profund dezamăgit Dar un gând îl

înviorează brusc.

– E cu amor?

— Nu.

— De loc, deloc?

— Nu.

— Atunci de ce-ai mai scris-o, Andrei?

N-am ce să-i răspund. La urma urmei, dacă are dreptate?

Şi-a aprins o ţigară, caută o scrumieră, deşi ştie că n-am şi îşi improvizează una dintr-o coală de hârtie împăturită ingenios. A adus câteva ziare de dimineaţă şi o clipă mă lasă în pace ca să pun în ordine foile bătute la maşină în timpul nopţii. Deodată fluieră de mirare.

— I-auzi ce chestie! Pe ţărmul oceanului s-a început construirea unui nou oraş!

Ciulesc urechea şi pun cu mâinile tremurătoare teancul, de foi pe birou.

— Ce?

— Cică un zărghit vrea să construiască pe ţărmul oceanului un nou oraş. Pen-ton-ville,

silabiseşte el cu greutate. Asta în 1985. Parcă nu sunt şi-aşa destule.

Tremurul mâinilor mi se accentuează. M-a cuprins şi o vagă ameţeală.

— Ce ai? Ţi-e rău?

Sare de pe canapea uitând complet de întrebările pe care mi le-a pus şi se plimbă prin bibliotecă, la din când în când o carte din raft, citeşte titlul, o deschide în câteva locuri la întâmplare şi apoi o pune la loc.

— Citeşti numai aiureli!

Deodată se opreşte, se uită fix la covor, se apleacă şi ridică triumfător un obiect minuscul.

— Bătrâne, bătrâne, pramatie mai eşti. Dar nu poţi păcăli un vulpoi ca mine. Zici c-ai scris toată noaptea? Ai trudit din greu? Dar perla asta ce caută aici? Nu cumva e de la muza inspiratoare?

Privesc năucit la palma lui Hara în care sclipeşte o perlă mică şi falsă.

— Spune tot, bătrâne, spune tot. Ştii deviza

mea: discreţie şi eficienţă. Cum arată dama? Are picioare frumoase? Dacă în materie de dame mă pricep la ceva, la picioare mă pricep…

Nu mai pot să urmăresc turuiala lui Hara. Iar fumul ţigării sale mă face să mă-nec şi să tuşesc.

Trag perdeaua şi deschid larg fereastra ca să intre aer curat.

— Să nu-i spui bătrânului tău prieten adevărul… Ruşine!

Pe terasa blocului vecin străluceşte ceva. O rază de lumină mi se plimba tandră pe obraz. Cuprins de groază m-arunc la podea.

De data asta glasul lui Hara este sincer îngrijorat.

Andrei! Ce-i cu tine? Eşti bolnav? îi apuc mâna pe care mi-o întinde şi mă ridic de pe covor frecându-mi coatele julite. Îi răspund cât mai serios eu putinţă:

— N-am nimic, bătrâne, n-am nimic. Dar pentru o clipă am fost în altă parte.

Desene de AUREL ŞTEFAN ALEXANDRESCU